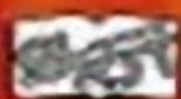

Белият жираф

Лорън Сейнт Джон

Издательство „Фон“

ЛОРЪН СЕЙНТ ДЖОН БЕЛИЯТ ЖИРАФ

Превод: Юлия Димитрова

chitanka.info

В деня, в който Мартина навършва единадесет години, животът ѝ се променя напълно. Родителите ѝ загиват в пожар и тя трябва да напусне дома си в Англия и да заживее в природния резерват Савубона в Африка, заедно с баба си, за която дори не е чувала до момента.

Новият ѝ дом е място, колкото красиво, толкова и безмилостно, пълно с тайни и загадки. Какво крие баба ѝ? Защо всички я държат далече от животните? Наистина ли тук живее бял жираф, както разказват легендите на зулусите...

Една приказна история за невероятната връзка между Мартина и белия жираф, изпълнена с аромати, звуци и опияняващата магия на Африка...

*На Софи, на 10 години, която, като мен, обича конете
и срамежливите жирафи.*

1.

Нощта, когато Мартина Алън навърши единадесет години, изцяло промени живота ѝ. Преобърна го като ръкавица и той вече никога нямаше да бъде същият като преди.

В навечерието на Нова година Мартина сънува, че е на място, където никога не бе ходила. Сигурна беше, защото мястото беше толкова красиво, че никога не би го забравила. Докъдето погледът ѝ стигаше, се простираха поляни с екзотични цветя и дървета. В ясното небе се издигаше величествена гранитна планина, покрита с буйни зелени гори. Наоколо се смееха деца и гонеха пеперуди сред лехи от виолетови цветя, а в далечината се чуваха барабани и някакви странни напеви. Но неясно защо Мартина се чувстваше неспокойна. Кожата ѝ бе настръхнала от страх.

Изведнъж небето избухна в пурпурни отблясъци и плътна пелена от тежки тъмни облаци се спусна от планината. Денят в миг се преобрази и се изпълни с угроза.

Тогава едно от децата извика: „Хей, вижте какво намерих!“.

Беше дива гъска с пречупено крило. Вместо да ѝ помогнат, децата започнаха да я измъчват. Мартина, която не понасяше живо същество да бъде наранявано, се опита да ги спре, но в съня ѝ децата се нахвърлиха върху нея. Тя падна на земята. Плачеше, а ранената птица се беше сгушила в ръцете ѝ.

Тогава се случи нещо странно. Дланите ѝ, стиснали дивата гъска, се сгорещиха непоносимо и сякаш запламтяха, а през тялото ѝ премина ток. Като във вихър от дим Мартина видя черни мъже с маски на антилопи и носорози, блъващи огън, чу гласове, които идваха като че от вечността.

Знаеше, че искат да ѝ кажат нещо, но не чуваше какво. Внезапно гъската се раздвижи, Мартина разтвори ръце, птицата разпери криле и отлетя в пурпурното небе.

В съня си Мартина гледаше нагоре и се усмихваше, но другите деца не ѝ отвръщаха с усмивка. Бяха се втренчили в нея със смесица от

ужас и недоверие. „Вещица! — повтаряха те. — Вещица, вещица, вещица...”

И тогава я подгониха. Мартина успя да избяга и с хлипане се скри в някаква тъмна гора, но краката ѝ бяха невероятно тежки, остри тръни жулеха глезените ѝ и тя загуби пътя в мъглата. На всичко отгоре ставаше все по-горещо. Тогава една ръка я сграбчи и Мартина закрепця...

* * *

Мартина се събуди от собствените си викове и скочи в леглото. Беше дяволски тъмно. Нужни ѝ бяха няколко минути, за да разбере, че всичко това е било само сън. Нямаше планина, нямаше и птица. Беше в леглото си в Хемпшир, Англия, а родителите ѝ спокойно спяха в съседната стая. С разтупкано сърце Мартина отново потъна във възглавницата. Беше замаяна и все още ѝ беше много, много горещо.

Горещо? Как може да е *горещо*? Посред зима! Мартина ококори очи. Нещо не е наред!

Като обезумяла затърси ключа на нощната лампа. Накрая го откри, но лампата не светна. Седна в леглото. Под вратата просветваше ярка оранжева линия и в стаята ѝ припълъзяваше дим — остър и задушлив.

— Пожар! — извика Мартина. — Пожар!

Тя скочи от леглото, но заплете крак в завивките и се строполи на пода. Очите ѝ се напълниха със сълзи от ужас, но бързо ги изтри. „Ако не разсъждавам ясно, каза си момичето, никога няма да се измъкна жива.“ Ъгълът на вратата ѝ почервения от огъня, запраща, разцепи се и димът се запромъква в стаята по-бързо. Мартина се закашля. Опипваше пода за суичъра, който захвърли снощи, докато си навличаше пижамата. Най-после го намери, уви го около лицето си и се добра до прозореца. Дръпна го и се надвеси в тъмната нощ. Какво трябва да направи сега? *Да скочи?*

Мартина се вцепени от ужас. Далече долу снегът насмешливо проблясваше в тъмнината. Зад гърба ѝ стаята се пълнеше с дим и огънят ръмжеше като във фабрична пещ. Беше убийствено горещо! Толкова, че пижамата сякаш започна да се топи на гърба ѝ.

Прозорецът беше единственият изход! Момичето праметна крака през перваза и се протегна към сноп бръшлянови стъбла. Те бяха влажни и хлъзгави, като току-що измита маруля. Изпусна ги и едва не се строполи долу. Опита отново, този път изтръска снега от листата и трескаво затърси по стената зад бръшляна тръба или процепа, или каквото и да е, за което да се хване. Нищо!

От очите ѝ потекоха сълзи. Тя скочи обратно в стаята, грабна чаршафите от леглото и ги завърза един за друг. После завърза единия край около най-близкия до прозореца крак на леглото. Нямаше време да изпробва колко е здраво, надяваше се да издържи. Бързо, колкото ѝ позволяваше куражът, тя се прехвърли през прозореца, здраво стиснала чаршафа с две ръце. Знаеше, че той няма да стигне до земята, но поне щеше да скочи от по-ниско.

Мартина все още бе доста високо, когато вкочанените ѝ от ледения вятър ръце изпуснаха чаршафите и тя се строполи на снега. Изправи се треперееща и закуцука покрай стената към входната врата на къщата. В мига, в който зави зад ъгъла, всички мисли излетяха от главата ѝ.

Пред очите ѝ се разкри ужасяваща гледка. Къщата ѝ приличаше на огнен ад. От прозорците изскачаха пламъци и валма дим се носеха на талози към нощното небе. На моравата се беше събрала голяма тълпа, вратите на всички къщи надолу по улицата се отваряха и насам тичаха още хора. Вой на сирени оповести пристигането на пожарните коли.

— Мамо! Татко! — изпищя Мартина и се втурна към входната врата на къщата.

Десетки шокирани лица се извърнаха към нея. От тълпата се изтръгна обща въздишка на облекчение. Когато видя Мартина да тича през моравата, възрастната им съседка отвори уста, но от там не излезе и звук. Господин и госпожа Морисън, които живееха по-нагоре по улицата, също изглеждаха вкаменени от ужас, но господин Морисън, широкоплещест бивш играч по ръгби, се съвзе и успя да хване Мартина, докато профучаваше край него.

— Пусни ме! — изкрещя Мартина, но вече знаеше, че е късно.

Стените на къщата рухнаха. За минута-две не остана нищо здраво. Пожарникарите можеха единствено да потушат пламъците.

Госпожа Морисън прегърна Мартина и силно я притисна към себе си.

— Много съжалявам, миличка — каза тя. — Много съжалявам!

Заобиколиха ги още хора, всички говореха нещо успокоително, а господин Морисън ѝ даде якето си да го облече върху пижамата.

През пелената на сълзите ѝ тлеещите въглени и балончетата на пожарникарската пяна проблясваха като рубини и диаманти в отиващата си нощ.

Едва няколко часа преди това Мартина заедно с родителите си се радваше на вечерята по случай рождения ѝ ден. Тримата си бяха направили палачинки с бадеми, банани и течен шоколад. Навиха ги на ролца, за да могат да си хапват с ръце. Мартина и майка ѝ се смяха до сълзи на баща ѝ, Дейвид, който толкова много говореше, че не забеляза как шоколадът от палачинката покапа по ризата му.

Снощи се беше случило само едно нещо, което сега Мартина намираше за странно.

По стълбите, когато тръгнаха да си лягат, майка ѝ я целуна и избърза напред, а Мартина остана с баща си.

Пред стаята ѝ, както винаги той я прегърна за лека нощ, разроши косата ѝ и каза, че я обича. А после добави нещо странно:

— Помни, Марти, всичко, което ни се случва, има причина.

Мартина му се усмихна и си помисли какви чудесни родители има, въпреки че понякога се държаха доста смахнато. После влезе в стаята си и се мушна щастлива в леглото.

Откъде можеше да знае, че това са последните думи на майка ѝ и баща ѝ.

Откъде можеше да знае, че никога повече няма ги да види!

2.

Господин Грайс от Социалните служби съобщи на Мартина, че трябва да замине за Африка. Ако трябва да сме по-точни — за Кейптаун, Южна Африка.

— Южна Африка! — извика Мартина. — Защо Южна Африка?

— Ами — каза господин Грайс, — изглежда, че единствената ти жива роднина живее в резерват за диви животни в Южна Африка. Някоя си госпожа Гуин Томас, която била твоя баба.

Мартина се вцепени.

— Аз нямам баба — бавно промълви тя.

Господин Грайс се навъси. Бръкна в джоба за очилата си и се втренчи в досието.

— Уверявам те, няма грешка. Ето писмото от баба ти.

Той подаде на Мартина лист кремава хартия за писма.

Уважаеми господин Грайс,

Благодаря за съболезнованията по повод тъжната загуба на дъщеря ми, Вероника Алън, и нейния съпруг, Дейвид — двама от най-добрите хора, които познавам.

Не знаех, че дъщеря ми ме е посочила за настойник на тяхното дете Мартина, в случай, че нещо се случи с нея. Аз, разбира се, ще поема тази отговорност. Това е най-малкото, което мога да направя.

Към писмото прилагам самолетен билет до Кейптаун и 150 долара за разноските на момичето. Ще Ви бъда благодарна, ако се погрижите то да е облечено съответно на времето в Южна Африка.

Искрено Ваша,
Гуин Томас

В тона на писмото имаше нещо, което притесни Мартина. Баба ѝ изобщо не изглеждаше щастлива, че ще се грижи за нея. Точно обратното. Писмото подсказваше, че по-скоро я възприема като бремене. Очевидно обожаваше родителите на Мартина, но това не значеше, че има желание да се грижи за нея самата. Ами дядо ѝ? За него изобщо не се споменава.

Мартина върна писмото на господин Грайс и отсече:

— Няма да замина! Тя не ме иска. Няма начин да живея с някой, който не ме иска. По-скоро ще си забода топлийки в очите!

Господин Грайс я погледна ужасено. Беше изтощителна сутрин и май щеше да става все по-лошо. Какво ѝ става на шефката, та винаги му дава най-трудните случаи?

— Но госпожа Томас е твой законен настойник...

— Няма да отида! — повтори Мартина твърдо. — Не можете да ме принудите.

Господин Грайс започна нервно да събира книжата си в разбъркана купчина и без да иска бутна чашата с вода.

— Сега ще се върна — каза той на Мартина, без да обръща внимание на вадичките, които размазваха мастилото по документите. — Трябва да се обадя по телефона.

Мартина зяпаше лекьосания тапет в кабинета и се тресеше от страх — много по-голям, отколкото би си признала.

Не помнеше почти нищо от изминалите няколко седмици. Всичко ѝ изглеждаше като в мъгла. Първите кошмарни пет дни след пожара прекара у семейство Морисън, но после синът им се върна от състезание по ръгби и Мартина се премести при една приятелка на майка ѝ, която изобщо не знаеше как да се държи с дете, загубило родителите си. Накрая я изпратиха в дома на госпожица Роуз, учителката ѝ по английски, която щеше да се грижи за нея, докато се реши бъдещето ѝ. Навсякъде, където отиваше, хората слагаха на лицата си весели усмивки и правеха мили предложения. Но щом излезеше от стаята, Мартина чуваше приглушени разговори, в които най-използваните думи бяха „сираче“ и „съвсем сама на света“.

Мартина обаче бе твърде замаяна, за да им обръща внимание. През повечето време имаше натрапчивото усещане, че пропада в кладенец без дъно. Не можеше да се храни, не можеше да спи, не можеше дори да плаче.

Въпросът, който не спираше да си задава беше *защо*? Защо тя се спаси, а родителите ѝ не! Беше несправедливо! Пожарникарите я похвалиха за смелостта и казаха, че е постъпила правилно. Казаха, че ако е отворила дори мъничко вратата на стаята, за да стигне до спалнята на родителите си, пламъците щели да я погълнат. Но каквото и да ѝ разправяха, тя се чувстваше виновна. А сега какво? Наистина ли ще я изпратят при някаква непозната чак в Южна Африка?

В този момент Мартина забеляза един кремав плик за писма върху бюрото на господин Грайс. Стори ѝ се много познат. Тя се пресегна и го взе, погледна адреса. Беше написан прегледно със синьо мастило и гласеше:

Гуин Томас, резерват за диви животни „Савубона“,
Източен Кейп, Южна Африка.

Някъде беше виждала този почерк и преди, но къде? Мартина разрови паметта си. Разбира се! Откакто се помни всеки месец майка ѝ отваряше подобни пликове. Тя никога не говореше за тези писма, но Мартина винаги усещаше промяна у нея, след като ги прочетеше. Ставаше някак по-весела и се смееше по-често.

Сега Мартина седеше изоставена и объркана сред прашните папки на господин Грайс и не можеше да разбере защо майка ѝ не ѝ е казала за писмата от баба ѝ, защо дори не ѝ е казала, че има баба. Защо е пазила всичко това в тайна?

Мартина се замисли за подписа под писмото — Гуин Томас. Името звучеше някак твърдо и студено. Нима такъв човек може да ѝ е баба? Да не говорим, че може би ще се наложи да ѝ казва *бабо* или не дай си боже *маминко*!

По някаква причина за нея тя бе само Гуин Томас.

Господин Грайс се върна в стаята, като клатеше глава.

— Боя се, че нямам много възможности за теб — каза той. — Успях да ти намеря място в един дом за деца в Горен Бликли.

— Всичко е наред — прекъсна го Мартина. — Реших да замина за Южна Африка.

Господин Грайс въздъхна с облекчение.

— Добре — каза той. — Тогава всичко е уредено.

От самото начало бе ясно, че всички около Мартина са много по-оптимистично настроени за нейното бъдеще, отколкото самата тя.

— Резерват за диви животни в Африка! — възхити се госпожица Роуз. — Само помисли, Мартина, все едно да си прекараш живота на сафари!

Госпожа Морисън пък беше убедена, че някой тигър може да изяде Мартина.

— Трябва много да внимаваш! Но пък какво приключение ще е само!

Госпожа Морисън беше най-милата жена на света, но нямаше никаква представа за света на животните.

— В Африка няма тигри — обясни й Мартина. — Тигри има само в Азия и в зоологическите градини.

С изключение на тази подробност самата тя не знаеше нищо повече за Африка. Когато се опитваше да си представи мястото, където отиваше, единственото, което й идваше наум, бяха обширни жълти равнини, магнолии^[1] с корони като чадъри, манго, мургави лица и изгарящо слънце.

Чудеше се дали дивите животни се разхождат по улиците. Дали ще й позволят да си вземе домашен любимец? Майката на Мартина имаше алергия към животни, затова винаги я държаха настрана от тях, но въпреки това от съвсем малка си мечтаеше да си има животинче. Може би щеше да си вземе маймунка.

Тогава си спомни писмото на баба й и отчаяние се настани в гърдите й. Гуин Томас май не беше човек, който ще приеме някакъв примат да се разхожда във всекидневната. Ако изобщо *имаше* всекидневна! Беше напълно възможно баба й да живее в тръстикова колиба.

В училище повечето й съученици сякаш бяха забравили, че са минали само три седмици, откакто домът й изгоря до основи, че загуби родителите си и че отива в Южна Африка не по своя воля.

— Голяма късметлийка си — непрекъснато й повтаряха те. — Ще се научиш да караш сърф и... Ще е страхотно!

Докато ги слушаше, Мартина си помисли, че единственото хубаво нещо на заминаването ѝ за Африка е, че никога вече няма да се наложи да минава през мрачната врата на училище „Бодли Брук“. Училището не ѝ харесваше. Всъщност, тя не харесваше никое място, пълно с деца на нейната възраст, но това беше без значение, докато майка ѝ и баща ѝ бяха край нея. Те бяха най-добрите ѝ приятели. Баща ѝ беше лекар, работеше по цял ден, но през лятото си взимаше отпуска и заедно отиваха в Корнуел^[2]. Там майка ѝ рисуваше, а Мартина и баща ѝ плуваха или ловяха риба и той я учеше как да оказва първа помощ. Всеки уикенд, независимо дали валеше, или беше слънчево, те се забавляваха заедно, дори и когато просто си приготвяха палачинки у дома. Сега всичко това беше свършило и Мартина усещаше огромна, чудовищна празнина в сърцето си.

В събота сутринта, деня преди да замине за Кейптаун, госпожица Роуз заведе Мартина на обиколка по магазините по улица „Оксфорд“, за да ѝ купят летни дрехи. Валеше леден сив дъжд и цялата улица приличаше на море от мокри купувачи и туристи, които си навираха чадърите в очите. Но това не можеше да разколебае ентусиазма на госпожица Роуз.

— Погледни тези сладки къси панталонки! Каква страхотна бейзболна шапка! О, тази червена тениска на райета ще ти стои чудесно!

Мартина я остави да се забавлява. Беше ѝ зле. Стомахът ѝ бълбукаше, в гърлото ѝ имаше буца, устата ѝ беше пресъхнала от страх пред утрешния ден.

— Както кажете — повтаряше механично Мартина, докато госпожица Роуз ѝ предлагаше различни дрехи. — Да, това е хубаво. Да, сигурна съм, че ще ми стане...

Пазаруването завърши с два чифта къси панталони в цвят каки, чифт дънки, четири тениски, бейзболна шапка и чифт тежки туристически обувки в камилско бежово. На Мартина само веднъж ѝ се наложи да води битка с госпожица Роуз, която се опита да я накара да си вземе рокля с щампа на цветя. Мартина се беше отказала от роклите още когато беше на пет години и нямаше никакво намерение да се променя точно сега. Тя тръсна късо подстриганата си кестенява коса, а искрящите ѝ зелени очи проблеснаха, но се овладя и кротко каза:

— Може да ме ухапе змия, ако не съм облечена подходящо.

— Ако носиш къси панталони, рискът да те ухапе змия е същият — възрази ѝ с усмивка учителката.

— Да, но това е друго. Някога виждали ли сте изследовател, който да не е с къси панталони?

Когато същата вечер се върнаха в Хемпшир, госпожица Роуз приготи прощална вечеря за Мартина — печено пиле с хрупкави картопки, грах, домашно приготвен пудинг и лучен сос. Господин и госпожа Морисън също дойдоха. Госпожа Морисън подари на Мартина бинокъл, който бил на някакъв неин стар чичо.

— Да ти помага да виждаш големите котки — обясни тя.

Мартина се развълнува, особено когато госпожа Морисън ѝ подаде и голямо парче домашен шоколадов кейк, грижливо опаковано в кутия за обяд.

— Желая ти много щастие, мила — развълнувано рече госпожа Морисън. — И помни, че винаги си добре дошла в нашия дом!

Господин Морисън само изсумтя за потвърждение. Той не беше много словоохотлив, но когато жена му се обърна, за да благодари на учителката за вечерята, пхна ръка в джоба на якето си и извади изписана дървена кутия.

— Да те пази — каза той тихо, докато я подаваше на Мартина. После отвори вратата на колата и запали мотора. — До скоро, Мартина!

Когато остана сама в стаята за гости на госпожица Роуз, Мартина отвори кутията и видя розово фенерче „Маглайт“, швейцарско ножче и комплект за първа помощ. Не повярва на очите си! Постави внимателно всичко пред себе си и усети как коремът ѝ се сви от възлудие. Прочете упътването за употреба на комплекта. Щедростта на всички тези хора беше трогателна.

Малко по-късно Мартина старателно опакова подаръците, загаси лампата и легна. През прозореца струеше светлината на пълната луна и чертаеше сребриста пътека насред стаята.

Против волята си Мартина усети, че е развълнувана. Утре щеше да е в самолет на път за Африка. Очакваше я живот, който дори не може да си представи. За добро или за зло, съдбата затваряше вратата към миналото ѝ.

[1] Магнолия — дърво от семейство Magnoliaceae, цъфти с изключително красиви цветове в розово, бяло, пурпурно и жълто. — Б.пр. ↑

[2] Корнуел — графство в югозападна Англия. — Б.пр. ↑

3.

Първото, което Мартина забеляза, бе жегата. Нажеженият въздух се стелеше на талози над самолетната писта като сребриста мараня. Хоризонтът сякаш се бе изгърбил под тежестта на яркото безоблачно небе, а самолетите на летището потрепваха с нагънати крила като в сън. Когато тръгна, в Англия беше мразовита зимна нощ, прогнозите за времето вещаеха бури и силен снеговалеж, а тук беше като в пещ.

Мартина стоеше на пистата, без да мръдне. Като хипнотизирана наблюдаваше как другите пътници се качват в жълтия автобус, който щеше да ги закара до терминала.

— Събуди се, захарче! Нали не искаш да изпуснеш автобуса? — над нея се наведе плешив мъж с риза за сърф. — Къде са мама и татко? Не те ли чакат?

Гърлото на Мартина се сви болезнено и тя преглътна, за да не избухне в плач. Искаше ѝ се да изкрещи, та всички на летището да я чуят: „Да, искам да изпусна автобуса! Моите мама и татко не ме чакат! Те никога вече няма да ме чакат“.

Вместо това измърмори тихо:

— А-а-а-аз само... Аз... Ще ме посрещне някой.

— Не си много сигурна.

— Хари, какво *правиш*! До гуша ми дойде от теб! Автобусът потегля и ако до пет секунди не си тук, тръгвам сама! — нервно се разписка някаква руса жена.

— Ще се оправя — каза Мартина на мъжа, — благодаря, че попитахте.

— Наистина ли? — Мъжът здравата я потупа по рамото с едрата си червендалеста ръка. — Горе главата, захарче. Вече си в Африка!

* * *

Жената зад гишето за информация на летището в Кейптаун потропваше нервно с кървавочервените си нокти. После хвърли кос поглед над главата на Мартина към опашката, която неудържимо набъбваше. На табелката, сложена на ревера ѝ, пишеше:

НОЕЛИЙН ХЕНШОУ, ПОМОЩНИК-РЪКОВОДИТЕЛ

— Моето момиче, искам да ти помогна — обърна се тя към Мартина с плътен носов глас, — но ми трябва повече подробности. Как изглежда баба ти?

Мартина се опита да си представи как би могла да изглежда баба ѝ, която никога не беше виждала.

— Ами, има сива коса — започна тя колебливо, — и очила. Мисля, че има очила.

Ноелийн Хеншоу въздъхна:

— Кога за последен път си виждала баба си?

— Ами...

— Знаеш ли телефонния ѝ номер?

— Имам само адрес — призна Мартина.

През по-голямата част от полета за нея се грижеше една мила стюардеса на име Хейли, чиято работа беше да наглежда децата, които пътуват сами. Щом кацнаха в Южна Африка Хейли ѝ показа летищния автобус и мило ѝ помахаша за довиждане.

Ноелийн тръсна вбесено червеникавата си коса и хвърли око на опашката пред гишето.

— Миличко, мисля, че е най-добре да седнеш ей там, за да мога да те наглеждам. Ако баба ти не се появи, ще намеря някой, който да ти помогне.

— Добре — каза Мартина несигурно. — Благодаря.

Тя вдигна куфара и новата си маслиненозелена раница, подарък от госпожица Роуз, и се настани в салона за пристигащи пътници, точно под табелата:

Досега никога не се бе чувствала по-малко добре дошла. Вече час, откакто самолетът кацна в Кейптаун, а все още никой не идваше да я прибере. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Най-ужасният ѝ страх се сбъдна. Баба ѝ не я иска и дори не си прави труда да я посрещне. Какво ще прави сега без пари? Къде да отиде? Нямаше и най-малка представа.

А на всичко отгоре умираше от глад. Беше 10 часа сутринта, а предишната вечер хапна само шоколадовия кейк на госпожа Морисън. Храната в самолета беше пълен боклук — воднисти бъркани яйца, хлебчета, твърди като камък и някакво блудкаво ястие, което направо миришеше на кучешка консерва. Мартина реши никога вече да не лети със самолет, без да се е запасила с много кейк и може би няколко сандвича с шунка... Отсреща една усмихната пътничка тъкмо си беше купила шейк от манго и голям сладкиш. Стомахът на Мартина се обади завистливо.

— Госпожице Мартина, сигурно си мислите, че сме ви забравили? — избоботи един толкова гърлен глас, че отекна в ушите ѝ като тъпан.

Мартина вдигна глава. С разперени ръце и широка усмивка към нея вървеше някакъв гигант с махагонов цвят на кожата. На лъскавата си буза имаше белег като въпросителен знак, а на кожен ремък на врата му висеше зъб. Носеше сламена шапка с лента от кожа на зебра и ловни дрехи в цвят каки, които изглеждаха доста опърпани.

— Госпожица Мартина? — попита мъжът и без да изчака отговор, сграбчи ръката ѝ и буйно я разтърси. — Аз съм Тендай — представи се той. — Ужасно се радвам да се запознаем. Баба ви ми разказа всичко за вас. Тя много съжалява, че не е тук да ви посрещне, но късно снощи ни се обадиха, че поради някаква бюрократична бъркотия една пратка слонове, която очаквахме в края на седмицата, ще бъде доставена рано тази сутрин. Нямаше кой да поеме пристигането им, освен баба ви и аз, и се наложи тя да остане, докато ветеринарят прегледа слоновете. Аз дойдох да ви взема, но забравих,

че човек от вътрешността като мен не знае нищо за магистралата. Наложил се да обиколя цял Кейптаун! Надявам се да ми простите за забавянето. Ще ви отведе у дома, в Савубона, колкото може по-бързо.

Мартина не знаеше как да отговори на този порой от думи, но веднага хареса огромния дружелюбен човек, който ги изсипа. От него се носеше упоителен аромат на простор и природа.

— Приятно ми е да се запознаем, Тендай — отвърна тя стеснително и добави срамежливо: — Разбира се, че ти прощавам.

Тези думи предизвикаха бурен пристъп на смях. Тендай вдигна куфара ѝ и го сложи под мишницата си, сякаш тежеше колкото кокошка. После поведе Мартина навън, към слънцето и жегата.

4.

Мартина винаги щеше да си спомня пътуването до Савубона. Тендай ѝ обясни, че Савубона означава „Здравей“ или „Добре дошъл“ на зулуски. Той самият беше от племето на зулусите^[1].

След като се качиха на очукания му джип, се отправиха към крайбрежния булевард, който извеждаше от Кейптаун, после минаха покрай поредица от омайно красиви заливи с тъмносини вълни, контрастиращи с побелялото от жегата небе. Някои плажове изглеждаха недокоснати от човешка ръка, с цъфнали храсти и дървета, стигащи почти до брега. Другаде имаше шарени плажни бунгала и сърфисти, яхнали гребените на големи пенести вълни. На места по камъните се бяха настанили колонии от пингвини. Над всичко това се бяха надвесили мораво-сивите скали на висока и равна като тепсия планина, която наричаха Тейбъл.

След около час джипът зави към вътрешността и Мартина бе поразена от бързината, с която пейзажът се промени — храстите отстъпиха на гледки, подобни на онези, които тя познаваше от снимките на Африка.

Белезникави бодливи дървета и рехави шубраци опасваха висока жълтеникава трева, която искреше под пламъците на лятното слънце. Пустият път се беше опънал далече напред и сякаш нямаше край. Мартина смъкна прозореца и прашният въздух с миризма на животни нахлу в джипа.

По целия път Тендай говореше за Савубона и разказваше за работата си като ловец в резервата. Савубона не бил само резерват, а истинско убежище за диви животни и задачата на Тендай била да следи за приспособяването на всяко от тях в парка. Около една четвърт от животните в Савубона били родени там, а останалите били докарани, за да бъдат спасени. Някои били преместени от райони, поразени от суша, от резервати или от зоопаркове, които вече не работели. Други били доведени ранени, или защото ловци са убили родителите им.

— За двадесет години, госпожице Мартина, не съм видял вашия дядо, Хенри Томас, да откаже да приеме дори и едно животно. Нито едно, разбирате ли!

Мартина за първи път чу някой да споменава дядо ѝ и наостри уши. Следващото изречение я свари напълно неподготвена.

— Толкова съжалявам, госпожице Мартина, че не бях до него в нощта, когато загина.

Главата на Мартина бе замаяна от полета и глада и тази новина направо я срази. Явно на Тендай и през ум не му минаваше, че тя може и да не знае, че има дядо, да не говорим, че вече е и мъртъв.

— Разкажи ми какво се случи.

Пръстите на Тендай стиснаха по-здраво кормилото.

— Ами... Може да опитам.

Оказа се, че са изминали близо две години от смъртта на дядо ѝ, но тя и досега бе забулена в тайна. Полицията смятала, че Хенри се е натъкнал на браконieri, които се опитвали да откраднат двойка жирафи или да ги убият като трофеи. Това станало една събота, когато Тендай заминал на север да посети роднини и Савубона останала изключително уязвима. Избухнала престрелка. Когато всичко приключило, Хенри бил смъртоносно ранен, а жирафите — мъртви.

— В селото, където бях отишъл, нямаше телефон — продължи Тендай, — така че разбрах за случилото се чак в понеделник, когато се върнах. Но вече беше твърде късно. Всяко лято зулусите молят Царицата на дъждовете да благослови нивите им с дъждове, но през онази седмица тя направо се престара. За два дни бурите бяха отмили следите, а полицейските коли набраздиха целия терен. На третия ден, когато пристигнах, нямаше нито една улика, не беше останала нито една следа. Нито един от браконьерите не беше заловен. До ден-дневен не се знае дали Хенри е убит или е застрелян погрешка. Най-странното от всичко е, че браконьерите са избягали без жирафите, заради които са дошли.

— И полицаите ли не откриха нищо? — разтревожено попита Мартина.

Беше ѝ тъжно да научи, че дядо ѝ е мъртъв, но още по-тревожно бе да разбере, че там, където се намира новият ѝ дом, се разхождат убийци на свобода.

— Не, не откриха! Но не се тревожете, госпожице, дори паякът оставя следи. Може да минат няколко години, но накрая ще открием кой стори това. Дори ако сме достатъчно търпеливи, те сами ще ни намерят.

Лицето на зулуса посърна, докато говореше, а сега потръпна, сякаш си спомни, че с Мартина току-що се срещат и че може би е казал повече, отколкото трябва. Засмя се с удивителната си усмивка.

— Дядо ви имаше сърце на боец. Той беше *най-добрият* пазител на животните. Номер едно!

На Мартина ѝ домъчня за дядото, когото не познаваше. Изглежда е бил добър човек. Новият управител на резервата беше по-млад. Казваше се Алекс дьо Прийс. Имаше нещо в начина, по който Тендай произнесе името му, което показваше, че господин Дьо Прийс не е сред най-любимите му хора...

* * *

Джипът навлезе в малко селце с къщи със сламени покриви и с високи слънчогледи и царевици по дворовете. На една поляна група деца играеха футбол. Джипът намали и зави по тесен път под навес от бананови палми. В дъното се виждаше бледозелена къща с покрив от гофрирана ламарина. На едната ѝ стена беше облепната олющена реклама на кока-кола, а около входа ѝ се суяха три пилета.

Мартина слезе от джипа.

— Това ли е къщата на баба ми? — не успя да скрие изненадата си тя. Много неща очакваше, но не и подобна съборетина.

— Не, детето ми, Тендай те доведе у нас.

Мартина се обърна и видя, че към тях се приближава с патешка походка най-дебелата жена, която някога беше виждала. Жената беше облечена в традиционна африканска носия в ярки цветове, а на главата си имаше шал в банановожълто, калахарско червено и лимоненозелено.

— Рекох му, че ще си гладна... — рече жената с топъл и сладък като шоколад глас, — и ей на, че съм права. Погледни се, цяла си кожа и кости.

— Госпожице Мартина, запознайте се с леля ми, мис Грейс — каза Тендай с видима гордост. — Най-добрата готвачка на света.

Двамата с Тендай последваха Грейс в малката зелена къща. На Мартина ѝ хрумна, че баба ѝ може би няма представа за това непланирано гостуване, но беше твърде гладна, за да се тревожи. От кухнята на Грейс се носеше божествен аромат.

Тя ги настани на ръчно изработени дървени столове в простичка, но идеално чиста дневна. На пода имаше сламена постелка, а на стената — стар календар със снимка на тропически остров.

След броени минути Грейс се появи от кухнята с две големи чинии омлет от пресни яйца и диви гъби, купчина хрупкав бекон и домати, изпържени с кафява захар. Мартина имаше чувството, че не е яла от години. Поглъщаше лакомо храната, без да продума. Когато приключи, беше напълно убедена в думите на Тендай — Грейс наистина е най-добрата готвачка на света!

Обърна се към нея, за да ѝ благодари и видя, че жената я гледа изпитателно.

— Детето е също като Вероника — обърна се Грейс към Тендай. Мартина подскочи.

— Познавали сте майка ми? — извика тя.

— Лельо! — рязко се изправи Тендай. — Предупредих те да си затваряш устата!

— Мълчи, момче! — нареди Грейс. — Има твърде много тайни в Савубона. Детето има право да знае истината.

— Каква истина? — запита Мартина.

— Госпожице Мартина — каза Тендай, — съжалявам, но вече трябва да тръгваме.

— Но...

— Моля ви!

Мартина погледна първо единия, после другия. В главата ѝ бръмчаха стотици въпроси, които явно нямаше да може да зададе. Тя тръгна с неохота след Тендай, но в този момент Грейс сграбчи ръката ѝ.

— Чакай — гласът на жената се извиси.

Тя постави ръка на челото на Мартина и момичето почувства, че през тялото ѝ сякаш мина ток. Очите на Грейс се разшириха.

— Ти носиш дарбата, дете — прошепна тя. — Точно както рекоха предците.

— Каква дарба?

Но Грейс само поклати глава:

— Бъди много внимателна. Дарбата може да е благословия, но може и да е проклятие. Вземай умни решения!

[1] Зулуси — най-голямата етническа група в Южна Африка, наброява около 10–11 млн. души. В края на 17 в. зулуските племена се преместват на сегашната територия на Република Южна Африка като изтласкват местното бушменско население. Името им означава „Деца на небето“. Зулуската държава играе важна роля в историята на Африка през 19 и 20 в. Неин основател и един от най-прочутите зулуски владетели е Чака. — Б.пр. ↑

5.

Тендай запали мотора. Щом Мартина се качи в джипа, той натисна газта и колата се понесе по осеяния с дупки път. Скоро излязоха на главното шосе. От горещината асфалтът трептеше като мираж в пустиня.

Тендай изглеждаше разтревожен.

— Съжалявам, госпожице Мартина, не биваше да ви водя тук. Моля ви да проявите любезност и да не споменавате за случилото се пред баба си.

Мартина почти не го чу. Челото ѝ още пламтеше от ръката на Грейс, а умът ѝ летеше като експрес през миналото ѝ. Опитваше се да си спомни нещо, *каквото и да е*, което да обясни случилото се току-що.

— Какво искаше да каже Грейс за майка ми? Тя живяла ли е в Савубона някога?

— Моля ви, трябва да питате баба си за това.

Тендай продължи още няколко минути да кара мълчаливо, после зави надясно по пясъчен път, ограден с висока телена ограда. Над входа се извиваше черна дървена табела с издълбан надпис:

РЕЗЕРВАТ ЗА ДИВИ ЖИВОТНИ САВУБОНА

Джипът спря и Тендай посочи нещо през прозореца.

— Виждате ли биволите?

Мартина с неудоволствие се върна в настоящето, примигна срещу слънцето, но не видя нищо, освен безкрайна шир с дървета, сиво-кафяви храсти и трева, простираща се докъдето погледът стига под яркосиньото небе. Морави хълмове обрамчваха хоризонта, а над тях лениво се виеше черен орел.

— Не — въздъхна Мартина, — не ги виждам.

— Не гледайте *през* храстите — инструктира я Тендай, — погледнете *в* храстите.

Мартина го послуша и постепенно храсталакът се разкри като могъщо сенчесто убежище на около тридесетина бивола. Момичето различа сред дърветата извитите им рога и напрегнатите муцуни.

Забеляза и един слон мъжкар, който стоеше под висока магнолия. Извитите му бивни и едрото сиво тяло се сливаха с пейзажа наоколо. Също като биволите и той изглеждаше стар колкото самата земя. Но дори на триста метра от него, Мартина усети могъщата му сила.

Момичето гледаше със страхопочитание. Беше запленена от всичко, което видя и чу, откакто тръгнаха от летището.

— Еха! Толкова са големи и толкова... толкова спокойни. Досега съм виждала диви животни само по телевизията. Какви други животни има тук?

— Още дванадесет слона — гордо изрече Тендай, — осем щрауса, сто и петдесет газели, десет антилопи гну^[1], осемнадесет куду^[2], двадесет зебри, шест лъва, четири леопарда, седем глигана, две стада павиани, няколко елена и един... — Той спря. — Това е.

— И един какво? Щеше да кажеш още нещо.

— А, нищо — отвърна Тендай. — Местните племена вярват, че в Савубона има бял жираф. Според древна африканска легенда детето, което може да яхне бял жираф, ще има власт над всички останали животни, но това е просто мит. От две години в Савубона не сме имали жирафи, дори обикновени, а хората продължават да идват при мен и да ми разказват, че са видели този, белия. Мъжете от племето твърдят, че бил жираф албинос, бял като снежен леопард. Ако е вярно, той ще да е едно от най-рядко срещаните животни на света. Но няма доказателства за съществуването му. Никога не съм го виждал, а всеки ден съм в резервата.

Мартина изпита странното усещане, че сякаш вече са водили този разговор в някакъв друг живот.

— А ти вярваш ли, че съществува? — попита тя разпалено.

Тендай сви рамене.

— От време на време намирам следи, следвам ги няколкостотин метра, а после сякаш се изпаряват във въздуха.

— Значи може да е вярно.

Зулусът се засмя:

— Невинаги този, когото преследваш, е този, който оставя следите, госпожице. В стари времена някои племена връзвали животински копита на краката си, за да подмамят ловците далеч от стадата, а баба ти разказва, че в Азия, в Хималаите, хората се опитвали да фалшифицират стъпките на Йети. Може би това се случва и тук.

Тендай се усмихна:

— Ако белият жираф съществува, трябва да е много предпазлив.

Джипът изръмжа и продължиха по пътя. Стигнаха висока желязна порта. Тендай слезе да я отвори. От другата страна започваше алея с огромни червено-оранжеви цветя от двете страни, следваше идеално поддържана морава и боядисана в бяло къща със сламен покрив. Стомахът на Мартина се сви от напрежение. След няколко минути за първи път ще се срещне с баба си. Дали Гуин Томас ще се радва да я види? Ще бъде ли мила с нея? Ще я хареса ли, въпреки че не я иска тук? Ами ако не я хареса, тогава какво ще прави?

[1] Антилопа гну — едра африканска антилопа, дължината ѝ е до 2,4 м, а височината — до 1,3 м. Има красива окраска и не много дълги рога, извити леко навътре. — Б.пр. ↑

[2] Куду — вид едра антилопа, с красива окраска на тялото, спираловидно завити рога и малка гърбица в основата на врата. — Б.пр. ↑

6.

Вратата на къщата се отвори и отвътре се показа висока, стройна жена на около шейсет години, облечена в дънки и риза с къси ръкави в цвят каки, с избродирани лъв на джоба. Беше вързала косата си на конска опашка. Мартина все още се опитваше да приеме факта, че баба ѝ носи дънки, когато Гуин Томас се насочи към нея и без всякакви предисловия хвана лицето ѝ с две ръце. Толкова близо до нея, Мартина забеляза, че светлата ѝ коса е прошарена, а загорялата ѝ кожа е набраздена от милиони бръчици. Гуин гледаше Мартина с неразгадаемо изражение.

— Много си пораснала — каза тя.

После се обърна към Тендай:

— Много закъсняхте, приятелю. Не сте се отбивали при онази смахната вещица, нали?

Мартина с ужас разбра, че баба ѝ има предвид Грейс.

— Объркахме пътя, бабо — бързо се намеси тя. — Минахме през целия Кейптаун. Видях целия град.

Баба ѝ светкавично се обърна към нея.

— В тази къща говорим, само ако ни попитат! — после се обърна рязко и влезе в къщата.

Тендай я последва, носеше куфара на Мартина, но не я погледна, когато мина край нея.

Момичето тръгна след тях, сърцето ѝ биеше лудо. На стъпалата се миеше рижав котарак. Той измяука и изгледа Мартина с любопитство.

— О, момче, май се оформя голям купон — измърмори му тя под нос, докато се чудеше какво да прави сега. Но котаракът само се прозя, затвори очи и се изтегна на слънцето.

Тендай се появи на вратата.

— Баба ти те чака — каза той.

Когато зулусът си тръгна, Мартина се почувства по-самотна от всякога. Влезе в къщата и се огледа. Хладно и спокойно. Подът беше

от полирани камъни. Имаше големи, удобни, но износени кожени столове. Друга котка, само че в бяло и черно, се бе свила върху капака на старо пиано, а по стените висяха маслени платна с леопарди и слонове. Дървените греди на тавана създаваха усещане за простор и спокойствие.

Баба й се появи от кухнята с чаша мляко и чиния яйчени сандвичи и направи знак на Мартина да седне на масата. Момичето мразеше яйчени сандвичи, а и беше сита от вкусната храна на Грейс, но не смяташе да си признава. Започна да човърка хляба...

— Тук няма газирани напитки — каза баба й. — Смятам, че не са полезни.

Тя застана до масата като лъвица, сините й очи предизвикателно гледаха Мартина.

— Добре — предпазливо отвърна момичето.

— Първото нещо, което трябва да научиш, са правилата в моята къща. Моля те, не пипай нищо, което не ти принадлежи, това включва и пианото. Никакво тичане, никакво викане, никакъв неприличен език, никакви сладкиши. Нямам телевизор. Ходя до Кейптаун два пъти годишно, затова няма да има и пазаруване. Никаква нездравословна храна. Тук сами отглеждаме зеленчуците. От теб се очаква сама да си оправяш леглото и да помагаш в домакинството. Не понасям мързела. Някакви въпроси?

— Може ли да дишам? — дръзко попита Мартина.

— И без отговаряне! — изръмжа баба й.

Мартина се сви в стола. Яйчените сандвичи останаха недокоснати.

— Дай ги — каза баба й и грабна чинията. — Трябваше да се сетя, че онази луда старица е сготвила за теб. Можеш да ги изядеш за вечеря. Не понасям прахосничеството.

* * *

Трудната част на деня приключи. Мартина беше замаяна и малко тъжна след дългия полет и сутрешните приключения, но щом се изкъпа, баба й настоя да я закара до близкото градче с единствената улица с магазини. Градчето се казваше Сторм Кросинг. Трябваше да й

купят училищна униформа и високи кафяви обувки с връзки. В магазина за дрехи купиха две бели ризи, две тъмносини поли, яке, сако с емблема на рис и сива вратовръзка. Мартина с ужас откри, че баба ѝ смята, че трябва да тръгне на училище още на другия ден, без никаква почивка за свикване с новото обкръжение.

— Ще имаш много време — каза баба ѝ. — И без това си изпуснала доста от училището.

Сякаш това не стигаше, ами на вечеря (без яйчени сандвичи, слава богу) Мартина се подхлъзна на излъскания под, докато носеше любимия порцеланов чайник на Гуин Томас и той се разби на парчета.

— О-о-о! Какво си е въобразявала Вероника? — извика баба ѝ. — Знаех, че ще стане така. Как е могла да очаква от мен да се грижа за дете!

Тя не позволи на Мартина да ѝ помогне да почистят и оправят неразборията. Мартина тихичко се качи в стаята си, сълзите се стичаха по бузите ѝ. Почувства се ужасно сама. Намираще се в далечен и непознат край на Африка, без родители и приятели, и на всичкото отгоре трябваше да живее с баба, която очевидно не я понася. По-лошо не можеше да бъде!

В новия ѝ живот имаше само едно хубаво нещо и това беше Савубона. Мартина веднага обикна това място. Когато се връщаха от пазаруването в града, слънцето залязваше над резервата. Стадо газели се движеха в колона към езерцето пред къщата. Мартина успя да се измъкне от хватката на баба си и стигна до края на градината, за да погледа газелите през високата ограда.

Трябваше да се оципе няколко пъти — предишния ден все още беше в сивата, мрачна Англия, а сега, само ден по-късно, над главата ѝ се ширеше бакърено небе, изпъстрено с виолетово, а последните слънчеви лъчи топлеха кожата ѝ. Младите газели подскачаха в плитчините на езерцето, сякаш имаха пружини на копитата, няколко токачки, които Мартина забеляза да се клатушкат покрай пътя като топки, истински малки крале на сини петна, пицяха в клоните на дърветата и се приготвяха за сън. Момичето се изтегна на тревата и вдъхна опияняващите аромати на африканската вечер — дъх на огньовете, диви животни, трева и билки. Природата бликаше отвсякъде. Никога не беше преживявала подобно нещо.

Стаята ѝ бе малка, но уютна, с капандура в покрива. На едната стена имаше библиотека, пълна с книги за животните в Африка. Леглото беше покрито с искрящо бели чаршафи и завивка тип пачуърк. Върху нея бяха пръснати големи меки възглавници. Но най-хубавото бе, че стаята гледаше към езерцето — кафеникав водоем, заобиколен от бодливи храсти. Тендай ѝ каза, че повечето животни от резервата се събират тук на водопой по изгрев или залез-слънце.

Сега беше нощ. Матракът се огъна под тялото на Мартина. Тя избърса очи с ръкава си и се запита наистина ли майка ѝ е живяла в Савубона. Мисълта, че някога това може би е била нейната стая, я разведряваше. Майка ѝ може би е чела същите тези книги или се е мушвала под същите завивки. Но защо, за бога, никога не ѝ е споменавала за това място?

Мартина толкова бе изтощена, че едва навлече пижамата, мушна се в леглото, а в главата ѝ като калейдоскоп се сменяха картини от дългия ден. Последното нещо, за което се сети, преди да заспи, беше белият жираф.

7.

На другата сутрин Мартина се събуди с чувството, че ѝ предстои да ходи на зъболекар. Тя отново затвори очи и дълго остана в леглото. Това беше единственият начин да си представи, че нищо не се е случило, че домът ѝ не е изгорял, че майка ѝ и баща ѝ са живи и че не е изпратена в пустошта на Африка да живее с някаква напълно непозната жена. Разбира се, това не можеше да продължи вечно и накрая Мартина отвори очи.

Пред погледа ѝ се разкри безкрайно небе в най-невероятния син цвят, който някога беше виждала. Будилникът на нощното шкафче показваше 6:05 часа. В този миг едно птиченце с оранжеви перца на гърдите изпърха по перваза на прозореца ѝ и запя песен, пълна с неподправена радост.

Тирууутириии, тирууутайър...

Мартина се надигна на лакът и се загледа към резервата. Утринната мъгла обвиваше езерото и то проблясваше в златисто под слънчевите лъчи. Десетина слона се плискаха в плитчините, въргаляха се в калта и се поливаха един друг с хоботи. Недалеч пасяха зебри. Мартина тръсна глава. Гледката не премахна мъката от сърцето ѝ, но определено я намали.

Въпреки това слезе долу с натежали нозе. Баба ѝ седеше на масата в кухнята, в ръцете ѝ димеше чаша кафе.

Когато Мартина влезе, тя бързо се изправи и каза:

— Добро утро, Мартина, надявам се, че си спала добре.

Гласът ѝ потрепна и в него сякаш се прокраднаха нотки на притеснение. Преди Мартина да каже каквото и да било, баба ѝ продължи някак нервно:

— В тенджерката има варени яйца, филийките са в тостера, а всичко останало е на масата. На плота е кутията ти с обяда. В нея съм сложила крем против слънчево изгаряне, узрели праскови от градината и няколко сандвича със сирене и лютеница. Сега трябва да изляза, за

да нахраня младия слон, но ще се върна в 7:30 часа, за да те закарам на училище.

Мартина все още мърмореше някакви благодарности, когато летящата врата се затвори с трясък след баба ѝ, а в стаята нахлу струя хладен въздух. Нямаше никакви извинения за снощи, но Мартина вече знаеше, че това е всичко, което ще получи.

* * *

Усещането за ходене на зъболекар се върна, докато баба ѝ я караше до училището. Мартина прекара по-голямата част от пътя в неспокойно въртене и наместване в новата си униформа, чиято пола ненавиждаше, и в чудене дали да каже нещо на баба си и какво точно. Притеснението трайно се настани в корема ѝ, когато Гуин Томас мина през портала на основно училище „Каракал“^[1] и Мартина видя орда здрави, самоуверени деца — новите ѝ съученици. Цветът на кожата им варираше във всички нюанси — от загар на пчелен мед, през капучино до шоколад. Никой не беше като Мартина с нейния нездрав сивкаво блед тен. Баба ѝ я остави пред кабинета на директорката и измърмори пресипнало, но любезно:

— Приятен ден. Тендай или аз ще те вземем в четири. — После се обърна и си тръгна.

Мартина се притисна до стената и се опита да бъде най-незабележимата на света.

— Секунда — извика един глас, когато Мартина най-сетне се престраши да почука на вратата.

Чу, че някой говори по телефона. Докато чакаше, се огледа наоколо. Старото ѝ училище „Бодли Брук“ приличаше на бетонен затвор, с асфалтово игрище и олющени бежови коридори, вонящи на дезинфектант. Стените на тоалетните бяха покрити с графити. А това училище тук дори не приличаше на училище. По-скоро на прекрасен лагер. Постройки от лъскаво кестеново дърво бяха пръснати сред смарагдовозелени тревни игрища и огромни дървета, а зад една ограда проблясваше плувен басейн.

— Вече може да си затвориш устата. И тук се преподават скучните стари уроци, които познаваш от родината си. Нали знаеш —

деление, мъртви крале, правопис!

Изражението на Мартина сигурно издаваше мислите ѝ, защото видението с коса като на Клеопатра, с дървени обеци с папагалски пера и дълга виолетова рокля, което стоеше на прага на директорския кабинет, весело се смееше. После жената я дръпна в стаята и добави:

— Шегувам се. Нашите уроци са изключително интересни, разбира се. Аз съм Илейн Ратмор, директорката, а ти трябва да си Мартина. Добре дошла в училище „Каракал“!

Мартина се зачуди дали всички жени в Африка са толкова едри и с такова пищно облекло, или по случайност срещна две такива една след друга.

Госпожа Ратмор настани Мартина на един стол и сякаш прочете мислите ѝ. После каза с усмивка:

— Сега вече може да си затвориш устата.

След като свикна с чувството за хумор на новата си директорка, Мартина нямаше как да не я хареса. Госпожа Ратмор обясни, че въпреки начина, по който изглежда, основно училище „Каракал“ е училище като всяко друго, но тук се обръща изключително много внимание на защитата на околната среда. Всички сгради се отопляват със слънчева енергия, много училищни проекти са свързани с опазването на природата, а в стола се предлага само екологична храна. Заедно прочетоха списъка с правила и разпоредби на училището и госпожа Ратмор обясни на момичето дневното разписание. После тръгнаха на обиколка из района. Очевидно спортът беше „голямата работа“ в „Каракал“ и оттук бяха излезли много шампиони. Имаше физкултурен салон със стена за катерене, а спортните игрища бяха разположени на площ от няколко акра^[2].

— Ако имаш талант за някакъв спорт, ние ще го открием — обеща госпожа Ратмор.

Мартина със сигурност знаеше, че няма дарба за някакъв спорт — всъщност досега винаги се бе проваляла във всичко. Тогава си спомни думите на Грейс: „Ти имаш дарбата, точно както бяха казали предците“.

Но каква беше тази дарба? Нещо свързано с природни науки, математика, изкуство или дори музика? Или нещо, за което изобщо не може да се сети? „Бъди внимателна, предупреди я Грейс. Тази дарба може да бъде благословия, но може да е и проклятие. Избирай умно.“

Що за дар може да идва с подобно предупреждение?

— Луси ван Хеерден... една от нашите талантлив ученички — обясняваше госпожа Ратмор. — Луси е в класа на госпожица Фокнър. Мартина? Мартина! Да не би да е дошло време за спане?

Мартина премигна.

Пред нея стоеше елегантно русо момиче и ѝ подаваше ръка. Мартина се здрависа и с изненада установи, че ръката на Луси е леденостудена.

Ако се съди по карамеления ѝ тен, явно прекарваше всяка свободна минута в каране на сърф или събиране на тен на плажа.

След като помоли Луси да вземе Мартина под крилото си, да я разведе наоколо и да ѝ организира много специално посрещане в „Каракал“, госпожа Ратмор се отдалечи като виолетов облак и остави Мартина с новата ѝ зашеметяваща съученичка.

— Ама че си бяла — изкоментира Луси веднага щом директорката се отдалечи достатъчно, за да не може да я чуе. — Откъде си? От Исландия?

— Англия — смотолеви Мартина. Ако преди се чувстваше смутена и ѝ беше неловко, сега нещата бяха милион пъти по-зле.

Луси се изкикоти.

— Шегувам се — и я потупа приятелски, но за малко не я събори. — Хайде, закъсняваме за часа на госпожица Фокнър, през междучасието ще те запозная с другите от тайфата.

През обедната почивка Мартина откри, че тайфата, за която спомена Луси, е така наречената банда „Петте звезди“, група, в която членуваха най-популярните деца в училището. Освен Луси, там бяха нейният брат близък Люк, също рус, загорял и хубав, Скот Хендерсън, когото всяка сутрин караха на училище с червено „Ламборгини“, капитанът на училищния отбор по ръгби Питър Букър и едно черно момче на име Ксоуза (име, което, ако си англичанин и не можеш да произнасяш носовия цъкащ звук, типичен за африканците, наричаш просто Корза) Уошингтън, син на местния кмет. Всички бяха подстригани по последна мода, а начинът, по който носеха училищните си униформи, правеше дрехите да изглеждат като дизайнерски облекла. Повечето хлапета в училището идеализираха

членовете на бандата и Мартина забеляза, че получават всичко, което пожелаят. Дори учителите се отнасяха с тях някак по-различно.

През почивката Луси представи Мартина на момчетата от „Петте звезди“ и на още няколко деца. Изглеждаха дружелюбни, а двама от тях направиха всичко възможно да помогнат на Мартина да се почувства част от тях. Мартина седеше на слънце, ядеше сандвичи със сирене и лютеница, усмихваше се и кимаше. Чудеше се как може да е на толкова хубаво място, заобиколена от усмихнати деца, и все пак да се чувства като най-самотното и нещастно момиче на света. Всички усещания, които имаше в „Бодли Брук“, отново нахлуха в сърцето ѝ. Не само защото се мислеше за срамежлива и непохватна. Просто не се вписваше и това е. Нищо от онова, за което говореха — сърф, гел за коса, музика — не я вълнуваше. Но какво всъщност я интересуваше? Четенето на книги, може би. И белият жираф! Да, тя се интересуваше изключително много от белия жираф.

Докато размишляваше върху това, Мартина забеляза една самотна малка фигура под някакво дърво в далечината.

— А, той ли? — с неудоволствие отвърна Луси, когато Мартина я попита кое е онова момче там. Носът ѝ се сбърчи: — Той или е ням, или глух, или смахнат. Не можем да разберем точно.

През следващите няколко дни Мартина научи, че момчето се казва Бен, че е от смесен произход, с баща зулус и майка азиатка — танцорка от Индия, така поне се говореше. Мартина беше дребна за възрастта си, а той беше слаб колкото нея и съвсем малко по-висок. Но ако човек се вгледаше в Бен, щеше да забележи, че той изобщо не е хилав. Кафявите му ръце и крака бяха силни и жилави. Повечето деца не се интересуваха от Бен. Той беше аутсайдер и почти никой не говореше с него. Отчасти това се дължеше на факта, че през трите години в училището, Бен не бе отронил и дума. Учителите отдавна бяха решили, че е ням, главно защото отговаряше на въпросите им на листчета хартия, но беше пръв по успех в класа. За „Петте звезди“, които се кълняха, че са го видели веднъж да води напълно нормален разговор с баща си на паркинга, той бе извор едновременно на раздразнение и забавление. През обедните почивки Бен вземаше раницата си и зачезваше към най-отдалечените кътчета на игрищата. Сядаше под някое дърво и четеше книга. Бяха му лепнали прякора

„Буда“, защото имаше навик да пали тамян и никога не отвърщаше, ако му откраднат книгата или го принудят да напише нечие домашно.

Мартина беше разстроена, като видя колко зле се отнасят всички с Бен, и реши да се сприятели с него. Но един следобед, когато тъкмо се запъти към него, Луси ѝ помахаша, за да я повика при тях и я попита какво е намислила. Мартина не си призна, че е била на път да говори с „лудия Бен“, както Луси го наричаше. На следващия ден отложи разговора си с него по друга причина и след известно време изобщо спря да мисли за Бен.

[1] Каракал — хищник от семейство Котки, има дълги и гъсти черни космени кичури на върха на ушите. Ловува птици. — Б.пр. ↑

[2] Акър — единица за площ, равна приблизително на 4 дка. — Б.пр. ↑

8.

Тези първи дни в Савубона бяха едни от най-трудните в живота на Мартина. От време на време имаше чувството, че е подложена на изпит, сякаш някой я подготвя за нещо специално. Всичко, което преживяваше, увеличаваше усещането ѝ за самота. Усещаше се като единствения човек, оцелял на пустинен остров. Няма към кого да се обърне за утеха или съвет. Няма рамо, на което да поплаче. Все пак забеляза, че винаги, когато се чувстваше зле, Гуин Томас неочаквано ѝ прави кайсиев пай за вечеря и го сервира с дебел слой сметана, или оставя ваза с диви цветя на нощното ѝ шкафче, или ѝ казва нещо от рода на: „Мартина, ако искаш, довечера можеш да ми помогнеш да нахраним малкото слонче“.

Малкото слонче живееше в оградено място в резервата, близо до къщата на Тендай. Бяха го довели тук от един зоопарк в Замбия, който бил закрит. Тендай го нарекъл Шака, на името на легендарния зулуски цар воин.

— Така ще порасне и ще стане велик водач на стадото си, въпреки изпитанията, които е преживял като малък, точно като Шака — каза той на Мартина.

Шака и още няколко животни бяха настанени в това оградено място, което наричаха изолатора. Оттук минаваха всички новопристигнали животни, преди да бъдат пуснати в големия резерват. То беше нещо като болница и първоначално убежище.

Сега Тендай и Самсон, сбръчкан белокож мъж, който изглеждаше поне на сто и четири години, се грижеха за един ударен от кола чакал, чийто крак беше в гипс, за един бухал с инфектирано око, за газела с отворителен абсцес и едно животинче, прилично на маймуна, което останало без родители. Това животинче беше най-милото същество, което Мартина някога бе виждала. На дребното си маймуноподобно лице имаше големи кафяви очи, опашката му беше дълга и завита, а лапичките му приличаха на лапи на коала — създадени само за катерене.

Едно от задълженията на Мартина беше да се грижи животните от изолатора да имат вода сутрин и вечер, както и да храни Шака.

Веднъж, докато се кикотеше на клатушкащата се походка на слончето и на розовата уста, с която лакомо поглъщаше млякото от ведрото, тя улови баба си да я наблюдава със загадъчно, почти доволно изражение. Но дори когато баба ѝ се опитваше да бъде мила, Мартина не можеше да се отърси от усещането, че продължава да не я желае тук.

За нейно разочарование още не я допускаха до големия резерват. Мартина се утешаваше с мисълта, че поне може да вижда животните през оградата и прекарваше цялото си свободно време в четене на книги за животни. Това, което научи за жирафите, я удиви и очарова. Например петната по кожата на всеки жираф са уникални също като отпечатъците от човешките пръсти — невъзможно е да срещнеш два жирафа с еднакви петна. И още нещо — въпреки че шиите им са много дълги, жирафите имат същия брой вратни прешлени като всички останали бозайници — седем. Никъде обаче не се споменаваха за бели жирафи.

Мартина постепенно се поддаваше на магическото очарование на животните. Те бяха единственото нещо, което правеше поносим живота ѝ в Савубона. Никога не си бе представяла, че ще живее на място, където в градината ти се разхождат лъвовете. Нощем, когато отиваха на лов, чуваше гърления им рев. Мисълта, че са толкова близо, беше невероятно вълнуваща. Странно как създания от всякакъв вид и размер сякаш инстинктивно усещаха кога Мартина се нуждае от приятел! Например Уориър и Шелби, котарците на баба ѝ, обикновено не проявяваха никакъв интерес към нея, но когато беше нещастна, не можеше да направи и крачка, без някой от тях да се отърка в краката ѝ, а вечер се караха кой да легне в леглото ѝ. На два пъти, след като беше прекарала ужасен ден в училище, павианите се появиха в градината и изпълниха толкова смешни лудории, че Мартина хвана мускулна треска от смях.

Единият път Тендай беше в къщата и докато Мартина гледаше павианите, той се промъкна до нея и каза някак предизвикателно:

— Е, малката, с това ли се занимаваш, вместо да си пишеш домашните?

Мартина измънка нещо за извинение, но той я прекъсна с гръмък смях. Разказа ѝ, че според легендите на зулусите, павианите някога били мързеливи полски ратаи. Вместо да плевят нивите, те прекарвали дните, подпрени на мотиките, клюкарствали или спели на слънце. Това продължило толкова дълго, че накрая мотиките се превърнали в опашки, а плевелите се впили в телата им и станали на козина.

— По-добре внимавай — каза Тендай. — Ако стоиш твърде дълго тук и не учиш уроците си, може да ти порасне опашка и ще се наложи да те приберем в резервата. Нали така, госпожо Томас?

Мартина се извърна виновно и видя баба си да се превива от смях, сините ѝ очи искряха.

— Тендай — успя да каже тя накрая, — ти си истинско злато!

* * *

Нищо обаче не беше в състояние да накара Мартина да забрави мъката си. Нощем тя лежеше будна и скърбеше за майка си и баща си. От време на време мислеше и за тайните, които криеше Савубона. След три седмици, прекарани в резервата, беше убедена, че Грейс е права — в Савубона има стена от мълчание. Всеки път, когато попиташе за нещо, свързано с родителите ѝ или с резервата, се сблъскваше с мълчание.

— Бял жираф! — възкликна баба ѝ, когато Мартина спомена за легендата, която Тендай ѝ разказа. — Мислиш, че не бихме забелязали, ако имаше бял жираф в Савубона!

— Но Тендай каза, че е видял следи...

— Мартина, ако в резервата имаше жираф, досега Тендай щеше да го открие! Той може да намери дори следа от питон върху гол камък!

Мартина трябваше да признае, че баба ѝ има право.

Но в Савубона имаше и други тайни. Първо, Мартина се чудеше защо баба ѝ не я пуска в резервата. Гуин Томас усърдно я държеше далеч от него, сякаш това беше най-важната ѝ мисия.

Савубона беше частен резерват, собственост на баба ѝ. През работните дни приемаше предварително записани посетители. Екскурзоводи обикновено бяха управителят Алекс дьо Прийс или

самата Гуин Томас. Но през почивните дни в резервата не влизаше никой. Въпреки това всяка събота баба й намираше стотици причини, за да не я пусне да отиде там — от липса на персонал до закъсняла доставка на гориво в Савубона.

— Не искаш Тендай да остане без бензин точно когато трябва да посрещне нов слон, нали, Мартина?

Един ден момичето чу как Гуин Томас строго предупреждава Тендай да не я води при Грейс — „онази луда стара вещица“.

— Не искам да пълни главата на Мартина с глупави идеи. Грейс е забранена територия за внучката ми — заяви баба й.

Думите й подсилиха атмосферата на тайнственост и подразниха любопитството на Мартина. Момичето подочу един-два разговора, но те не отговориха на най-големия й въпрос — защо майка й никога не бе споменавала за Савубона? В библиотеката в стаята си Мартина намери няколко книги, които някога са били на майка й. Значи тя е прекарала голяма част от живота си тук. Но защо нищо не й е казала?

Не разбираше и защо баба й продължава да мълчи като камък по въпроса. Намираше за странен факта, че Гуин Томас нито веднъж не обели дума за собствената си дъщеря. Дори още да скърби, човек би очаквал да изрече нещо от сорта: „Това беше любимото ядене на майка ти“ или „Майка ти обичаше да свири на пиано“. Но не. Не казваше нищо такова. Из къщата имаше много снимки на дядо й — среброкоса версия на Харисън Форд, със същите искрящи зелени очи като майка й, но нито една снимка на родителите й, въпреки че Гуин Томас ги описваше в писмото си като „най-милите хора, които познавам“. Дори Тендай, който очевидно поназнайваше това-онова за майка й, отказа категорично да отговаря на въпросите на Мартина.

Една вечер, когато Гуин Томас изглеждаше в нетипично за нея добро настроение, Мартина събра кураж да разпита баба си.

Навън бушуваше силна буря, а те току-що бяха приключили с вечерята.

— Бабо, преди господин Грайс да ти пише, ти знаеше ли за мен?

— Разбира се, че знаех, Мартина — раздразнено отвърна баба й.
— Що за въпрос?

— А защо тогава аз не знаех за теб?

— Това е работа на майка ти, не твоя — отвърна баба й с леко повишен глас. — Майка ти взе някои решения, за да те предпази. Ако

знаеше причините, поради които го направи, щеше да си й поне малко благодарна.

— Как да бъда благодарна, когато никой не ми казва истината! — избухна Мартина.

— Мартина! — прогърмя гласът на баба й. — Няма да търпя подобна грубост! Лягай си! Веднага!

Мартина скочи на крака.

— Добре — каза тя, — ще си легна. Но ще открия истината за мама и за всичко, което става тук, и никой няма да ми попречи да го сторя!

* * *

Мартина се качи в стаята си, седна на леглото и се загледа в дъжда, който се стичаше по прозореца. Навън беше дяволски тъмно. По лицето й също се търкаляха сълзи. Не помнеше колко пъти е плакала, откакто дойде в Африка. Искаше й се да се върне в Англия при госпожица Роуз или семейство Морисън, но дълбоко в сърцето си усещаше, че е точно там, където трябва да бъде — на диво вълнуващо място, при странни и негостоприемни хора.

„Всичко, което ни се случва, има причина“, беше казал баща й в нощта, преди да загине.

Едва ли целият й живот щеше да стигне, за да разбере каква е тази причина, но точно сега изобщо не й пукаше за това. Единственото, което знаеше, е, че има нужда от приятел.

Навън вятърът беснееше, оглушително трещяха гръмотевици. Блесна светкавица и Мартина замръзна. Край езерото стоеше бял жираф и гледаше право към нея! За част от секундата очите им се срещнаха, малкото тъжно момиче и стройният млад жираф впиха погледи един в друг, а после небето отново потъмня. Мартина притисна лице до стъклото, опитваше се отчаяно да види белия жираф, но не успя. Нямахме луна, а дъждът валеше толкова силно, че образуваше плътна завеса.

Мартина едва дишаше от вълнение. Все едно да получиш най-хубавия подарък, за който си мечтал, а после да ти го изтръгнат от

ръцете, преди да можеш да му се порадваш. Трудно ѝ беше да го понесе.

Опита се да се успокои. Видя ли белия жираф, или не? А може би е било само игра на светлината? От това разстояние всичко изглеждаше някак призрачно. Но щом си припомни мига, в който очите им се срещнаха, Мартина бе сигурна. Белият жираф е някъде там. Погледна я така, сякаш я е търсил.

Прииска ѝ се да се втурне към езерото и да намери плахото създание. Знаеше, че не бива да го прави. Забраниха ѝ да влиза в резервата по какъвто и да е повод, дори Тендай не би рискувал да влезе там пеша след мръкнало. Змии, скорпиони, лъвове, биволи и дори леопарди кръстосваха нощем в търсене на плячка. Мартина добре знаеше, че ако не се подчини на правилата, ще бъде нападната, наранена или дори по-лошо.

Седя дълго до прозореца, докато се опитваше да реши какво да прави. Белият жираф не ѝ излизаше от ума.

Накрая събу късите панталонки, навлече дънките, обувките и тъмносиньото ветроустойчиво яке. От пъстрата дървена кутия, която господин Морисън ѝ бе подарил на търгване, взе фенерчето и ножа и ги сложи в задния си джоб. На вратата на стаята спря и се послуша. Единственият звук, който чуваше, беше барабаненето на дъжда по сламения покрив.

Мартина заслиза на пръсти по стълбите. Дървените стъпала бяха стари и с всяко проскърцване момичето очакваше да чуе ядосаните крясъци на баба си или да усети ръката ѝ на рамото си, но нищо такова не се случи.

Щом стигна до кухнята, тя спря и се послуша. Дишаше тежко. Успокояващото бръмчене на хладилника ѝ вдъхна смелост. Внимателно отключи вратата на кухнята. В прищракването на ключалката и в начина, по който вратата се хлопна зад гърба ѝ, имаше сякаш нещо съдбовно. Погледна часовника си.

Беше изминала една минута след полунощ.

9.

Навън бурята се беше поукурила. Ръмеше ситен дъжд. Лице в лице с пейзажа и ароматите на африканската нощ, Мартина усети как смелостта я напуска. Ако лампата в спалнята на баба ѝ не беше светнала точно в този миг, тя сигурно щеше да се втурне обратно у дома. Но пред възможността да се срещне или с баба си, или с гладен лъв, реши, че гладният лъв е по-безопасен.

Въздухът ухаеше на зрели плодове от манго и на цъфнали гардений^[1]. Мартина се отправи към входа на резервата. От листата на дърветата се процеждаха дъждовни капки и се стичаха по врата ѝ.

Миналата седмица случайно чу Тендай да казва на баба ѝ новия код на ключалката на входната врата. Мартина реши, че е добре да запомни цифрите. Ръцете ѝ докоснаха студената метална порта и тя усети тежката верига с катинара. Запали фенерчето и набра цифрите. Ключалката изшрака и се отвори. Мартина не вярваше, че стана толкова лесно. Осъзна, че тайно се бе надявала да се случи нещо, което да ѝ попречи да влезе в резервата. Погледна през рамо. Къщата тънеше в мрак. Каквото и да я чакаше зад тази порта, вече нямаше връщане назад.

Мартина прекрачи колебливо през входа и едва сподави вик на ужас. Две червени очи я гледаха втренчено. Храстите рязко се разтвориха и от тях изскочи едър елен. Той мина толкова близо край момичето, че козината му я докосна. После тръсна глава и изчезна в тъмнината.

Сърцето на Мартина биеше лудо. Опита да си представи какво би направил Тендай в подобна ситуация. Не че би попаднал в нещо такова, но ако все пак се случи, беше сигурна, че той ще запази спокойствие и ще разсъждава трезво. „Съсредоточи се“ — заповяда си Мартина. „Трябва да се съсредоточа. Знам, че мога да го направя.“

Искаше да намери белия жираф повече от всичко на света. Не знаеше точно защо го иска, просто знаеше, че трябва да го направи. И въпреки уплахата, мисълта, че прави нещо за себе си и че нарушава,

макар и малко, правилата в къщата на баба й, я накара да се почувства по-добре.

Лъчът на фенерчето намери пътеката към езерото. Наоколо жаби се надпяваха в шумен хор. Някъде далеч на хоризонта, високо над планината проблесна синя светкавица. Мартина запристъпва колкото е възможно по-бързо, като се опитваше да заобикаля локвите, но въпреки това дънките й скоро подгизнаха. На места тревата беше по-висока от нея и ледени капчици мокреха косата й и се спускаха по врата й.

Около нея невидими за очите й животни се плъзваха, притичваха или подскачаха из шубраците. Мартина се опитваше да не мисли за най-лошото. Не знаеше от какво да се страхува повече — от змии и пълзящи гадини, или от хищници. Но горещо се надяваше, че няма да се натъкне нито на едното, нито на другото. Стори й се, че е минала цяла вечност. Усети как отнякъде полъхва лек хлад и внезапно видя, че е до самата вода. Опита да се ориентира къде точно стоеше жирафът. Със сигурност бе застанал на левия бряг на езерото до старото евкалиптово дърво, което приличаше на скелет.

Внезапно жабите млъкнаха, сякаш усетили опасност. Над водата на талази се носеше мъгла, а нощният въздух тегнеше от неясна заплаха. Мартина едва овладя страха си. Беше стигнала твърде далеч, за да се отказва. Вдигна фенерчето и освети храстите. Никакво движение. Нито мишка, нито лъв, нито дори птиче. Испита разочарование. Какво очакваше? Белият жираф!? Пълна глупост! Рискува живота си в преследване на някаква легенда, а сега трябва веднага да се прибере вкъщи, и то по възможност цяла.

Внезапно Мартина усети, че зад гърба й има някой. Инстинктът й подсказваше, че трябва да се обърне много, много бавно.

На около метър от нея в светлина на фенерчето се полюляваше повдигнатата глава на навита на кълбо кобра. Мартина веднага я разпозна — кобра от района на Кейп, една от най-отровните змии в Африка, по-смъртоносна и от мамбата. Златистата окраска и огърлицата около гърлото на змията не можеха да се сбъркат. Кобрата разтвори уста и черният й език се плъзна навън. Мартина изтърва фенерчето. То се изтърколи зад един голям камък и замъждука немощно. После изгасна.

В мига преди мракът да я обгърне, Мартина видя как кобрата се готви да я нападне. Момичето безпомощно се сви в очакване на смъртоносното ухапване.

Нищо не се случи. Вместо това откъм дърветата се появи бяла мъглявина. Чу се страховито съскане, а после просветнаха копита. Последното нещо, което Мартина видя, преди да се строполи на земята, беше белият жираф.

* * *

Нещо гъделичкаше лицето на Мартина. Нещо, което издишваше топъл, сладък въздух, напомнящ прясно окосена ливада в летен английски ден... или ягодите в Уимбълдън, или розовата градина в Гринуич парк в Лондон...

В усещането имаше и още нещо. Диво, екзотично и... африканско.

Африка!

Мартина изведнъж дойде на себе си и осъзна, че не се полюлява в хамака в градината, а се намира в частен южноафрикански резерват, където влезе посред нощ и то без позволение. Сега нещо душеше лицето ѝ и вероятно се канеше да я изяде. Мартина предпазливо отвори едното си око. Две ясни черни очи с невероятно дълги мигли я гледаха внимателно.

— Ти ми спаси живота — промълви тихо Мартина.

Белият жираф се отдръпна и неспокойно изпръхтя. За миг се изправи на задни крака като кон, а после се оттегли встрани. Мартина бавно стана. Белият жираф се извисяваше доста над нея. Небето се проясни и на бледата лунна светлина тя видя, че той е необикновено красиво животно. Козината му блестеше като слънчев сняг и цялата бе осеяна със сребристи петна, примесени с канелено кафяво.

Момичето протегна ръка и жирафът отскочи, сякаш се кани да избяга, но спря. Дишаше тежко и целият трепереше. В една книга за диви животни Мартина беше прочела, че жирафите са много кротки създания, но ако са застрашени, ритат с огромна сила с дългите си предни крака. Нещо обаче подсказваше на Мартина, че този жираф никога не би я наранил.

Момичето отново протегна ръка и пристъпи няколко крачки към него.

— Всичко е наред — успокояващо каза тя. — Всичко е наред. Искam само да те погaля, няма да те нараня.

Този път жирафът остана неподвижен. Когато пръстите ѝ докоснаха козината му, животното трепна от страх, но не се отмести. Мартина почувства как през ръката ѝ минава електричество — същото усещане, което имаше, когато Грейс постави ръка на челото ѝ. В този момент Мартина имаше странното чувство, че знае точно за какво мисли животното. Знае, например, че името му е Джеремая — Джеми на галено. Знае също, че Джеми е самотен. Толкова самотен, колкото и тя.

— Аз също съм самотна — тихо си призна Мартина. — Преди пет седмици загубих всички, които обичах, в един пожар в Англия. Сега живея с баба си, която не ме иска, ходя на училище, където не ми е мястото.

Белият жираф я гледаше внимателно, после се отдалечи боязливо, за да не може Мартина да го стигне. Може би, помисли си момичето, той чака знак, че може да ѝ вярва. И кой би могъл да го упрекне? Ако иска да се сближат, първо трябва да му докаже, че е приятел. Но как?

И тогава се сети. Родителите ѝ имаха в спалнята си плакат с гълъб, полетял срещу залеза. На него пишеше:

Ако обичаш някого, дай му свобода. Ако се върне при теб, значи е твой. Ако не се върне, значи никога не е бил.

Мартина помнеше, сякаш бе вчера, как майка ѝ го прочете на глас, а после каза с усмивка: „Не е ли чудесно, Мартина? И е вярно. Колкото повече обичаш някого, толкова по-голяма свобода трябва да му дадеш, за да намери своето място в света. Така ще знаеш, че ако се върне при теб, то е, защото наистина те обича“.

Срещата ѝ с белия жираф беше истинско чудо и колкото и да не ѝ се искаше да се разделя с него, Мартина разбираше, че трябва да му даде свобода. Тя хвърли последен поглед към жирафа. Сърцето я болеше, сякаш губи приятел, с когото току-що са се намерили, ала

някъде дълбоко в себе си знаеше, че пак ще се срещнат. Не разбираше защо е така, но усещаше, че душите на двамата са свързани завинаги.

— Благодаря, че ми спаси живота, Джеремая — каза Мартина и добави с надежда: — До скоро.

След това запристъпва предпазливо в калта, докато се измъкна на тревата. Не знаеше какво се е случило с кобрата, но се надяваше или да е мъртва, или да е избягала. Не беше убедена, че иска пак да я срещне.

Мартина почти бе стигнала до портата на резервата, когато в тъмнината се чу изпукване на клонче. Тя се стресна и за малко да полети като олимпиец към къщата, но изведнъж забеляза отражение във водата.

Белият жираф я следваше! Мартина продължи да върви. Отражението запристъпва грациозно след нея, козината му с цвят на бяло злато и сребристите петна се носеха по водата като ефирно привидение. Мартина спря. Белият жираф също спря. Тя продължи. Белият жираф също продължи. Тя рязко се обърна.

Жирафът несръчно спря, подхлъзвайки се в калта. Той внимателно наблюдаваше Мартина от високо. Беше по-скоро любопитен, отколкото изплашен. Мартина проточи врат и се опита да вникне в изражението му. Стори ѝ се, че е като да гледаш в очите най-мъдрото създание на света и най-невинното в същото време. Но най-поглъщащо беше усещането за нежност.

Тя чакаше да види какво ще направи жирафът. Отначало нищо не се случи, но после той наведе глава, милиметър по милиметър, докато деликатният му нос се окажа съвсем близо до нея. Мартина отново усети чистия му дъх на прясно окосена трева. Копнееше да сложи длан на копринената му бяла муцунка, но се насили да остане неподвижна.

И тогава се случи нещо невероятно. Жирафът положи глава на рамото на Мартина и издаде нисък пърхащ звук, който прозвуча като музика.

За миг, един съвършен миг, те останаха така — малкото момиче и белият жираф — фигурите им се отразиха в осветената от луната вода. Само минута. Но достатъчно дълга, за да изтрие от сърцето на Мартина чувствата и тъгата от последните няколко седмици и да я изпълни с усещане за хармония и пълнота. Тя вече знаеше, че се е върнала у дома.

Отнякъде се чу рев на лъв. В кротката тайнствена нощ след утихналата буря, звукът прогърмя, сякаш звярът се канеше да се нахвърли върху тях. Мартина и жирафът полетяха в различни посоки. Нямаше сбогуване. Когато Мартина стигна до градината на къщата, белият жираф беше изчезнал, сякаш никога не го е имало.

[1] Гардения — красив вечнозелен храст, близък роднина на кафееното растение. Родът *Gardenia* включва около 250 вида, които се срещат в Южна Африка, Китай и тропическите острови на Тихия океан. Носят името на американския ботаник Ал. Гардън. Цветовете са едри, бели или кремави. Ароматът им е много силен и приятен. — Б.пр. ↑

10.

Мартина затвори тихо вратата на стаята си, тръшна се в леглото и потъна в безпаметен сън. Когато будилникът иззвъня в шест, тя едва успя да стане, нахлузи набързо влажните си кални дънки и изскочи навън. Спря само за да наплиска лицето си с ледена вода. Знаеше, че трябва да има обяснение за калта по дрехите си. Когато в 6:30 баба ѝ се появи, за да нахрани Шака, Мартина беше коленичила в зеленчуковата градина и плевеше.

Гуин Томас не повярва на очите си.

— Какво правиш там, дете? — попита удивено тя. — Цялата си в кал.

— Морковите направо се задушават от тези плевели — отвърна Мартина. — Реших, че трябва да започна да ти помагам повече в къщата.

— Ами... — запъна се баба ѝ. — Добре, благодаря, Мартина.

Нито една от двете не спомена кавгата от предната вечер. Но Гуин Томас, която обикновено сутрин сервираше едно и също — варени яйца и мармайт^[1], тази сутрин приготви закуска от прясна папая и манго, южноафриканска овесена каша и домашно изпечен хляб със сладко от касис. Мартина тъкмо свършваше със закуската, когато на алеята пред къщата се появи с рев сивият ленд роувър на Алекс дьо Прийс.

Мартина се намръщи. Беше виждала управителя на резервата само веднъж, но веднага реши, че не го харесва. Майка ѝ би описала Алекс като „изпечен мошеник“. Той се държеше неестествено свойски и не преставаше да дърдори неискрено. Побиваха я тръпки от него. Мартина не можеше да си представи как е възможно точно този човек да се грижи за животните в резервата.

Луничавото му лице, обрамчено с червеникаворуса сплъстена коса, цъфна на входната врата.

— Добро утро, госпожо Томас. Добро утро, Мартина — весело поздрави той. — Как са дамите в този прекрасен ден?

— Много добре, благодаря, Алекс — отговори усмихнато баба й.
— Какво те води насам толкова рано?

— Тръгнал съм към Сторм Кросинг да купя храна за зебрите. Знам, че имате много работа и помислих, че мога да помогна и да закарам днес Мартина на училище.

— Чудесна идея, Алекс. След малко пристига ветеринарят да прегледа Шака и двата бивола, които се сбиха вчера, а в десет часа идва група от двадесет и четирима швейцарски бизнесмени. Благодаря за помощта. Почакай да опаковам обяда на Мартина.

На Мартина й премалая. Тя с нежелание се затътри след набитата фигура на Алекс.

По пътя управителят не спря да бърбри отегчително с твърд южноафрикански акцент. Мартина копнееше да я остави на спокойствие, за да се върне в спомените си към срещата с белия жираф и копринената му муцуна, опряна на рамото й. Тя отговаряше едносрично на Алекс, но това не го обезсърчи.

— Ти си едно умно малко момиче, нали? — попита той, когато спряха на единствения светофар в Сторм Кросинг. — Обзалагам се, че в училище си по-добра, отколкото бях аз на твоята възраст.

— Аз съм на единадесет — грубо го прекъсна Мартина. — Не ми говори, сякаш съм на пет!

На лицето на Алекс се появи лукаво изражение.

— Добре — каза той. — Щом искаш, нека играем така. Случайно да си попадала на бял жираф в Савубона, а, Мартина?

Мартина направи невъзможното, за да скрие изненадата си.

— Бели жирафи не съществуват — отговори хладно тя. — Всички го знаят.

Алекс бръкна в джоба си, извади розовото й фенерче и го хвърли на седалката до нея. Ръцете я засърбяха да си го вземе, но не се осмели.

— Така да бъде — изсмя се Алекс подигравателно и отново пъкна фенерчето в джоба си. — Работата е там, Мартина, че ако белият жираф наистина съществува, той би струвал много, много пари. Баба ти би получила огромна сума от продажбата на такова животно. Говоря за десетки хиляди долари, не за трохи. Неприятно ми е, че застрашаваш бъдещето на всички в Савубона, като си пъкаш носа в

неща, които не са твоя работа. Как, според теб, би се почувствала баба ти, ако знаеше?

Мартина се ядоса. Как смее този човек да говори за Джеми като за поредното животно, което преследва, хваща и превръща в пари? Беше сигурна, че баба ѝ няма представа за идеите на този кретен.

— А как мислиш, че ще се почувства баба, ако научи за твоята малка тайна? — върна му го тя, просто за да го изпита.

Сините очи на Алекс блеснаха гневно. Той рязко зави към училището, наби спирачки и се протегна пред нея, за да отвори вратата.

— Моето момиче — с ледена усмивка каза Алекс, — не си играй с огъня! Знаеш какво се случва на хората, които си играят с огъня, нали?

Мартина се опита да бъде силна, но веднага щом слезе от джипа и се обърна с гръб към него, сълзите се затъркаляха по лицето ѝ.

Смехът на Алекс дьо Прийс я преследваше по целия път през училищния двор.

[1] Мармайт — тъмнокафява паста с плътен силен вкус, характерна храна за британците и южноафриканците. Състои се от остатъчни продукти от ферментацията при производството на бира. На вид и вкус може да се сравни с гъст соев сос. — Б.пр. ↑

11.

С времето Мартина сигурно щеше да се приспособи към училище „Каракал“. Може би дори щеше да се сприятели с някои деца, ако на третата неделя от пристигането ѝ в Африка не се случи нещо, което изцяло промени ситуацията. Този ден класът на Мартина замина на екскурзия до Националната ботаническа градина „Кирстенбош“^[1] в Кейптаун — място, което според госпожица Фокнър, било пълно с „несравними чудеса, що се отнася до растителното царство“.

Седмица преди екскурзията госпожица Фокнър не спираше да им говори за ботаническата градина и да им обещава един неделен ден, който никога няма да забравят — щяха да проучват аромати и билки и да си направят специален пикник в подножието на планината Тейбъл, а една известна африканска група щеше да изнесе концерт.

Мартина очакваше пътуването с лека тревога и се успокои едва след като в неделя седна в автобуса и откри, че се очертава едно забавно пътуване. По пътя към Кейптаун някои деца разказваха весели истории, други пееха, изобщо на всички им беше весело.

Мартина се смееше по-силно, отколкото ѝ идваше отвътре. По едно време забеляза Бен — както обикновено сам на последната седалка на автобуса. Тя бързо отмести поглед встрани. Може би днес ще потърси начин да го заговори. За да се разсее, Мартина се замисли за разговора си с Алекс отпреди два дни. Начинът, по който ѝ бе говорил, я наведе на мисълта, че в Савубона има заговор да пазят в тайна белия жираф, за да го хванат и продадат срещу огромна сума. Но все пак и Тендай, и Гуин Томас твърдяха, че белият жираф е само мит. Или Алекс знае повече от тях, или те лъжат.

Мартина отново се замисли за срещата си с белия жираф, за мига, в който го видя да се извисява над нея — искрящ в бяло, като сняг на слънце, със сребристи петна, примесени тук-там с канела... Нищо на света няма да ѝ попречи да го види пак — нито буря, нито ключалки, нито управителят на резервата, нито заплахите му. Нищо не е по-важно от белия жираф.

Спирачките на автобуса изскърцаха. Влизаха в ботаническата градина „Кирстенбош“. Докато изчакваше да слезе, Мартина хвърли поглед към Бен. Той май изобщо не забеляза, че автобусът е спрял. Беше се загледал през прозореца към този рай от дървета и цветя и към планината Тейбъл, която се извисяваше в небето зад тях, а лицето му излъчваше трепетно очакване.

* * *

В Школата за природни науки „Кирстенбош“ ги посрещнаха усмихнати служители, поднесоха им плодов сок и им разказаха историята на Ботаническата градина. Тя била основана през 1913 г. и днес се простира на площ от 528 хектара^[2]. После ги разделиха на три групи от по осем ученика. Две от групите щяха да обиколят „Кирстенбош“ с екскурзовод, а госпожица Фокнър, която бе преминала специален курс, щеше да води групата, в която беше Мартина. Групата включваше четирима от членовете на „Петте звезди“ (всички, без Питър), а освен тях и Шерилин, Джейк — яко момче и запален спортист, и Бен.

Отправиха се към *Градината на ароматите*. Вървяха по добре окосени ливади, по които множество хора бяха насядали за пикник, а около тях прелитаха токачки с надеждата да им подхвърлят храна.

Прекошиха ромолящо поточе, което имаше жестока и кървава история. През него бягали робите, когато Кейп бил британска колония.

— Легендата разказва — започна госпожица Фокнър, — че един роб успял да избяга оттук, но бил изяден от леопард и останали само костите му. Оттогава мястото е известно като *Потока на скелета*, а районът около него се казва *Пролома на скелета*. Онази гора там се нарича Донкер Гат, което на африкаанс^[3], езика на бурите^[4], означава Тъмен ъгъл. Много деца са се губили в нея.

По гърба на Мартина попълпи хлад, всичко това ѝ напомняше нещо. Очите ѝ проследиха пръста на госпожица Фокнър, който сочеше страховитите склонове на планината Тейбъл, покрити с плътен зелен килим от високи дървета. Гледката ѝ беше странно позната, сякаш я бе виждала и преди. Кожата на ръцете ѝ настръхна. Преди по-малко от час небето беше ясно, с няколко перести облачета над планината, а

сега изглеждаше мрачно и страховито. Бяха ги предупредили за променливото време. Изведнъж, без да знае защо, Мартина бе обзета от силно безпокойство.

Градината на ароматите и Градината на билките бяха приказни поляни, покрити с ароматни цветя и лечебни треви, но на Мартина ѝ беше трудно да се съсредоточи. Долу в ниското всички пиха вода от един леденостуден извор и продължиха към амфитеатъра с палмите, където госпожица Фокнър обясни, че саговите палми^[5] всъщност са живи вкаменелости, защото видът им съществува повече от двеста милиона години.

— По тези места сагови палми са растели още по времето на динозаврите — каза тя. — Можете ли да повярвате? Вече двеста милиона години!

После групата се отправи към ниските склонове на планината Финбъс Уок. Госпожа Фокнър обясни, че тази планина е един от шестте световноизвестни растителни резервата и е уникална за района на Кейп. В нея се срещат яркочервен пирен^[6], сребърно дърво^[7], тръстика, лилии и протеи^[8], които са национален символ на Южна Африка.

Протеите ограждаха лъкатушещите пътеки и ярките им цветове превръщаха пейзажа в красиво зрелище. Когато стигнаха до Градината на протеите, госпожица Фокнър им показва оранжевоглавите игленици^[9], любими цветя на медосмукачите^[10]. В този миг пейджърът ѝ иззвъня. Госпожица Фокнър погледна екрана и се намръщи, вятърът разроши къдравата ѝ коса.

— Добре, чуйте ме всички! — извика тя. — Едно дете е получило алергична реакция от ужилване на пчела и ме викат спешно. Жалко ще е да не видите как се хранят медосмукачите, затова ще ви гласувам доверие и ще ви оставя тук тихичко да ги изчакате. В никакъв случай не напускайте това място. Люк и Луси, вие отговаряте за групата. Ако не се върна до двадесет минути, последвайте маркировката и идете до мястото на концерта. Там ще се срещнем.

Веднага щом госпожица Фокнър се скри от погледа им, децата се разлудуваха.

Никой, освен Мартина не прояви и най-малък интерес към храненето на медосмукачите. В Градината на протеите имаше още няколко посетители, но врявата на децата скоро ги прогони.

Мартина реши, че моментът е подходящ да се опита да поговори с Бен. Тя тръгна през цветните лехи да го търси, но никъде не го видя.

— Къде е Бен? — попита тя Луси.

— Кой знае, сигурно прегръща някое дърво или нещо от този сорт...

Шерилин я прекъсна:

— Какво му става на небето?

Седем детски глави се извърнаха нагоре. Перестите облаци се бяха превърнали в тъмна плътна пелена. Пелената бързо поглъщаше върховете на планината и се спускаше стремглаво надолу по скалите към „Кирстенбош“. Небето беше злоещо. То кипеше в странни виолетови отблясъци, сякаш идваше торнадо, а не обикновена буря.

— Момчета, да се връщаме вече, а? Много е студено — изхленчи Шерилин, но приближаващата буря сякаш направи децата побесразсъдни и всички се втурнаха да гонят пеперуди из градината.

Вятърът довя звуци на маримба^[11], конга-барабани и гласове, сливащи се в изящна хармония. Концертът беше започнал.

Изведнъж сякаш светкавица мина през главата на Мартина. Това беше музиката от съня ѝ. Сигурна беше! Това обясняваше всичко. Затова „Кирстенбош“ ѝ се видя толкова познат. Сънят ѝ се сбъдваше. Точно това видя — страховитата мрачна планина, пурпурната светлина, покриващия всичко облак и децата, които ловят пеперуди сред протеите в градината. Всеки момент някой ще извика: „Хей, вижте какво намерих...“.

— Хей — Люк стоеше до купчина дървени колове, — вижте какво намерих!

Децата се втурнаха към него, Мартина също, въпреки предупредителните камбани, които блъскаха в главата ѝ.

На земята лежеше египетска гъска. Тялото на едрата птица беше покрито с червеникавокафяви и бели пера. Едното ѝ крило висеше счупено, а ципестите ѝ крачка бяха свити безпомощно към гърдите. С червеното си око гъската гледаше нагоре към надвесените детски лица.

Птицата едва-едва припърхваше и не можеше да помръдне. Люк я вдигна и тя изграка пресипнало и уплашено.

— Бас държа, че е била нападната от лисица. Госпожица Фокнър каза, че наоколо има лисици.

— Пусни я, Люк — сопна се Луси на брат си. — Може да е болна.

— Да, Люк, и е мръсна — съгласи се Джейк.

Мартина се опита да каже нещо, но от устата ѝ не излезе звук.

— По-добре да я отървем от мъките ѝ — предложи Люк. — Нали разбирате, да я ударим по главата или нещо такова.

Джейк се засмя:

— Какво ще кажете за брааи^[12] — едно малко хубаво барбекю. Ще я набодем на шиш. Ще стигне за всички.

Гласът на Мартина внезапно се върна и тя каза почти през сълзи:

— Моля ви, оставете я на мира. Не я наранявайте, моля ви!

— А-а, бедното малко англичанче! — присмя ѝ се Люк. — Реве като бебе! Искаш ли я, а? Ето! Дръж!

Той подхвърли гъската към Мартина. Тя протегна ръце към кафявата топка, но се оказа неподготвена за тежестта ѝ, спъна се и се прекатури по гръб. Въпреки това успя да задържи птицата.

Мартина с мъка се изправи на колене, но продължи да притиска гъската до гърдите си. Лицето ѝ пламна от гняв и притеснение. Децата избухнаха в смях.

— Видяхте ли това? — злорадо възкликна Джейк. — Неповторимо!

Той имитира как Мартина размахва ръце и запищя с умоляващ глас:

— Не я наранявайте, мо-о-оля!

Заразени от лудостта на случващото се, нито едно от децата не забеляза, че Мартина е затворила очи и трепери силно. Тя помнеше гъската от съня си. Онази гъска също имаше едва доловим пулс и кафяви копринени пера, топли на допир. Мартина отвори очи и се загледа в птицата. Тя беше омаलोмоощена, клепачите ѝ тежко се затвориха.

Първата мисъл на момичето беше, че трябва да спаси гъската. Втората беше: *Как?* Тогава един глас в главата ѝ, гласът на Грейс, каза: „Знаеш какво да правиш, дете“. Точно в този момент Мартина разбра, че наистина знае какво да направи. Винаги е знаела! През целия си живот!

Ръцете ѝ спряха да треперят и се стоплиха толкова, че просто засветиха. Гъската трепна и клепачите ѝ помръднаха. Мартина отпусна

длани. Птицата разпери крилата си и полетя към притъмнялото небе.

Светът отново изплува на фокус.

Децата зяпаха Мартина със смесица от страх, ужас и недоверие. Люк пребледня и заотстъпва назад, сякаш Мартина бе обсебена от нещо страшно.

— Ей, как го направи? Каква си ти, вещица ли!?

Мартина беше точно толкова смутена, колкото и той.

В мига, в който дланите ѝ бяха най-горещи, през нея като вълна мина сила, древна като земята. Пред очите ѝ премина шествие от хора и животни — сред валма от мъгла вървяха африканци с маски на антилопи, и носорози, издишващи огън. Замаяна и трепереща, Мартина едва успя да помисли: „Значи това е тя! Това е дарбата“.

— Какво е това? Черна магия? Вуду? — крещеше Люк. — Какво е?

— Може би е *умтхакати* — вещица! — обвини я Ксоуза. — Внимавай, може да те превърне в прилеп или птичка.

Мартина запелтечи:

— Аз не съм умт... вещица.

— Ние тук, в Южна Африка, смятаме, че с *умтхакати* трябва да се направи едно-единствено нещо — заплаши я Ксоуза. — Трябва да бъдат унищожени!

Мартина хвърли отчаян поглед надолу по хълма с надежда да зърне енергичната фигура на госпожица Фокнър. Но не видя никого.

— Вие не може да... — започна тя тихо.

Децата я гледаха ледено и мълчаха. Джейк заплашително пристъпи към нея. Мартина направи крачка към пътеката, опитвайки се да избяга, но другите деца ѝ отрязаха пътя. Тя погледна умоляващо Луси, но русата красавица само презрително изсумтя.

Мартина разбра, че положението наистина е много сериозно.

Тя се обърна и побягна, като викаше за помощ, но бандата не се интересувахе от виковете ѝ.

Мартина се спусна по малък хълм, прекоси едно поточе и влезе в гора от вечнозелени дървета. Чак тогава осъзна грешката си. Пред нея се изправи ужасяваща стена от триста и трийсет стъпала. Момичето спря задъхано. Ами сега накъде!?

Тропотът на множество крака по дървения мост и виковете на преследвачите я накараха да действа. Тя полетя нагоре по стълбите,

сякаш кучетата пазачи на ада бяха по петите ѝ. С всяко стъпало болката в краката ѝ ставаше по-силна, а въздухът в гърдите ѝ гореше. Като стигна върха, тя видя някакъв черен път, но нямаше никакви табели. Знаеше, че няма да издържи още дълго да тича, затова се мушна сред дърветата. По-добре да се загуби, отколкото да я хванат.

Щом навлезе в тъмната зелена гора, Мартина вече не чуваше друг шум, освен ромоленето на потоци и тихия шепот от крила на птици някъде високо над нея. Над тясната пътека увисна пухкаво облаче.

Мартина се катереше все по-високо и по-високо. Когато спря, за да си поеме дъх, тя забеляза далече долу мъглявите очертания на града и на Ботаническата градина. Приличаха на миниатюрно „Лего“ с играчки вместо коли.

Мартина чу зад гърба си виковете на децата, които навлизаха в гората и продължи напред. Тръните на дивия аспарагус^[13] раздираха глезените ѝ и тя знаеше, че не може да върви още дълго. Краката не я държаха.

Изведнъж някаква ръка се протегна иззад едно дърво и я издърпа. Мартина понечи да извика, както беше направила в съня си, но въздухът не ѝ стигна. Успя само да изхлипа и се стовари върху меко легло от листа.

Очакваше удар, но нищо не последва. Мартина се втренчи в мрака и разпозна лицето на Бен! Той обви ръце около нея, сякаш да я предпази, и въпреки че беше дребен, тя усети топлината и силата му. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Марти-и-ина! — чу се гласа на Джейк, който я викаше. — Къде си-и?

Бен постави пръст на устните си. После се протегна, грабна шепа малки камъчета и ги хвърли колкото можа по-далеч. Те изтрополяха като малки куршуми.

Люк извика:

— Насам! Елате, всички насам!

Чу се тропот, шум от смачкани листа и пукот на счупени клони. Бандата упорито преследваше фалшивата следа.

Мартина с изненада видя как Бен се тресе от беззвучен смях. Смееше се така силно, че се преви на две и се хвана за корема.

— Какво? — шепнешком попита тя. — Какво е толкова смешно?

Бен се изправи и посочи голяма табела, подпряна на едно дърво. Основата ѝ беше още влажна от прясната почва.

На нея пишеше:

ВНИМАНИЕ!

ХРАНИЛИЩЕ НА ПРЯСНА ОРГАНИЧНА ТОР

НЕ ВЛИЗАЙ!

[1] Кирстенбош — ботаническа градина, разположена в подножието на планината Тейбъл, близо до Кейптаун, Република Южна Африка. Открита е през 1913 г. и е известна с богатството от растителни видове. — Б.пр. ↑

[2] Хектар — единица за площ, равна на 40,4 дка. — Б.пр. ↑

[3] Африкаанс — един от официалните езици в Южна Африка. Вариант на холандския, повлиян от немски, френски и други имигрантски местни езици. Говори се главно от африканерите (бурите). — Б.пр. ↑

[4] Бури — потомци главно на холандски, френски и немски заселници, преселили се в Южна Африка през 17 в. Били потомствени фермери, но днес живеят главно в градовете и предпочитат да се наричат африканери. На африкаанс „бур“ означава селянин и за много бури това име е обидно. — Б.пр. ↑

[5] Сагова палма — представител на група голосеменни растения (сагови, или цикадови растения). Едни от първите сухоземни растения на земята. Около 130 вида, с дървенисто стъбло, високо до 20 м и разположени на върха му вечнозелени, твърди и перести листа. Някои видове (особено *Cycas revoluta*) са популярни декоративни растения. — Б.пр. ↑

[6] Пирен — нисък храст с мъхести клонки и тесни светлозелени листа. В края на клончето се развиват розови или бели цветове. — Б.пр. ↑

[7] Сребърно дърво — дърво, роднина на протеите, със сребристосиви листа, гъсто покрити с власинки. — Б.пр. ↑

[8] Протеи — вечнозелени растения с височина от 1 до 3 м, с плътни кожести листа и красиви кадифено розови цветове. Цветовете им са символ на Република Южна Африка. — Б.пр. ↑

[9] Игленик — или скабиоза, достига до 50–60 см височина, цъфти почти през цялото лято в тъмносиньо и виолетово. Образува големи съцветия от фини като хартия, назъбени овални венчелистчета, с диаметър 7–8 см. — Б.пр. ↑

[10] Медосмукачи — група дребни птици от семейство Врабчови, със сиво-зелени пера и дълъг тънък клюн. Хранят се с нектар от цветята и плодове. — Б.пр. ↑

[11] Маримба — ударен музикален инструмент. — Б.пр. ↑

[12] Брааи — печено на скара месо. — Б.пр. ↑

[13] Аспарагус — растение от семейство Лилиеви, в диво състояние разпространено във влажните райони на Източна и Южна Африка. Има нежни и увиснали клонки с гъсти листенца, подобни на иглички, някои видове цъфтят с дребни бели цветове. — Б.пр. ↑

12.

Мартина не каза нито дума на баба си за случилото се в Ботаническата градина.

Преследването беше завършило с падането на пет от шестимата преследвачи в ямата с воняща каша от ферментираща конска тор, гниещи плодове, листа и смачкани буболечки. Шерилин се беше отървала от смърдящата баня, защото се беше отклонила, но спасителната група я намери да блънува несвързано след срещата ѝ с един рис с огнени жълти очи.

Госпожица Фокнър щеше да получи удар от гняв. Особено се вбесяваше от това, че никой не признаваше какво е станало. Дори госпожа Ратмор загуби чувството си за хумор. Тя каза на шестимата, че заслужават до края на учебната година да подрязват тревата на игрището с ножички за маникюр, макар че вече са наказани достатъчно с това, че са пропуснали пикника и са станали прицел на безмилостните подигравки на съучениците си. На връщане шестимата трябваше да седнат най-отзад в автобуса — гладни, мръсни и миризливи, вонящи на тор.

Никой не разбра как Мартина и Бен се оказаха седнали на една постелка за пикник близо до оркестъра. Те кротко похапваха топли пуканки с масло и големи парчета млечен сладкиш. Госпожица Фокнър ги гледаше подозрително и ги предупреди, че ще ги държи под око, но това, от което Мартина се боеше най-много, бе гневът на бандата „Петте звезди“.

— Ще ти го върнем тъпкано — изсъска Скот Хендерсън, докато се качваше в автобуса.

Мартина не се съмняваше, че ще го направят.

* * *

За щастие, поне вкъщи цареше примирие, особено след като сутринта Мартина помогна да оплевят градината. Гуин Томас дори отстъпи и най-накрая ѝ позволи да придружи Тендай при обиколките му из резервата в края на седмицата.

В събота Тендай я взе с джипа в 4:30 сутринта. Беше толкова рано, че небето бе обсипано със звезди и нямаше дори намек, че зората наближава. С джипа отидоха до най-високата точка в Савубона — стръмен склон, покрит с алое^[1], протеи и някакви храсти, които миришеха на къри^[2]. В скалите, покрити с лишей, се бяха вкопчили множество кактуси.

Пътят, който водеше до върха на хълма, беше изронен, затова Тендай и Мартина изминаха последната част пеша. Когато стигнаха до върха, небето искреше с огнени отблясъци. Докато Тендай изваждаше закуската, Мартина се настани удобно върху един голям камък, все още топъл от жегата на предишния ден. Далече под нея се виждаше най-голямото езеро в Савубона. Щом слънцето се издигна над хоризонта и очите ѝ привикнаха към меката утринна светлина с цвят на пчелен мед, тя видя в далечината стада от биволи, газели и слонове, които отиваха на водопой. По дърветата бяха накацали бели чапли и наблюдаваха долината, без да помръднат, като неподвижни хартиени птици.

Мартина си помисли, че никога не е дишала по-чист въздух, не е виждала по-прекрасна гледка и не е чувала по-вълнуваща музика от песента на птиците тази сутрин. Прииска ѝ се родителите ѝ да са тук, за да сподели всичко с тях. После се сети, че майка ѝ вече е била на това място и сигурно е виждала същия изграв. От тази мисъл ѝ стана по-добре.

Тендай стъкна малък огън и свари чай, подсладен с кондензирано мляко. Той подаде на Мартина африкански царевичен хляб, изпечен в бананови листа върху въглища. Двамата дъвчеха с апетит и наблюдаваха животните в долината под тях.

След известно време Мартина попита:

— Тендай, мога ли да ти задам един въпрос?

— Аха.

— Сигурен ли си?

— Аха.

— Откъде е този белег на лицето ти?

Тендай се засмя, но смехът му беше горчив, без обичайните за него жизнерадостни нотки.

— Беше преди много време, малката. Много отдавна, не е интересно. Бях гневен млад човек, това е всичко.

Мартина виждаше, че той не иска да говори, но любопитството ѝ надделя.

— Животно ли те нападна, или си се бил с някого? — не мириясваше тя.

Тендай разкопча ризата си и Мартина затисна с ръка уста, за да сподави вика си. Гърбът и широките му гърди бяха набраздени с петдесет или шестдесет плътни, изпъкнали белега. Сякаш някой или нещо се беше опитало да го нареже на милиони парчета.

— Кое животно би го направило? — отвърна рязко Тендай. — Не, малката, животните могат да те издраскат или да те ухапят, дори да те разкъсат от глад или страх, но само човек може да те разкъса отвътре, в сърцето, без друга причина, освен цвета на кожата ти.

Мартина преглътна.

Лицето на Тендай помръкна. Той започна да разказва, но гласът му звучеше така, сякаш всичко се е случило на друго място, в друг живот.

Бил дванадесетгодишен, когато родителите му се преместили от малко селце в планината Даркенсбърг в печално известния град Совето, близо до Йоханесбург, за да намерят работа.

— В продължение на много години — разказваше Тендай, — Совето беше ад за черните. Цели семейства живееха в ламаринени бараки без тоалетна и вода. Когато се стъмваше, палехме огньове, за да държим хлебарките и плъховете надалеч, а по улиците бродеха въоръжени банди.

Тендай млъкна.

— Може би не трябва да ти разказвам тези неща. Баба ти не би го одобрила.

Мартина скочи от камъка и се приближи до него.

— Моля те, Тендай — каза тя. — Искам да знам!

Въпреки трудния живот в Совето, Тендай се смяташе за по-голям късметлия от повечето си връстници. Майка му била учителка и му помагала с уроците. Той учел упорито и мечтаел един ден да се върне в планината и да си купи собствена ферма.

На седемнадесет години започнал работа като чиновник на железопътна гара. Бил горд както никога преди. Но имало един проблем. Всеки ден изминавал пеша пет мили до работата си и почти всеки ден полицаите го спирали, за да проверят документите му. По онова време било незаконно за всеки, който не е с бяла кожа да ходи където и да е без документи за самоличност.

— Един полицай очевидно ме мразеше, без да ме познава. Понякога усещах, че само дебне, за да ме спипа в нарушение.

Мартина усети как гърлото ѝ се сви.

— Успя ли?

Тендай кимна:

— Хвана ме без документи. Майка ми изпрала ризата и забравила да върне личната ми карта в джоба. Този полицай започна да ме удря с палка и да ми крещи. Когато му казах, че ме е проверявал много пъти, той започна да ме нарича с какви ли не обидни думи. После ми съдра ризата. През цялото време сдържах гнева си, но когато ми скъса ризата — без нея не можех да ходя на работа — съжалявам да го кажа — ударих го с цялата си сила.

След това Тендай не помнел нищо. Когато отново дошъл в съзнание, бил в болницата на затвора, покрит с белези от шамбок, южноафрикански камшик, направен от кожа на носорог или хипопотам. Когато след девет месеца го освободили от затвора, разбрал, че родителите му са изселени. Повече не ги видял. На осемнадесет години бил един съсипан човек, без дом, без работа и без пукната пара, живеел трудно по улиците на Йоханесбург. Тогава Грейс изпратила да го повикат.

— Грейс беше човекът, който ме научи, че най-доброто отмъщение, е прошката — каза Тендай. — Понякога враговете ти са сразени, когато видят, че не си като тях. Грейс ме запозна с дядо ти и той промени живота ми. Хенри Томас вярваше в Южна Африка, в която всички хора са равни, без значение какъв е цветът на кожата им. Не всеки може да приеме това...

— Защо? — попита Мартина. По някаква причина в съзнанието ѝ изникна лицето на Алекс дьо Прийс.

— Не знам, малката — отвърна изморено Тендай. — Просто не знам.

Прибраха остатъците от закуската, засипаха въглените с пясък и поеха надолу по склона. Тревата беше още влажна от росата, но утринното слънце вече пареше кожата. Докато вървяха, Тендай преподаде на Мартина първия урок по оцеляване в саваната. Той откъсна листо от алое и ѝ показа как да изстиска сока му, който облекчава изгаряния и обриви, лекува рани и успокоява сърбеж.

Мартина обаче най-много се впечатли от слонското дърво. То лекуваше всичко! Тендай ѝ обясни, че златистожълтите му плодове успокояват стомашни болки и съдържат четири пъти повече витамин С от портокалите. С листата му се превързват рани и могат да се облекчат ухапвания от насекоми, а кората му се използва срещу възпаления. И това не е всичко. Костилката на плода съдържа мазно вещество, което може да послужи като капки за нос или за уши. Това вещество може да се запали в черупката му и да се използва като естествена свещ. Зулусите дори вярват, че ако човек, болен от дребна шарка, стане преди изгрев-слънце и без да говори с никого, отиде при дървото и отхапе от кората му, ще се излекува.

Мартина се беше втренчила с удивление в природата наоколо. Усещането, че тук е нейното място, се засилваше с всеки изминал ден. Саваната сякаш влизаше в сърцето ѝ. Мислеше за нея като за свещен език. Всяка песен на непозната птица, всеки полъх на вятъра, всяко ново растение и всяка среща с местните хора и с животните бяха за нея като нова дума. Всички те образуваха езика на саваната. Мартина се надяваше, че ако учи достатъчно усърдно, един ден ще говори този език толкова свободно, колкото и Тендай.

— Покажи ми още — припираше момичето и Тендай с удоволствие показваше още и още.

Научи я да познава многопластовата сярна гъба, която е много вкусна, когато се изпече, да прави фунии от листа, за да събира в тях роса и дъждовна вода. Показа ѝ плачещата акация, или както я наричаха „дървото — тоалетна хартия“, защото има меки листа, които са ти под ръка, ако закъсаш далече от къщи.

Най-хубаво от всичко беше, че я научи как да си направи компас. Тендай избра една права пръчка, дълга около метър. Заби я в земята на

голо място без трева или друга растителност, така че да хвърля отчетлива сянка.

— Увери се, че си забила пръчката добре и отбележи с пръст или с клонче мястото, където пада сянката — започна да обяснява той на Мартина. — Изчакай петнайсет минути. Когато сянката се премести, отбележи новото ѝ място. Начертай права линия, която свързва двата белега, ето така. Това е твоята линия изток-запад. Ако сложиш левия си крак на първия знак, а десния — на втория, лицето ти ще гледа право на север. Има и по-точни начини за определяне на посоките, но за теб този е най-лесният.

Мартина би слушала Тендай цял ден, но знаеше, че той има много работа, затова му благодари и продължиха надолу по склона. Пътеката беше буренясала и на пътя им постоянно се изпречваха кактуси и големи камъни.

Мартина тъкмо се канеше да скочи от една скала върху мека купчина листа, но Тендай рязко я блъсна назад, толкова силно, че тя падна и си удари коляното. Ядоса се и тъкмо отвори уста да се развика, забеляза напрегнатото му лице.

В листата, напълно слети с техните кафяви, жълти и сивкави цветове, лежаха дузина планински пепелянки, още бебета.

Тендай я увери, че те са не по-малко отровни от майка им.

Мартина се разтрепери. За втори път през последните две седмици ѝ спасяваха живота.

— Какво щеше да стане с мен, ако ме бяха ухапали?

Тендай се усмихна:

— Но не те ухапах.

— Но какво щеше да стане, ако бяха?

Зулусът отказа да отговори.

— Която и змия да те ухапе, трябва да останеш спокойна и да не мърдаш. Опитай се да разбереш каква е змията и бавно тръгни да потърсиш помощ.

Оказа се, че урината е отлично антисептично средство и най-доброто, което можеш да използваш, ако наоколо няма вода, а кобра е плюла в очите ти. Мартина се опита да си представи как пишка в чашка или дори в ръката си, а след това си измива очите с *това нещо*.

Тя потръпна ужасено, като си спомни срещата с кобрата онази нощ.

Тендай забеляза изражението ѝ и избухна в смях.

— Не се безпокой, малката. Обикновено змиите правят всичко възможно да избягват хората и хапят само ако са поставени натясно.

— Ами... — промърмори със съмнение Мартина.

[1] Алое — представител на група многогодишни тревисти, рядко дървовидни растения, около 180 вида, разпространени главно в Южна Африка. Имат широко приложение в медицината, както и за производство на текстилни влакна и груби тъкани. — Б.пр. ↑

[2] Къри — смес от подправки в комбинация от 5, 7, 13 или повече на брой. Най-често се използват куркума, джинджифил, черен пипер, кориандър, кимион, канела, кардамон и карамфил. Произлиза от индийската кухня. Къри се нарича и ястие със сос, приготвено с едноименната подправка. — Б.пр. ↑

13.

Когато се върнаха при джипа, Тендай прибра остатъците от закуската в кабината и извади пушката. Двамата поеха пеша през долината.

Слънцето жареше толкова силно, че земята миришеше на опечено. Небето беше синьо като крило на земеродно рибарче^[1]. В този час на деня нямаше и помен от сянка, но акациите с дантелено нежните си листа бяха пълни с пчели, гукащи гълъби и червеноопашати сиви папагали^[2]. Това бяха звуците, които Мартина щеше завинаги да свързва с Африка.

Момичето вървеше близо до Тендай, който с пръст на спусъка се оглеждаше за слонове, биволи и лъвовe — най-непредсказуемите животни в резервата. Зулусът забелязваше всичко. Показва на Мартина гнездо с малки папуняци^[3], един смешен хамелеон и следи на женски леопард с две малки. Можеше да каже на каква възраст са леопардчетата и с каква скорост се движи малкото семейство.

Колкото повече говореше Тендай, толкова по-ясно ставаше, че познава Савубона като пръстите на ръката си. Мартина се чувстваше в безопасност с него. С дрезгавия си глас и търпението, с което обясняваше, той ѝ напомняше за баща ѝ.

Изведнъж Тендай млъкна. После изцъка звук раздразнено и извади от джоба си клещи. Бяха в долината и търсеха клопки, телени примки или капани с железни челюсти, заложиени от браконieri. Безмилостните им хватки удушаваша животните или чупеха краката им и те бавно умираха. Мартина наблюдаваше как Тендай откри капан, почти невидим във високата трева, и срязва ръждясалата тел, с която беше вързан за близкото дърво.

— Не знам какво повече да направя — каза той, докато влизаха в гостоприемната хладина на една малка горичка. — Няма значение колко капана ще махна. На следващия ден те са пак там. Напоследък започнахме да губим и едри животни. През последния месец изчезнаха

един лъв и един бивол. Щеше да е хубаво да наемем охрана, но парите не стигат.

Мартина го слушаше и започна да изпитва страх за Джеремая. Ами ако нейният жираф (вече мислеше за Джеми като за *неин*) счупи крак в някой капан?

— Тендай...

Зулусът постави пръст на устните си. Направи ѝ знак да пропълзи тихичко напред и двамата се притаиха зад едно дърво. Застанаха неподвижно. След няколко минути великолепно мъжко куду грациозно излезе на поляната пред тях и се спря в шарената сянка. Изглежда се ослушваше. Мартина си помисли, че след Джеми това е най-прекрасното животно, което някога е виждала. Имаше извити като спирала рога и бадемовидни очи. Дълга коприненобяла козина опасваше гърдите му, а нежни бели ивици красяха гърба му около гърбицата в основата на врата му.

— Прекрасен е! — прошепна Мартина на Тендай, който ѝ се ухили в знак на съгласие.

Тряс!

Един куршум се заби в ствола на дървото над главата на Тендай и го посипа с трески. Преди да успеят да мръднат, втори куршум удари кудуто в гърлото. От раната бликна кръв като фонтан, кудуто падна на земята и остана неподвижно. Мартина изпищя.

Измежду дърветата се появи Алекс. Дулото на пушката му димеше, а светлата му коса беше потна и разрошена.

— Съжалявам, Тендай — каза той. — Мерникът на пушката ми май е изкривен. За щастие не те улучих! Опитвах се да гръмна онова куду там. Стори ми се, че се е хванало в капан.

Тендай избухна.

— Нищо му нямаше на животното! Нищо! — закрещя той. — Къде е капанът? И защо ти трябва да го застрелваш?

— Не знам какво да кажа — замислено отвърна Алекс. — Такива неща се случват. Поне от него ще излезе добра вечеря.

Думите му вбесиха Тендай и двамата започнаха да се карат. Никой не забеляза как Мартина се измъкна и хукна с всички сили към падналото куду. Очите на животното бяха безжизнени, а красивата му светлокафява козина беше обагрена в алено от бликащата кръв. Куршумът беше оставил голяма неравна дупка в белобрадото му гърло.

Мартина клекна до кудуто. Момичето беше в транс, точно както когато държеше дивата гъска. Обикновено само мисълта някой да убие животното я ужасяваше, но днес не изпитваше тъга. Вместо това беше заредена с енергия, сякаш най-чистото и съвършено електричество на света течеше във вените ѝ. Ръцете ѝ се сгорещиха и тя ги постави върху сърцето на кудуто. Усети слабо туптене, почти заглъхващо.

Мартина мислеше трескаво. Шокът и загубата на кръв бяха довели животното до загуба на съзнание и тя знаеше от бащините уроци по първа помощ, че без спешни мерки то ще бъде мъртво след минути. Но това не означава, че не може да се спаси. Куршумът бе проникнал в гърлото му, беше минал право през трахеята и бе излязъл безпрепятствено от другата страна. Ако успее да спре кръвта и да накара умиращото му сърце да забие отново, тогава може би, но само може би, кудуто имаше шанс да оцелее.

В далечината Мартина чу как Алекс саркастично казва:

— Бедата при теб, Тендай, е, че ти винаги поставяш чувствата пред работата. Едно мъртво животно невинаги е трагедия, приятелю. Понякога е просто кожена кесия с пари.

Мартина забрави за двамата мъже и постави ръка върху дупката в гърлото на кудуто. Между пръстите ѝ се показаха балончета кръв. Всяка секунда беше ценна. Тя се огледа в отчаян опит да намери нещо, с което да затвори раната. Нямаше нищо, освен сива пръст, туфи суха трева и един мравуняк. Мравуняк! Мартина внезапно си спомни как госпожица Фокнър разказваше за шангаанското племе, което използвало термити войници за лекуване. За разлика от термитите работници, те имат много развити челюсти, като щипци за „зашиване“ на рани. Още повече, че слюнката на мравките действа като естествено противовъзпалително средство.

— Лошото е — беше добавила госпожица Фокнър, нещо, което Мартина прие за излишна подробност, — че след като войниците стиснат челюстите си, трябва да откъснете телата им, за да не ги отворят отново.

Тогава Мартина се отврати от идеята за обезглавяване на бедните термити. Сега, като ги гледаше да си пълзят към мравуняка покрай лявото ѝ коляно, не се почувства по-добре. Но знаеше, че трябва да спаси кудуто.

Термитите войници се различаваха лесно от работниците. Имаха кръгли червени глави и малки бежови телца, а черните им челюсти се развяваха във въздуха като оръжия. Мартина събра светкавично краищата на раната в чиста линия, грабна един минаващ термит войник и постави щипците му до розовата плът. Той я захапа здраво. Преди дори да помисли за това, тя откъсна задната част. Стана! Черните челюсти се склупиха около кожата на кудуто като шев. Взе друг термит и направи същото. Успокояваше се, че поне ще е умрял за добра кауза — не е настъпен или не е загинал от някаква друга безсмислена смърт. За по-малко от минута главите на двадесет термита зашиха раната така здраво, сякаш беше работил хирург. Не се появи дори струйка кръв.

Мартина постави горещите си ръце върху умиращото сърце на животното и започна да натиска на всеки няколко секунди. Постепенно ударите на сърцето станаха по-силни и тялото на кудуто се стопли. Когато накрая отвори очи и я видя, то изглеждаше объркано, но не и уплашено. Изправи се несигурно на крака, махна с опашка и като се клатушкаше, избяга.

С огромно чувство на радост Мартина го наблюдаваше как си отива. Мислеше си, че баща ѝ би се гордeял с нея.

В този миг разбра, че започва да намира своето място в този нов свят. Сърцето ѝ се изпълни с щастие. Три пъти през последните няколко седмици се справяше без чужда помощ, нищо че беше много, много изплашена. И трите пъти се бяха случили удивителни неща — намери Джеми, спаси гъската и сега излекува кудуто. Усети как започва да вярва повече на себе си.

Въпреки това я беше страх да погледне двамата мъже. Ами ако са видели какво стана току-що? За щастие, изглежда, че не бяха. Алекс стоеше с гръб, а гледката на Тендай към нея и кудуто беше закрита от здравето тяло на управителя. Двамата още се караха. Мартина избърса кръвта от ръцете си с туфа трева и малко слюнка и се запъти към тях.

— Кудуто си отиде — небрежно отбеляза тя.

Мъжете спряха разправията и зяпнаха. Мястото, където преди малко лежеше животното, беше празно.

Тендай потърка очи. Кожата му доби смешен сив цвят. Погледът му се премести от Мартина към поляната и после обратно.

— Къде е кудуто? — изрева Алекс. — Къде е кудуто? Беше мъртво! Как, по дяволите, е могло да си тръгне!

— Почувства се по-добре — каза Мартина. — Реши, че не е добре да се мотае наоколо, щом мерникът на пушката ти не е точен.

Алекс пристъпи към нея, сякаш се канеше да я удуши с голи ръце.

— Отново ти! — озъби се той. — Помни какво ти казах! Бъди много, много внимателна! Следващия път може да нямаш този късмет.

После се обърна към Тендай:

— А колкото до теб, съвсем официално, запомни, че този резерват не е новата Южна Африка.

Управителят сграбчи пушката си и изчезна бесен сред дърветата.

Мартина почака, докато чуе как пикапът му потегля и се обърна към Тендай:

— Можеше да те убие.

Зулусът седеше на земята, хванал с две ръце главата си. На лицето му имаше две дълги драскотини от отхвърчалите при изстрела трески.

— Моля те, не казвай нищо на баба си.

— Но, Тендай...

— Моля те!

— Добре — съгласи се неохотно Мартина.

Мълчаха известно време, после Тендай каза:

— Леля ми беше права, нали, малката? Ти притежаваш дарбата.

Мартина не отговори.

— Кудуто — настоя той. — То умираше. Какво му направи?

— Само си почиваше — отвърна Мартина. — Кудуто само си почиваше.

Тендай трябваше да се задоволи с този отговор.

[1] Земеродно рибарче — представител на група от 72 вида птици, въпреки името, едва половината от тях се хранят с риба. Останалите живеят далеч от водата и ловят по земята насекоми, гущери и други дребни животни. Имат големи и ярки синьо-сивкави крила. — Б.пр. ↑

[2] Сив папагал — или жако, смята се за най-умния сред папагалите и за най-лесно поддаващ се на обучение. Добър имитатор

на човешката реч и затова е високо ценен като домашен любимец. Има скромно сиво оперение, но опашката му е яркочервена. — Б.пр. ↑

[3] Папуняк — или циганско петле, среща се и в България. Забележителен е с розово-сивото си оперение. На главата има гребен от дълги пера и характерен качул, който разперва, когато е разтревожен. — Б.пр. ↑

14.

Комбинацията от подозрителното поведение на Алекс и ужасните капани, които Тендай обезвреди в долината, притесни Мартина толкова, че вместо да чака белия жираф да я намери, както си беше обещала, тя реши да го открие сама.

За пръв път късметът беше на нейна страна. Осем дни след разходката с Тендай, в неделя, телефонът звънна и съобщи на баба й, че нейна близка приятелка е приета спешно в болница.

Болницата се намираше в Западен Съмърсет, на два часа път с кола, така че Гуин Томас трябваше да отсъства през нощта. Тя искаше Мартина да я придружи, но Мартина я убеди, че ще е много по-добре, ако остане в Савубона.

— Не искам сутринта да съм уморена за училище.

— Права си, макар че съм изненадана да го чуя от теб — отговори баба й. — Но ще се тревожа, ако те оставя тук сама.

— Няма да съм сама — увери я Мартина. — Уориър и Шелби ще ми правят компания, а ако нещо ме изплаши, ще се обадя на Тендай. Освен това имам да довършвам едно домашно.

В два часа следобед тя помахна на баба си за довиждане и се усмихна с онази усмивка, за която си мислеше, че буди най-много доверие. Това веднага предизвика подозренията на Гуин Томас и преди да е изминал и половин час, Тендай се появи на вратата, за да наглежда Мартина. За щастие тя наистина имаше да довършва училищен проект и беше седнала на масата в дневната, заобиколена от книги, така че не й костваше много труд да убеди зулуса, че всичко е наред.

— Ще ти се обадя веднага, ако нещо се обърка — обеща тя.

Щом написа домашното, Мартина се качи в стаята си, спусна завесите, нагласи будилника да звъни и се пхна в леглото. Предстоеше й дълга нощ и сега трябваше да поспи поне малко.

* * *

В един след полунощ Мартина прекрачи портата на резервата. Нервите ѝ бяха опънати и веднага усети, че ще има неприятности. Сви се в гъстата трева и се огледа внимателно. Сред дърветата нещо просветваше. В този час на нощта това можеше да означава две неща. В по-добрия случай, Тендай или Алекс патрулират наоколо и ако я хванат и баба ѝ разбере за малкото ѝ бягство, животът ѝ повече нямаше да има смисъл. По-лошият означаваше, че наоколо обикаля банда браконieri, може би същата, която е убила дядо ѝ. И в двата случая неприятностите не ѝ мърдат. Не можеше обаче да се върне вкъщи, без да я забележат, затова реши да използва тревата за прикритие и да се промъкне до гората. Щом стигна първите дървета, се мушна сред група храсти и се спотаи.

Чу гласове. Мъжете говореха тихо, но нощта беше спокойна и думите — ясни и отчетливи — се носеха над водата.

— Казвам ти, човече, дано това не е поредният ти лов на диви гъски — каза единият. — Ако не доставим онова нещо скоро, М... — името се изгуби във вятъра — ще се ядоса много и ще стане страшно. Той не обича да го карат да чака.

— Някога да съм те подвеждал? — обади се втори глас. — Ще намеря гадното животно, ако ще да е последното нещо, което правя.

Гласовете се приближиха и единият мъж се подаде иззад дърветата. Отиде до водата, клекна и заразглежда калта на светлината на фенерчето си.

— Еврика! — тържествуващо каза той.

Друг човек излезе от сенките. Мартина се опита да го разгледа, но въпреки пълнолунието беше твърде далеч, за да види нещо повече от неясен силует.

— Какво откри?

— Следи от жираф — отговори първият мъж и се изправи. — Сега от нас се иска само да го намерим.

Прошумоляха листа и Мартина рязко се обърна. Беше Джеми. Жирафът безшумно се бе приближил и сега се извисяваше над нея, очертан на синьо-черното небе като разпръскващ сияние бял великан. Очите му бяха вперени в двамата мъже.

— Джеми — прошепна Мартина, — трябва да тръгваш. Бягай! Изчезвай!

Жирафът не помръдна.

— Джеми — изсъска Мартина по-силно. — *Бягай!*

Белият жираф като че я виждаше за пръв път. Ясните му черни очи се местеха от нея към мъжете и обратно. Трепереше. Цялото му тяло излъчваше готовност за бягство, но нещо го спираше.

Забравила напълно за собствената си безопасност, Мартина изскочи от укритието си.

— Тръгвай, Джеми — молеше го тя и го удряше с юмрук. — Трябва да бягаш!

Белият жираф я побутна с муцуната си. Тогава Мартина се сети. Той искаше да тръгне с него.

— Ето го! — извика единият от мъжете и Мартина застина от ужас. Зад нея се чува крясъци и рев на запален двигател. Нямаше път за бягство. След минути щяха да ги хванат. Освен ако...

— Джеми! — изкрещя Мартина и се затича към най-близкото дърво, на което можеше да се покатери. За няколко мига, които ѝ се сториха вечност, Джеми сякаш нямаше намерение да я последва, но внезапно я послуша. Мартина се покатери на най-високия клон, който успя да достигне. Нямаше време за мислене. По-точно нямаше време да се замисли, че никога не е яздила каквото и да е животно, дори шотландско пони. Просто се метна на гърба на Джеми и сграбчи късата му грива.

В първия миг белият жираф изпадна в паника и едва не хвърли Мартина на земята. Чувството за самосъхранение обаче не ѝ позволи да падне. Преди да осъзнае, че е на три метра над земята, те вече се носеха в нощта. Мартина се наведе напред, както беше виждала да правят жокеите в Англия, стисна колене и се опита да не гледа надолу.

Полетяха сред тъмните дървета с невероятна скорост. Жирафът галопираше с огромни ритмични скокове и за Мартина беше загадка как успява да избегне сблъсъка с надвисналите клони или да не оплете копитата си в корените.

След малко тя с изненада установи колко лесно е да го язди. Гърбът на Джеми беше широк и удобен, а козината му — като коприна. Скоро препускането върху жираф на лунна светлина ѝ изглеждаше най-естественото нещо на света.

Човешките гласове зад тях утихнаха. Мартина чуваше единствено вятъра в ушите си и пронизителните крясъци на нощните птици. Постепенно дърветата оредяха и се появиха широки поляни. Тя

различаваше сенките на животните в резервата и вдишваше сладкия нощен аромат на саваната. Зебри вдигаха глави и премигваха, когато минаваха край тях, едно маймунче изви светещи очи и ги загледа, а двойка лъвици ги последваха с гладни очи, после се отказаха и легнаха в тревата в очакване на по-лесна плячка.

След около четвърт час стигнаха склоновете на възвишението, което се приемаше за северна граница на Савубона. Джеми забави крачка. Шията му беше мокра от пот, дишаше тежко — като състезателен кон на финал. Изглежда търсеше нещо.

Мартина беше толкова развълнувана от язденето на истински жираф, че първоначално не обърна внимание на околността. Беше много необичайно да гледа света от такава височина.

Най-накрая се огледа и видя, че бяха на камениста просека в подножието на голяма гранитна скала. Мястото навяваше самота и опустошение. Въпреки че нощите в Африка обикновено оживяваха от крясъците на жаби и всякакви нощни създания, това място сякаш бе лишено от живот. Тук дори бе някак по-студено. Наоколо не растеше нищо, освен едно самотно изкривено дърво, пуснало корени в скалата и обвито в сплъстен мъх и паразитни лиани. Изглеждаше уродливо, беше спряло да расте, без съмнение заради бурните ветрове, които вилнееха из планината. Прилича на зловещ часовой сред тези камъни, помисли си Мартина. Не разбра защо белият жираф я доведе тук, но той изглеждаше много неспокоен. Тя също започна да се тревожи.

Чу се бумтенето на мотор. Нещо идваше право към тях. Лъч на фенер прошари по скалата над главите им.

— Джеми — извика Мартина, — какво правиш? Трябва да се махаме.

Под себе си Мартина усети как задницата на жирафа се стегна, сякаш се подготвя за могъщ скок. Обви ръце около шията му и се притисна към него с всичка сила. До този момент бе твърде заета с чудото да язди жираф, за да се попита накъде я води Джеми или какво ще се случи, когато стигнат там. Сега реалността се върна. Ужасяваше се от мисълта какво може да стане с нея, ако падне на земята, и как ще успее да допълзи до вкъщи и да обясни на баба си защо е ранена. Естествено, ако преди това не бъде изядена, нахапана, стъпкана и намушкана от животни или застреляна от браконieri. Само че сега няма време да мисли за тия неща.

Внезапно Джеми направи шест зашеметяващо бързи крачки и после — огромен скок. В мига преди джипът да връхлети в просеката, а светът да потъне в мрак, Мартина разбра защо Тендай никога не е успял да проследи стъпките му. Белият жираф просто се разтвори във въздуха.

15.

Мартина така и не разбра как оцеляха след този скок в неизвестното. В един момент бяха на зловещата просека, а в следващия — Джеми скочи сякаш право в скалата. Останала без дъх, Мартина полетя на гърба на жирафа — задушена, смачкана и издрана до кръв от мъхести лози и бодливи трънаци.

Най-накрая Джеми спря, треперещ и запенен. Наоколо цареше пълен мрак. Мина известно време, преди очите на Мартина да свикнат с тъмнината и тя да осъзнае, че все още е на гърба на жирафа и все още е цяла. Повече време ѝ отне да измисли как да слезе безопасно на земята.

Стъпила на твърдо, тя се почувства отново малка и незначителна, но и радостно възбудена. Засега двамата с Джеми надхитриха браконьерите. Мартина извади кухненското фенерче на баба си от джоба на якето и се приготви да посрещне неочакваното. Беше се качила на гърба на див жираф (никой друг на света никога не се беше опитвал да язди жираф) и се остави да я отведе на доста неприятно място с още по-неприятно дърво. И тогава, точно когато си мислеше, че нещата не биха могли да бъдат по-лоши, белият жираф се хвърли право в една скала.

Можеха да са навсякъде.

Мартина запали фенерчето. Не видя нищо фантастично, поне не нещо, свързано с магия — черна или каквато и да била друга. И Джеми всъщност не беше преминал през скалата. Просто бе скочил през процеп в нея, невидим зад завеса от пълзящи лиани. Тъй като пукнатината беше под ъгъл, скрита зад растителността и зад голямата крива корона на дървото, нямаше как да се види отпред. Мартина се удиви, че единствено животните са я открили. И то малко животни, ако се съди по тишината.

Мартина очерта широка дъга с лъча на фенерчето и видя, че се намира в малка долина, голяма не повече от един акър, обградена от трите страни от високи, стръмни стени от гранит. На четвъртата стена

се издигаха масивни червено-кафяви скални блокове, като че подредени от човешка ръка. Сякаш се намираха във вътрешността на неправилна пирамида. Скалната стена беше наклонена така, че се надвесваше над скалните блокове и образуваше покрив над долината. Погледнато отвътре ставаше ясно, че дори ако някой се изкачи на върха на скалата и погледне надолу, трудно ще види полянката. Мястото оставаше изцяло скрито.

Но най-удивителното беше, че природата бе подсигурила достатъчно място между терасата и скалните блокове, за да може през част от деня в долината да прониква слънчева светлина. Затова тук имаше и акации, любимата храна на жирафите, и килим от тучна трева, изпъстрен с ароматни бели орхидеи. В миниатюрен пролом между скалите проблясваше малко езерце, от което тръгваше бистро поточе.

Мартина знаеше, че е в тайното убежище на белия жираф. Тук Джеми си имаше всичко необходимо, за да оцелее. Всичко, с изключение на обич и приятели. Нищо чудно, че е толкова самотен. Тя протегна ръка и го погали. Той не помръдна. Беше невероятно. Ако ѝ позволеше, тя щеше да му даде цялата любов, която му беше нужна. Никога вече нямаше да бъде самотен.

В същото време милион въпроси кръстосваха главата ѝ. Кой пръв е открил тайната долина? Дали друг, освен животните знае, че тя съществува?

Мартина тръгна да огледа, като осветяваше скалите с фенерчето. И тогава видя нещо — черен триъгълник между две скали. Приличаше на тунел. Внезапно почувства непреодолимо желание да влезе. Беше наясно, че да се навира в черни дупки в сегашната ситуация не е най-умното нещо на света, но колкото и да се напругаше, не можеше да овладее теглещото я натам желание. Погледна към белия жираф. Той пиеше вода от поточето с широко разтворени предни крака, а сребърната му муцуна се мръщеше на водните мехурчета.

Мартина се зачуди. Ами ако беше изразходвала целия си късмет за една нощ? В черния триъгълник обаче имаше нещо, което сякаш я теглеше към себе си и я викаше настойчиво. Странно, но усещаше, че *трябва* да влезе в тунела. Знаеше, че ще го направи, дори да не иска.

Мартина върза здраво връзките на обувките си и пое с несигурни стъпки към черната дупка. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

Беше тунел. Миришеше на влажни скали и на животни, които живеят на усойни места — паяци, павиани и други такива. Леопардите също обичат подобни скривалища, но Мартина се успокояваше с мисълта, че Джеми не би оцелял толкова дълго, ако наоколо живеят хищници. След един последен опит да се убеди, че трябва да остане в прекрасната долина, тя пристъпи в тунела.

Той беше доста нисък. Дори дребен на ръст възрастен човек не можеше да мине, без да се наведе. Близко до входа проходът правеше завой, а после постепенно се разширяваше. Сега Мартина беше точно под планината. Изведнъж подът на тунела под нея се издигна рязко в поредица от стръмни стъпала, хлъзгави от мъх и влага. Мартина захвапа фенерчето и се закатери по тях. По пътя си каза, че трябва да скрие дънките си, покрити с жирафска козина, трева и кал, преди баба ѝ да ги е видяла. Оправданието със зеленчуковата градина нямаше да ѝ помогне втори път.

Тъкмо да прекрачи последното стъпало, чу пронизителен писък от галерията, която се разкри пред нея. Мартина почти полетя надолу. Хвана се за една издатина, за да не се сгромоляса. За секунди въздухът се изпълни с вихрушка от пляскащи крила и пронизителни крясъци. Беше разбудила колония прилепи.

В Англия Мартина познаваше момичета, които твърдяха, че се страхуват от прилепи, въпреки че живееха в предградията и ги виждаха само във филмите за Дракула. Тя самата не се бе замисляла по този въпрос. Но откакто пристигна в Африка, започна да ги намира за симпатични. Те не бяха смучещите кръв вампири от филмите, а съвсем безобидни дребни животинки, с муцунки като на малки лисичета, които обичат плодове. Докато, разбира се, не се оплетат в косата ти.

— Уф — измърмори Мартина, като се опитваше да се освободи от драскащите им нокти и лепкави крила, без да бъде ухапана. — Уф!

Когато черната вихрушка отмина, тя вдигна фенерчето и видя, че се намира в пещера с размерите на малка църква.

Порази я усещането ѝ за пещерата — съвсем различно от усещанията ѝ в тунела. Тунелът беше просто влажен и студен, а тук имаше нещо необикновено. Мартина пое глътка от тежкия влажен

въздух и усети замайващо спокойствие. Подобно нещо беше изпитвала само в някои катедрали и исторически сгради, в които беше ходила с родителите си по време на пътуванията им из Англия. На тези места се усещаше връзката между поколенията. Сякаш разни хора през разни епохи ги бяха белязали така дълбоко, че душите им още живееха там. Но защо имаше същото чувство и тук?

Мартина освети пещерата с фенерчето и тръгна предпазливо, за да не обезпокои отново прилепите. Това, което видя, я накара да извика от изненада. Всяка стена и всеки камък бяха покрити с рисунки! Имаше недодялани драсканици с въглен, също и избелели от времето изображения на хора, подобни на човечето от играта на бесеница — кръг вместо глава и прави линии за тяло и крайници. Но имаше и трети вид рисунки — толкова реалистични и богати с цветове, сякаш всеки миг можеха да скочат от стените като танцуващи пламъци. Всеки образ дишаше и живееше. Те ѝ говореха през вековете, толкова ясно, все едно че създателите им бяха застанали пред нея и ѝ разказваха за битки, за пиршества и глад, за времена на изобилие и за времена на болести.

Мартина седна на един камък. Част от нея се чувстваше като дете на Коледа, а другата част бе замаяна. Какво става? За какво е всичко това? Джеми, кудуто, сега скалните рисунки? Какво означава? О, ако беше успяла да говори с Грейс през онзи ден, когато дойде в Африка! Мартина бе сигурна, че ключът на загадката или поне част от нея, беше у Грейс. Все пак тя ѝ каза за дарбата. Толкова много неща се случиха за това кратко време.

Мартина се опита да си спомни живота с майка си и баща си. Някои подробности вече ѝ се губеха. Помнеше, че се ужасяваше от тъмнината и прекара не една и две безсънни нощи, убедена, че под леглото ѝ дебне чудовище. Няколко пъти се промъкваше в спалнята на родителите си. А ето я сега тук, сама в пещера посред нощ, без изобщо да е изплашена. Объркана е, но не е изплашена. Нито пък самотна. Сякаш майка ѝ и баща ѝ бдяха над нея и знаеха за Джеми. Мартина се усмихна в тъмното.

Знаеше, че по-голяма част от новоизлюпената ѝ самоувереност се дължи на белия жираф. Обичта към Джеми я накара да се усмихва тогава, когато си мислеше, че никога вече няма да може да бъде смела заради него, както се наложи тази нощ. Той я накара да надникне

дълбоко в себе си и да открие една силна Мартина, за която не бе подозирала, че съществува. На свой ред белият жираф превъзможна страха си от хората, за да я спаси и ѝ позволи да го язди. Ако не ѝ се беше доверил, нямаше да я доведе тук. Мартина се закле, че докато е жива, няма да каже на никого за тайната долина. Ако рисунките някога бъдат открити, убежището на Джеми ще се напълни с репортери, учени и туристи. Тогава древните духове ще бъдат прогонени завинаги от тук и светът нямаше да е същият.

Мартина се вгледа в рисунките. В една от книгите на майка ѝ имаше рисунки досущ като тези. Бяха на народа сан^[1], както наричаха бушмените. Пишеше, че са правени с желязна руда, каолин^[2] и говежда жлъчка, векове преди белият човек да се засели по тия места. Мартина се запита дали скалните рисунки по стените на пещерата не са дело на бушмените или някое друго племе ги е създало — може би племето на Тендай, зулусите. Тя стана от камъка и се приближи да огледа по-добре. Главата ѝ още се въртеше и имаше милиони въпроси, но по-важно беше, че има късмета да види рисунките.

Обиколи пещерата, като държеше фенерчето високо над главата си. Образи в червено, златисто и черно се разкриваха пред очите ѝ като сцени от стар черно-бял филм, оцветен в сепия^[3]. Мартина се прехласна. Въпреки простотата си, образите пренасяха в настоящето историите на живот, преминал в красота и тъга. Имаше фантастични сцени на мигриращи животни, племенни танци и мъже в битки с носорози и слонове — мъже, въоръжени единствено с лъкове и стрели. Беше стигнала средата, когато забеляза рисунка на жираф. Оказа се цяла поредица, повечето от които изобразяваха стадо жирафи, заобиколени от хора с копия. Във всяка нова картина стадата ставаха по-малобройни и все повече окървавени жирафи лежаха по земята. Накрая останаха само два. После и те бяха на земята, заедно с един мъж. При вида на следващата рисунка, главата на Мартина наистина се завъртя. Тя показваше бял жираф, който бозае от слон. Отначало си помисли, че окраската на жирафа е само игра на светлината, но когато я сравни с предишните изображения, се оказа доста по-бледа. Мартина попипа жирафа с пръст. Скалата беше студена, но и сякаш излъчваше някаква енергия.

Насили се отново да погледне последната картина и направо се зашемети. Цветовете ѝ бяха различни, сякаш бе рисувана с

металическа боя. Виждаше се дете, яхнало бял жираф. Козината на жирафа проблясваше точно като козината на Джеми. Вляво от детето и жирафа гореше огън, а вдясно се виждаха различни животни, наредени в редица.

„Детето, което може да язди бял жираф, ще има власт над всички животни“, беше й казал Тендай, когато пристигна. Въпреки че беше си представяла как язди Джеми, никога не бе мислила какво може да означава това, защото не можеше да повярва, че е възможно. Нали никой на света не го е правил?

Детето, което може да язди бял жираф, ще има власт над всички животни.

За втори път тази нощ коленете на Мартина омекнаха и тя трябваше да седне.

Грейс беше права. Предците знаеха, че тя идва.

[1] Народ сан (бушмени) — етническа група в Южна Африка, Ботсуана и Намибия. Бушмените обитават Африка от близо 20 000 години. Те са най-старото население на Африка, а и в света. Езикът им се характеризира с използването на много цъкащи звукове. — Б.пр. ↑

[2] Каолин — вид глина с бял цвят, използва се при производството на порцеланови изделия, хартия, гума, боя и др. — Б.пр. ↑

[3] Сепия (цвят) — наименование на кафявата течност, която мекотелото сепия изпуска при самозащита. Думата се използва и в смисъл на пигмента, добит от тази течност, както и на съответния нюанс на кафявото. Сепията се използва в тонираната фотография, тъй като този нюанс ефектно наподобява цветовете, които черно-белите фотографии придобиват с течение на времето. При много цифрови фотоапарати опцията за тониране в сепия е стандартна цветова настройка. — Б.пр. ↑

16.

Мартина беше толкова развълнувана, че забрави за браконьерите и че е далеч от вкъщи. Навън небето започна да изсветлява. Дори да можеше да насочи Джеми към къщата — той все пак не е обучен кон — не можеше да му позволи да напусне тайната долина, щом съществуваше дори и малка опасност ловците да го хванат.

Мартина хвърли последен слисан поглед на рисунките с жирафи и хукна към изхода на пещерата. Хързулна се надолу по каменистите стъпала, което добави нов пласт мъх по дънките ѝ. Тунелът ѝ се видя по-дълъг и беше благодарна, когато стигна спокойната долина и чу приветствения зов на белия жираф. Мартина се втурна към Джеми, долепи лице до кадифената му козина и го прегърна. Остана така няколко минути. После изгаси фенерчето и затърси слепешком пътя към изхода. Качи се на един камък и погледна над ръба на скалния пролом. Гъстата корона на кривото дърво закриваше голяма част от гледката, но през една дупчица, голяма колкото марка за писмо, се виждаше къс от небето. То искреше в онзи син цвят, който предхожда зората. Мартина успя да види и предната част от ръждясалия форд на браконьерите. Пикапът беше празен.

Като видя колата, в главата ѝ се роди една идея. Малко смахната, като повечето идеи, които ѝ хрумваха напоследък, но ако планът ѝ успее, щеше да е идеално разрешение на проблема. Щеше да накара браконьерите да я откарат до вкъщи.

Мартина изтича през тъмната поляна до Джеми. Вдигна се на пръсти, а той наведе глава, допря нежно муцуна на рамото ѝ и изпръхтя тихичко.

— Пази се, красиви мой приятелю — каза тя и добави малко стеснително: — Обичам те!

Върна се до изхода на долината, покатери се предпазливо по острите камъни, които го охраняваха, и се запровира през хаоса от лепнещи лиани. Под злокобното дърво тя легна по корем и се заслуша.

Чакаше. Две светли точки се мярнаха сред дърветата. Ловците се връщаха при колата.

За секунда краката ѝ натежаха и тя се почувства безпомощно слаба като в нощта на пожара, но се застави да тръгне напред. Ако сега се поколебае, беше свършено. Освободи се от ластарите, хукна към пикапа и се метна отзад. Там имаше голяма мушама. Мартина се мушна под нея и ѝ се догади от миризмата на развалено месо. Остана неподвижна. Едва дишаше.

По каменния път се чуха стъпки. Колата се разтресе, когато мъжете се качиха и захлопнаха вратите. Мълчаха. Въпреки опасното положение, Мартина се усмихна. Представи си ги — бесни от неуспеха, всеки обвинява другия за загубеното време и мъчителната нощ, прекарана сред пълзящи и летящи гадини.

Старият пикап изхърка и потегли. Мартина мислеше да изчака, докато браконьерите намалят скоростта, за да отворят някоя порта или да срежат оградата, и тогава да скочи. В случай че не се нарани при падането, щеше да се окаже на приемливо разстояние от къщи и можеше да се прибере пеша.

Междувременно реши хубавичко да огледа мъжете. Скрита под мушамата, тя се повдигна леко, докато погледът ѝ се изравни с долната рамка на прашния прозорец на кабината на форда. Появиха се първите розовеещи проблясъци на утрото и Мартина веднага разбра защо ѝ беше трудно да разпознае чертите на мъжете. Бяха облечени в сиви ризи с дълги ръкави, а на главите си носеха черни маски, като престъпниците по филмите. Виждаха се единствено ръцете им — едрите лапи на шофьора, стиснали волана, и косматите ръце на съучастника му, държащи пушка.

Мартина легна отново. Единият мъж беше черен, с татуировка на тигър на китката. Другият беше бял. Тези подробности не ѝ говореха нищо. Не знаеше дори дали това са същите хора, които са застреляли Хенри Томас и двата жирафа. Всичко, което знаеше, е, че двама души с различен цвят на кожата са влезли в резервата, за да ловят животни.

В мозъка ѝ светна лампичка. *Ами ако ключът към загадката не са хората, а жирафите?*

От думите на Тендай излизаше, че полицията и всички в Савубона винаги са приемали, че браконьерите ловуват обикновени жирафи, главно защото намерените мъртви жирафи са били

обикновени. Пък и повечето хора смятаха, че белият жираф е само легенда. Ами ако всъщност са се опитвали да уловят белия жираф? Това променя всичко.

Мартина се разшава под вонящата мушама. Всичко си идваше на мястото. Браконьерите знаеха за съществуването на белия жираф и то часове, след като се е родил, значи имат свой човек в Савубона. Това означава, че или са приятели, или роднини на някой, който работи в резервата, или че самите те работят там. Мартина потръпна при тази мисъл. Знаеше, че Алекс се е сприятелил с дядо ѝ година преди да го убият, и че работата като управител на резервата му е обещана, в случай че нещо се случи с Хенри Томас. Освен това Алекс я заплаши, уби кудутото за удоволствие, и беше дал да се разбере, че е наясно със съществуването на белия жираф и неговата стойност в пари.

Но може би той е твърде очевиден заподозрян. В любимата криминална програма на майка ѝ злодеят никога не е куцащият побъркан пощальон, нито маниакът по оръжия или ексцентричната стара мома с брадавиците. Виновният бе винаги най-малко подозрителният човек — спретнатичък доктор, разумна домакиня или нов викарий^[1]...

Най-малко подозрителен в Савубона беше — и Мартина се почувства виновна, че дори си го помисли — Тендай. Той твърдеше, че по време на инцидента с дядо ѝ е бил далеч на север при роднини. Ами ако въобще не е заминавал? Ако е бил тук през цялото време? Ако причината да не открие следите на браконьерите е, че всъщност не е искал да ги открие?

Не, не! Не е това. Мартина не искаше да повярва, че е възможно. Тя вярваше на Тендай с цялото си сърце.

Пикапът намали и Мартина се приготви да скочи. Ужасяваше се от мисълта какво ще се случи, ако шофьорът или въоръженият му приятел забележат отражението ѝ в огледалото на колата.

Оказа се по-лесно, отколкото мислеше, най-вече защото ловците свърнаха, за да избегнат една стресната газела. Мартина се прекатури през каросерията. Приземи се в трева, която, освен че беше влажна от росата, бе осеяна с купчинки прясна слонска тор. Тя обаче изигра двойна роля — омекоти падането ѝ и бързо я закри от човешки поглед. Разбира се, ефектът върху дънките ѝ не беше така положителен. Докато установи, че левият ѝ крак е само натъртен, а не счупен, от

бракониерите остана заглъхващото бръмчене на джипа. Мартина се огледа дали няма животни, търсещи закуска. Не беше близо до къщата, както се надяваше, но видя бледото очертание на табелата при входа на резервата и знаеше, че е близо до пътя.

Небето аленееше от настъпващата зора, птичките се надпреварваха да обявяват раждането на още един прекрасен летен ден.

Мартина успя да изтича с накуцване през храсталака до портата на резервата и след по-малко от десет минути си беше вкъщи. В друг случай душата ѝ щеше да се изпълни с великолепието на утрото, но сега мислеше единствено за опасността, която дебне Джеми, и за това колко близо бяха и двамата до клопката на ловците.

* * *

Два часа по-късно Мартина беше изкъпана и облечена с училищната униформа и се опитваше да натика дънките си на дъното на пералнята. Тъкмо си мислеше колко е хубаво да е сама вкъщи, когато чу рязко скърцане на спирачки в двора. Бързо излезе.

Очакваше да види баба си, която се връща от Западен Съмърсет, но вместо това пред очите ѝ се разкри необичайна картина. От две полицейски коли се изсипваха униформени, но не това я впечатли толкова. В средата на моравата, вързани един за друг като лошите в каубойски филм, стояха бракониерите. Маските им бяха свалени и лицата им — пребледнели, но Мартина не можеше да ги сбърка.

Тендай, Алекс и баба ѝ седяха на алеята и разгорещено разговаряха, но когато Мартина се приближи, се разделиха.

— Слава богу, че си добре, Мартина — каза Гуин Томас, като се втурна към нея.

Пътната ѝ чанта и ключовете от колата останаха на моравата, където ги беше изпуснала.

— Тъкмо пристигнах и видях Савубона пълна с полицаи. Алекс успял съвсем сам да хване бракониерите, които ни тормозят вече две години!

— Алекс!? — избухна Мартина, преди да може да се овладее.

Баба ѝ я погледна укорително.

— Да, Алекс — отговори тя. — Проявил е голяма смелост да простреля предните гуми на колата на браконьерите, докато напускали резервата, после потърсил помощ по радиото и е успял да повали единия от тях на земята, докато пристигне Тендай и му помогне да заловят другия.

— Не беше кой знае какво, мадам — намеси се управителят. — Нали затова ме наехте. Искаше ми се само да го бях направил по-рано.

Той постави ръка на рамото на зулуса и топло продължи:

— Нищо нямаше да направя без помощта на Тендай.

Мартина потърси погледа на Тендай, но той бързо отмести очи.

Баба ѝ погледна часовника си.

— Най-добре ще е да те закараме на училище, MARTINA — каза тя. — Ако се приготиш бързо, аз ще те откарам.

MARTINA, която през последните десет часа беше яздила бял жираф, беше избягала от двама мъже с пушки и беше видяла съдбата си, нарисувана на стената на пещера, се опитваше да се справи с неочаквания порой от събития. Момичето влезе ядосано в къщата, за да вземе кутията с обяда си и раницата. Алекс — герой! Ама че гнус. Може ли да е сгрещила за този трол с червеникаворуса коса?

Беше на прага на кухнята, когато чу тежки стъпки зад гърба си.

— MARTINA — извика Алекс, — чакай!

MARTINA се обърна навъсено, но обичайната за лицето на Алекс арогантност беше заменена от жарка пламенност.

— MARTINA — обърна се той към нея, — дължа ти огромно извинение. През последната година толкова се вманиачих да хвана хората, които крадат животните на баба ти, че на моменти това замъглява преценката ми. Не знам какво ми стана оня ден. Непростимо е да те плаша така. Но се боях, че чужд за Савубона човек, някой, който не познава дивите животни, може да попречи на разследването ми. Мога да кажа само, че съжалявам. Ако мога да ти се реванширам по някакъв начин, кажи ми.

Той бръкна в джоба си и извади изключително красиво перо от земеродно рибарче.

— Предлагам мир.

MARTINA го прие неохотно, но не отговори. Тя си спомни куршума, раздробил дървото над главата на Тендай, и блуждаещите очи на поваленото куду.

Алекс сви устни:

— Знам за какво мислиш. Кудуто, защо го застрелях. Повярвай ми, и мен ме заболя да го направя. Но тогава подозирах всички и това беше тест. Искях да видя как ще реагира Тендай. И той реагира като човек, когото го е грижа за животните. Всичко беше наред. Но в тази игра човек никога не знае. И най-верният може да се изкуши там, където са заложени много пари.

Мартина не беше убедена, но не посмя да каже нищо. Реши, че най-доброто решение занапред е да не вярва никому и да не казва нищо. След тазнощните приключения едно беше ясно — тя и Джеми бяха съвсем сами.

[1] Викарий — църковна административна длъжност. — Б.пр. ↑

17.

Беше късно лято и от първата среща на Мартина и Джеми беше минал повече от месец. През това време животът ѝ се промени напълно. Не че стана по-лесен. След бягството ѝ от тайната долина тя преживя девет кошмарни дни на притеснения, докато отново успя да зърне белия жираф. Но наистина само го зърна — беше толкова тъмно и образът му бе така призрачен, че по-скоро го усети, отколкото видя.

Естествено, баба ѝ беше избрала точно тази вечер да проверява счетоводните книги. Тя работи през цялата нощ и Мартина нямаше никакъв шанс да се измъкне незабелязано. Наложиха се да си стои в стаята и да се ядосва.

На десетия ден на Мартина ѝ идеше да си скубе косите. След посещението в Ботаническата градина бандата „Петте звезди“ започна непрестанно да я тормози. Един ден сложиха шоколад на стола ѝ и когато се изправи, униформата ѝ беше цялата в кафяви лепкави петна. Това се случи сутринта и Мартина трябваше да прекара остатъка от деня сред подигравките на цялото училище. Веднъж намери учебниците и тетрадките си покрити с надписи „вещица“, а друг път отвори несесера си и вътре беше скрит голям мъхнат паяк — африканска тарантула. Мартина изпищя толкова силно, че госпожица Фокнър моментално ѝ забрани да говори до края на деня.

Наказанието не я затрудни, защото след случилото се в „Кирстенбош“ почти никой не ѝ продумваше. „Петте звезди“ бяха настроили децата срещу нея. Бен, с когото би разговаряла с удоволствие, също мълчеше. Когато се разминаваха в училище, устата му се извиваше в крайчетата, сякаш се радва да я види, но нито веднъж не ѝ продума. Дори след като я спаси, не бяха говорили. А през почивките той вече не седнаше под отдалеченото дърво, а изчезваше нанякъде.

Мартина отново се почувства тъжна и самотна. Единствено отношенията с баба ѝ бележеха леко подобрене. Но с изчезването на белия жираф празнотата, която изпитваше след загубата на родителите

си, се върна с нова сила. Ами ако Джеми е хванат в капан? Или си е отишъл завинаги? Защо не се научи да го вика по някакъв начин, с някакъв сигнал например?

Мартина претършува книгите в стаята си и в училищната библиотека, за да научи повече за жирафите. Надяваше се да разбере нещо, което да ѝ помогне, но единственият нов факт, на който попадна, бе, че римляните наричали жирафите „камилолеопард“, т.е. камила с окраска на леопард, което беше интересно, но не вършеше работа.

И тогава, ей така, от нищото, Мартина получи прозрение. Случайно намери в шкафа някаква книга за кучета. Очевидно на младини дядо ѝ е бил треньор на кучета и върху бюфета в дневната стоеше нефритена кутийка с три стари кучешки свирки. В редките моменти, когато баба ѝ споделяше нещо по въпроса, бе казала, че звукът на едната от свирките е напълно недоловим за човешкото ухо, тъй като е нагласена на честота, която само кучетата могат да улавят.

Ами ако и жирафите могат?

Същата нощ Мартина се измъкна в градината и изпробва свирката. Близко час тя надува и надува свирката, но нищо не се случи. Стоеше разочарована и треперееща от студа под манговите дървета, убедена, че никога повече няма да види Джеми. И тогава — о, чудо! Белият жираф изплува от тъмното и застана до дървото скелет край езерото. Мартина замръзна. Не знаеше какво да стори. Толкова пъти си беше представяла как го вижда отново, че за секунда се зачуди дали не ѝ се привижда. Но жирафът беше истински. Освен това гледаше право в нея, както през нощта на бурята.

Мартина дори не се огледа за лъвове и леопарди. Втурна се през портата на резервата и затича по пътеката към езерото. Подплашените нощни обитатели се разбягаха, за да спасят живота си. Щом Мартина стигна при жирафа, той наведе глава и тя обви ръце около шията му с такава сила, че той изпръхтя тревожно и дори се отдръпна леко, въпреки че радостта му беше очевидна.

— Джеми — прошепна Мартина, — благодаря ти, че се върна при мен!

Винаги си представяше, че след този момент скача на гърба на белия жираф и той я отнася до тайната долина. В действителност обаче Джеми беше необучено диво животно, на ръст колкото средно високо дърво, а Мартина знаеше да дресира диви животни точно толкова,

колкото да кара велосипед с едно колело в цирка, така че се сблъска с някои практически пречки.

Откри например, че приказката за „късметът на начинаещия“ наистина е вярна. Първия път, когато яхна Джеми, той стоеше послушно до едно дърво и ѝ позволи да го възседне. Сега май не смяташе да стори същото. Мартина се опита да се качи на гърба му и Джеми стоя кротко, докато тя не увисна на клоните на дървото и тъкмо понечи да се плъзне на гърба му, той съзря някакви сочни акациеве листа и направи крачка встрани. На Мартина ѝ се наложи да се приземи на шията му, но не можа да се задържи и увисна на ръцете си, а после тежко се строполи на земята.

Джеми не разбираше какво е направил, но издаде онзи негов неустоим пърхащ звук и я подуши със сребристата си муцуна, така че тя бързо забрави за болката и си спомни колко много го обича. „Трябва да съм търпелива“, казваше си Мартина. Опита се да се постави на негово място. Представи си, че ако тя беше жираф и някой гали предните ѝ крака и потупва нежно коленете ѝ, все някога щеше да разбере, че този някой иска тя да легне на земята. Пробва това с Джеми и след няколко несполучливи опита, успя. Преди нощта да е изтекла, Мартина отново летеше на лунна светлина върху гърба на младия жираф.

Това беше само началото на обучението.

Предстоеше ѝ да се научи как да кара Джеми да тръгва и как да го спира. През следващите няколко седмици крачка по крачка те свикваха един с друг, докато накрая се опознаха напълно. Веднъж жирафът се подплаши от едно настръхнало бодливо свинче и Мартина за малко не се набоде на черно-белия му гръб. Но иначе Джеми беше нежен и любвеобилен и когато схвана на какво се опитва да го научи Мартина, той го овладя много бързо, сякаш винаги го е знаел.

* * *

Джеми отвори за Мартина дверите към *истинската* Африка, скритата Африка, Африка, която много малко хора освен бушмените познават. Нощите, прекарани с жирафа, бяха най-магическите в живота ѝ. Останалите животни рядко я забелязваха. А дори когато я видеха, я

възприемаха като продължение на белия жираф. От високия гръб на Джеми Мартина наблюдаваше игрите на малките глиганчета и се доближаваше толкова до слоновете, че можеше да докосне сухата им, напукана кожа. Веднъж, докато Джеми пиеше вода от едно черно като мастило езеро, тя се озова на метри от група хипопотами, изпускащи балончета във водата. С тантурестите си тела, свински очички и малки уши те бяха сред най-симпатичните животни, но също така и сред най-опасните. Огромните им розови челюсти можеха да прехапят и лодки, и хора — и често го правеха. Затова Мартина винаги когато се окажеше близо до тях, стоеше без да мърда и показваше уважение.

Любимото ѝ занимание беше да язди белия жираф нагоре по скалистия склон, където закусваха с Тендай. Извърташе се на гърба му, така че долната част на шията на жирафа да ѝ служи за възглавница, а задницата му — за почивка на краката, лягаше и се вторачваше в звездното небе. Нощите в края на лятото бяха толкова хладни и ясни, че можеше да види Южния кръст, Орион и дори Марс, премигващ в червеникаво на фона на тъмносиньото небе.

Понякога разказваше на Джеми какво ѝ се е случило. Разказваше му за нощта на пожара и колко изплашена и съкрушена е била, за майка си и баща си и колко много ѝ липсват, за училището и опитите ѝ да се приспособи, за гъската и кудуто, както и за странната си дарба. Ушите на Джеми помръдваха напред-назад и той издаваше онова негово пърхане и Мартина знаеше, че по някакъв си негов жирафски начин той разбира всичко.

Оказа се, че дядовата ѝ свирка работи отлично. Джеми винаги отговаряше на повика ѝ, независимо колко време му трябваше, за да се появи — зависеше от това къде се намира. Мартина носеше свирката на врата си дори в училище, защото така се чувстваше близо до Джеми. Не трябваше да го издирва, когато късно нощем се измъкваше, за да го види. Но въпреки че нямаше търпение да е с него, тя винаги внимаваше да го вика по различно време и никога повече от два пъти в седмицата. Добре знаеше, че всеки път, когато отива в резервата, поема голям риск.

Засега рискът си струваше, нищо опасно не се беше случило и Мартина успя да убеди себе си — сигурно, защото ѝ се искаше да е истина — че двамата с Джеми ще останат завинаги заедно.

18.

През тези звездни нощи, освен за родителите си, Мартина мислеше и за още един човек — за Грейс. Знаеше, че Грейс може да ѝ даде отговор на всички въпроси за нейната дарба. И за миг не беше забравила чудесните ѝ гозби, нито топлотата ѝ през първия страшен ден в непознатата страна, а също така и колко държеше тя да знае истината за тайните на Савубона. Но оттогава не се бяха виждали. Един-два пъти Мартина мислеше да избяга от училище и да иде при Грейс, но не знаеше къде живее, а Тендай отказваше да я заведе.

— Баба ти няма да го одобри — категорично отсече той.

Една нощ или ако трябва да сме точни, половин час след полунощ, Мартина си мислеше колко по-голямо би било неодобрението на баба ѝ, ако можеше да я види как препуска на гърба на бял жираф към тъмната планина на границата на Савубона. Мартина твърдо реши да потърси отговорите на въпросите, които не ѝ даваха мира. Но щом Тендай и баба ѝ не искат да ѝ кажат нищо за миналото, и щом ѝ забраняват да отиде при Грейс, тогава тя сама ще намери това, което я интересува на единственото място, за което се сеща — тайната долина.

Беше топла уханна нощ. Вятърът носеше аромата на саваната, а луната грееше в златисто сияние. Докато яздеше, тя се сети за една бушменска легенда, която ѝ разказа Самсон — възрастният мъж, който се грижеше за животните в изолатора на Савубона. Луната, редеше той, постоянно страдала от гнева на слънцето. Всеки месец, когато на небето се появявала пълна луна, ревнивото слънце грабвало нож и започвало да реже парче по парче, докато накрая оставал само тънък резен. Луната молела да ѝ оставят последното парче заради децата. Щом желанието ѝ се изпълнело, тя отново връщала закръглената си форма и ставала пълна.

Мартина се върна в действителността. Бяха стигнали до пустата просека. Кривото дърво се надвесваше умърлушено и пазеше тайната си. Мартина се опита да не поглежда към него. Хвана се по-здравно за

гривата на Джеми и го смушка да побърза напред. Лиани и клони, като пипалата на октопод, драскаха и дърпаха Мартина, сякаш се опитваха да я свалят от гърба на Джеми, докато двамата се провираха между тях. После, внезапно, точно както предишния път, стана тъмно и спокойно.

Бяха в тайната долина. Чувахе се само ромонът на поточето и ускореното дишане на жирафа. Носеше се силен аромат на орхидеи. Мартина погледна нагоре и видя синкавочерно правоъгълно парче небе, обсипано със звезди.

Тя се плъзна от гърба на жирафа и запали фенерчето. Ето и входа на тунела, призрачно подканящ, както и преди. За миг кожата ѝ настръхна от страх. Ами ако нещо се обърка? Никой не знае къде е. Никой и не подозира за съществуването на тайната долина. Ако някога я открият, щяха да се натъкнат само на костите ѝ, точно както е станало с онзи роб от потока на скелета.

Мартина прогони тези мисли от главата си. Разполагаше с не повече от час, за да открие истината. Трябва да влезе в пещерата.

* * *

Мартина стоеше в средата на пещерата, окъпана от топлата светлина, която сякаш струеше от рисунките. Гърдите ѝ поемаха плътния въздух. По-силно от всякога имаше усещането за пътуване във времето, за осезаемото присъствие на стотици минали поколения. В тази пещера имаше нещо, което я караше да се смирява, да се усеща малка като мравка или прашинка, оставена на милостта на някаква безкрайна и невидима сила. Мартина се приближи до рисунката на белия жираф и детето ездач. Докосна с пръст блестящите очертания и някак естествено последва извивките на красивото тяло.

— Виждам, че си намерила посланието на дедите, дете.

Мартина искаше да извика, но гърлото ѝ се бе стегнало от ужас и от него не излезе и звук. Единственото, което успя да направи, бе да преглътне като риба на сухо.

Грейс излезе от сянката. От глава до пети беше увита в зулуска дреха. Бижута от разноцветни мъниста проблясваха по главата и ръцете ѝ.

— Грейс! — извика Мартина. — Какво правиш тук? Как дойде? Кой друг знае за това място? Тендай знае ли?

— Толкова много въпроси — усмихна се Грейс, но дори на трепкащата светлина на фенерчето Мартина успя да види, че очите ѝ не се смеят. Бяха тъжни и в дъното им се криеше някаква тревога.

— Ела — каза жената. — Ела, седни при старата Грейс.

Мартина послушно я последва до нещо като пейка в скалата. Седнаха една до друга. Пред тях рисунките проблясваха меко в медно и охра. Мартина още беше замаяна и не можеше да повярва, че точно тук, на това странно място, откри жената, с която толкова много искаше да говори.

— Всичко това, дете, започнало много отдавна. Много преди да се роди моята баба, много преди да се роди нейната баба, тогава, когато по тези земи, които днес наричат Савубона, живели бушмените. Всичко, дето ще става, вече е написано. Дори белият жираф е написан. Сама видя своята история на стената, нали?

Грейс вдигна ръка и Мартина за пръв път забеляза, че рисунките по стената следваха определен ред. Всяка от тях разказваше парченце от дълга история, изпълнена с красота и мъка.

— Грейс — попита Мартина шепнешком, — какво е станало с хората, които са живели тук?

— Умрели, дете. Всички. Оцеляло само едно момиче. Старците от нашето племе разказват, че било от болест — донесли я белите хора — дребна шарка или нещо такова, но никой не знае със сигурност. Когато усетили края, нарисували по стените историите си и легендите на предците. Оживяло само едно момиче. Една моя прапрабаба я намерила. Баба ми била *сангома* — лечителка като мен. Тя намерила момичето някъде извън долината. Мама казваше, че в оня ден баба поискала от боговете толкова много неща, че от небето завалял огън и тъй изгорил земята, че на това място вече нищо не поникнало.

Пред очите на Мартина изплува образът на безплодното сечище и кривото дърво — уродливо и покрито с паразити. Никак не ѝ беше трудно да повярва на думите на Грейс.

— Дълго лекували бушменското момиче и накрая то оздравяло — продължи Грейс. — Тогава то довело *сангома* тук, в стаята на спомените. Накарало я да обещае, че тайната на пещерата ще се предава само от първородна дъщеря на първородна дъщеря — всички

те *сангома*. Само те ще знаят за нея, както и ти, дете — детето, което ще язди белия жираф.

Мартина зяпна. После заоглежда пещерата по нов начин.

— Но защо аз? Какво общо имам аз с това?

— Отговорите са тук, на стената — рече Грейс, — но само времето и опитът ще ти дадат очи, за да ги видиш.

Мартина се взря в рисунките с надежда, че въпреки думите на Грейс, ще намери отговорите сега, когато най-много се нуждае от тях. Но пламтящите цветове се разляха пред очите ѝ и единствено образът на детето върху белия жираф остана ясен.

— Грейс — попита Мартина, — Тендай знае ли за белия жираф?

— Знае, но не вярва много — отвърна Грейс. — Тендай е още млад мъж, а младите са подозрителни към старата вяра. Врели-некипели, викат, суеверия.

Грейс погледна изпитателно Мартина със странно блеснали очи.

— Но не и ти, нали?

— Не — отвърна Мартина. — Аз не.

На върха на езика ѝ беше да попита Грейс как е разбрала, че ще я намери в пещерата точно сега, но се отказа. Някои неща е по-добре да останат неизказани. Вместо това запита:

— Грейс, защо дойде тук?

Отново ѝ се стори, че вижда по лицето на жената да минава сянка.

— Дойдох с предупреждение — бавно каза Грейс. — Твоето време почти е дошло. Зли сили идат и нищо няма да ги спре да стигнат до белия жираф. Бъди много внимателна! Вярвай в дарбата си и тя ще те пази и ще ти помага.

Внезапно Мартина бе завладяна от предчувствие за опасност. Мислеше си, че щом браконьерите са заловени, нищо не може да нарани Джеми. Но още докато Грейс говореше, усети, че старата жена е права — ловците ще се върнат.

— Не ме интересува какво ще стане с мен, но как да спася белия жираф? — притеснено попита момичето.

В отговор Грейс отвори мънистената торбичка, която висеше на врата ѝ. Извади шепя малки шишенца, които проблеснаха на светлината на фенерчето в оранжево, кафяво, в охра и някакво особено

противно зелено. Грейс се усмихна. Този път очите ѝ светнаха и в ъгълчетата им се появиха бръчици.

— Ще те науча на малко магия — отвърна старата жена.

Мартина знаеше, че трябва да се връща у дома, но не може да устои на любопитството си. През следващия час тя премина ускорен курс по зулуска медицина. Научи за растения като езика на тъщата — лек против болки в ушите, ройбос — срещу стомашни колики и алергии, и много други лечебни билки. След това Грейс подаде пълната с шишенца торбичка на Мартина.

— Благодаря ти, Грейс — каза момичето, — ще ги пазя много.

Грейс изглеждаше трогната:

— Пак заповядай. Ти имаш лечителска дарба, но от време на време ще ти трябва и малко допълнителна помощ.

Останаха много незададени въпроси, но нямаше време. Мартина обаче искаше да научи още нещо, преди да се разделят.

— Грейс, защо баба ми не ме иска тук?

— Иска те, дете. Иска те! Баба ти те обича много. Но тя има своя съдба, както и ти своя.

Мартина се канеше да каже, че баба ѝ изобщо няма чувства към нея, но Грейс я прекъсна:

— Сега аз искам да те питам нещо. Имам един братовчед, който работи в твойто училище и той ми каза, че през всичкото време си съвсем сама. Що не си намериш приятели да си играеш с тях? Не е хубаво да си сама.

Мартина засрамено сведе очи.

— Но аз имам приятел. Белият жираф е мой приятел.

— Вярно, жирафът е твой приятел, но всяко дете има нужда от деца на неговата възраст, човешки деца, с които да говори и да споделя.

— Ами може би в училището няма никой, с когото искам да сме приятели — отговори Мартина. — Кой би ме разбрал за Джеми? Кой би разбрал за това?

Грейс дълго остана безмълвна. Накрая постави ръка на рамото на Мартина:

— Ще намериш приятеля, когото търсиш, на най-неочакваното място.

19.

Три дни по-късно, след мача по нетбол^[1], Мартина вървеше през игрището. Мислеше за срещата с Грейс, когато чу силни гласове откъм клисурата на Черния кон. Отначало помисли, че някой е в беда. Клисурата на Черния кон беше дълбок пролом, през който минаваше бърза река. Намираше се точно зад оградата на училището. Мястото беше толкова опасно, че само влизането сред тъмните борове непосредствено до училищния двор, осигуряваше наказание от десет дни оставане след часовете. Но Мартина дори за миг не се поколеба. Прехвърли се през оградата и хукна между дърветата. Когато беше достатъчно далеч от учителските погледи, спря и се послуша.

Веднага позна гласовете на петимата от бандата. Май се разправяха с някого.

— Мислиш се за много умен, нали? Наистина ли смяташ, че можеш да ни направиш за смях и да ти се размине?

— Кажи ни истината или отиваш да поплуваш. Твоят извратен дребен мозък измисли как да ни унижите в Ботаническата градина, нали? Отговаряй! И не се преструвай на ням! Учителите може и да ти се вържат, но ние не.

Не последва отговор.

— Той само хаби въздуха — каза Скот. — Погледнете го! Ти си джудже, Буда, виж се! Виждам съм пилета с повече мускули по костите от теб.

— Казвал ли ти е някой, че си смахнат? Ти си откачалка!

— Приличаш на някое от онези тъжно гледащи кучета в приюта — присмя се Люк. — Я кажи: „Аз съм помияр, Люк“. Какво си ти? Мелез? Казвай: „Аз съм помияр...“.

До този момент Мартина стоеше скрита зад една скала. Беше твърде изплашена, за да се намеси, но при тези думи споменът за разказа на Тендай нахлу в съзнанието ѝ като огън. С яростен вик тя изскочи иззад скалата. Люк и Скот държаха Бен и го тласкаха към ръба

на пролома. Луси се смееше пискливо, а Питър седеше на земята и изглеждаше леко позеленял.

— Какво си ти...? — тъкмо казваше Люк на Бен.

Той видя Мартина, едва когато тя застана точно пред него, и започна да заеква:

— М-мартина! Какво по...?

— Ще ти кажа кой е Бен — чу се да казва Мартина. — Той е мой приятел, ето кой е! Той е момчето, което те бие с петдесет метра в училищния шампионат на сто метра, Люк! Той е момчето, чиито домашни продължаваш да преписваш, Луси, защото си твърде тъпа, за да си ги пишеш сама! Колкото до родителите му... Е, той поне има баща, Скот. Ти кога за последен път видя своя?

Думите на Мартина бяха последвани от изненадано мълчание. Реката на Черния кон бучеше в ниското.

— Моят б-баща... — запелтечи Скот. — О, я стига! Не е смешно. Хайде, Люк, Луси, Питър. Оставете тези загубеняци да се радват на жалкото си приятелство.

Той пусна ръката на Бен толкова рязко, че момчето се олюля на ръба на клисурата, преди да се окопити и да се отдръпне.

— Не съм свършил с теб! — изрева Скот.

— Остави го, Скот! — сопна му се Питър. — Достатъчно!

Бандата си тръгна с гръм и трясък. Още известно време се чуваха ядосани гласове, ругатни и шум от ритане на шишарки. Мартина и Бен останаха сами. Изведнъж Мартина се почувства неудобно.

— Добре ли си? — попита тя колебливо.

За първи път забеляза, че Бен е доста хубав. Очите му имаха цвят на топаз, също като на лъв, косата му беше блестяща и черна, а зъбите му бяха равни и бели. Гласът му беше топъл и произнасяше всяка дума поотделно, като говорител по телевизията.

— Благодаря ти за помощта — каза той, — но предпочитам сам да водя битките си.

* * *

Няколко дни след случката в клисурата на Черния кон Мартина започна да се притеснява. Беше убедена, че бандата „Петте звезди“ ще ѝ отмъсти по някакъв начин. Но вместо това, те се залепиха за нея и не я оставяха на мира. Изглежда беше спечелила уважението им, като им се опълчи. Луси ван Хеерден ѝ поднесе кутия домашно изпечени млечни сухари в знак на извинение, а останалите не спираха да ѝ се подмазват.

Отначало Мартина се държеше студено — още им беше ядосана за всичко, което направиха при клисурата и в Ботаническата градина. Но и петимата от бандата все ѝ повтаряха, че всичко е било само игра и са прекалили, и че сега много съжаляват. Постепенно Мартина им повярва. Не че искаше да станат близки приятели, но когато Шерилин ѝ предложи парче морковен пай и поиска да седят на един чин, Мартина се съгласи, а когато Ксоуза я разпитваше за живота в Савубона, тя с удоволствие му разказваше. Помнеше думите на Грейс: *Ще намериш приятеля, когото търсиш, там, където най-малко очакваш*. Може би Грейс беше права.

Разбира се, Бен си беше пак Бен и все си стоеше сам. Откакто Мартина се намеси при клисурата, той промени пътеките и местата си, където ходеше, сякаш я отбягваше. Луси и на него даде кутия сухари за извинение, но той ги раздаде на някакви бездомни деца. После пак започна да сяда по турски под далечните дървета. Понякога Мартина си мислеше, че той медитира.

Сега, като знаеше, че не е ням — всъщност имаше прекрасен глас и беше много умен — тя дълго се чуди защо той не говори с никого в училището. Накрая реши, че просто не иска. Може би училището и хората в него не го интересуват. Може би идва тук, само защото така трябва. Може би е най-щастлив сред природата, като Тендай. Но тъкмо когато Мартина реши да разбули загадката на Бен веднъж завинаги, се случиха две неща, които погълнаха вниманието ѝ.

Първо започна да ѝ се струва, че някой бърника в гардеробчето ѝ. Всичко си беше на мястото и промените, ако изобщо имаше промени, бяха едва забележими — подгънати крайчета на тетрадки, сякаш някой ги е разлиствал, някои вещи бяха сложени различно... А после изчезна една малка рисунка, на която беше Джеми. Мартина толкова дълго я търси, че дори закъсна за час.

— А, Мартина — каза госпожица Фокнър, когато най-накрая момичето влетя в стаята, — много мило, че реши да дойдеш.

Мартина измънка някакво извинение, но учителката я прекъсна:

— Тъкмо обсъждахме африканския фолклор. Луси питаше за жирафите.

— За жирафите? — възкликна Мартина.

— Да, онези същества с дълги шии — отговори с усмивка госпожица Фокнър. — Проблем ли има? Мислех, че ти си експерт в класа, тъй като живееш в резерват.

Мартина се канеше да каже, че не знае нищо за жирафите, но нещо я спря. Рядко имаше възможност да говори на любимата си тема. Освен това си помисли, че би могла да се позабавлява.

— Не съм експерт — отвърна тя. — Но мога да разкажа каквото знам.

Леко изчервена от притеснение, Мартина разказа на класа, че древните хора смятали жирафите за най-невинните, любвеобилни и свенливи създания сред всички диви животни, но все пак те били достатъчно смели, за да се бият дори с дракони. Племето венда ги наричало *тхутлва* — „издигащи се над дърветата“, други племена виждали жираф сред звездите на съзвездие Южен кръст. Каза им също и няколко факта: жирафите могат да тичат със скорост от около 56 километра в час и им трябват десет години, за да израснат напълно — 5,20 м за женските и 5,80 м за мъжките.

Госпожица Фокнър беше слисана.

— Ако се потрудиш над учебните предмети само с половината старание, с което изучаваш животните, оценките ти рязко ще се повишат — отбеляза тя с лека ирония.

— Госпожице Фокнър — попита Шерилин, — някой някога яздил ли е жираф?

— Не, Шерилин, никой. Не знам защо е така. Може би не са толкова умни като конете. И със сигурност не са удобни като тях.

Мартина замълча, но си помисли: само да знаеха! Само да можеха да ме видят на гърба на Джеми, как препускаме из равнините на Савубона на лунна светлина!

— А може би защото са много глупави — добави Луси и хвърли лукав поглед към Мартина. — Мисля, че са напълно безполезни. Не

ловуват, не строят гнезда, не плетат мрежи... Само се разхождат насам-натам и изглеждат красиви.

В миг Мартина пламна.

— Полезни са, разбира се! — изстреля тя към Луси. — Те са стражата на другите животни. Умни са, имат отлично зрение и слух и предупреждават останалите, ако приближава хищник. Слухът им е толкова чувствителен, че могат да чуят подсвирване, което само кучетата чуват.

В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, тя съжали, че ги е изрекла, но вече беше късно.

— Ти пък откъде знаеш? — предизвика я Люк. — Имам предвид подсвирването.

— Просто знам! — отговори Мартина, изгаряща от желание да сменят темата. — Четох го в една книга.

На последния чин Ксоуза спря да играе на видеоиграта си и се изправи:

— Госпожице Фокнър, ако Мартина знае толкова много за жирафите, защо не ни казва за белия жираф, който живеел в Савубона?

— Онзи от легендата? — попита госпожица Фокнър. — Вярно ли е, Мартина? Не мислех, че има истина в нея. Искаш да кажеш, че наистина има бял жираф?

Мартина почервеня:

— Бели жирафи не съществуват. Всеки го знае.

— Е, да си представим, че съществува бял жираф — продължи госпожица Фокнър. — Би ли го нарисувала на дъската? Използвай въображението си.

* * *

Мартина вървеше към басейна за часа по плуване, изпълнена с тревога и вина. Лошото предчувствие, което я обхвана, когато изпусна репликата за свирката, се върна с двойна сила. Опита се да се утеши с мисълта, че са я чули само група хлапета, за които най-важното са гелът за коса и попмузиката, и госпожица Фокнър, която е вегетарианка, и те едва ли ще да тръгнат на лов за бял жираф. Но коремът ѝ беше свит на топка...

В петъчния следобед училището беше полупразно. Мартина отвори вратата на шкафчето си и присви очи. Май някой пак е ровил из нещата ѝ. С крайчето на окото си видя колата на Гуин Томас да спира на паркинга. Мартина взе раницата си и празната кутия за обяд от горния рафт. Знаеше, че кара баба си да я чака, но продължи да се взира в шкафчето. Колкото повече стоеше, толкова по-голяма тревога и страх изпълваха сърцето ѝ.

Сигурна беше, че нещо липсва!

Сети се чак на половината път към Савубона.

Беше изчезнала свирката ѝ!

[1] Нетбол — традиционно женски вид спорт, подобен на баскетбола. Създаден през 1891 г. от Джеймс Нейсмит — учител, който създал и баскетбола. — Б.пр. ↑

20.

Тази кошмарна нощ Мартина не можеше да заспи. Дълго се мята в леглото, главата я заболя. Гадеше ѝ се. Не само бяха откраднали свирката, но някой беше сменил и комбинацията на катинара на резервата и тя не можеше да влезе да потърси Джеми.

И това не беше всичко. По някое време тя отвори прозореца с надежда да зърне белия жираф, но вместо това видя бели светлини, които кръстосваха из резервата. Секунди по-късно светлините ги нямаше и тъмнината отново покри саваната, но Мартина бе убедена, че браконьерите са се върнали и няма да си тръгнат без белия жираф.

Облече се бързо, слезе на пръсти и отвори входната врата. Блъсна я силен вятър. Дърветата се извиваха под напора на приближаващата буря. Мартина изтича боса по пясъчната пътека към къщата на Тендай. Освен на него и Грейс нямаше на кого друг да разчита за помощ. Животните в изолятора се размърдаха тревожно в клетките си, когато мина край тях и сърцето ѝ се сви. Прииска ѝ се да може да спре и да ги успокои, но всяка загубена минута щеше да даде възможност на браконьерите да се измъкнат, затова продължи да тича, докато видя светлините на верандата на къщата на Тендай да проблясват през поклащащите се клони. Плувнала в пот, Мартина натисна звънеца. Никой не отговори. Тогава забеляза, че вратата е открената. Бутна я леко и тя се отвори.

— Тендай — извика Мартина, — Тендай, буден ли си?

Къщата тънеше в тишина. Леглото беше оправено, сякаш никой не е спал в него, по масата имаше остатъци от храна — явно ловецът бе тръгнал внезапно. Мартина провери отзад и откри, че и джипът го няма.

Рухна разстроена на една пейка в градината. Значи все пак и Тендай е замесен. Тя се прибра как да е вкъщи, съблече се и се пхна под завивките. Краката ѝ трепереаха и ѝ се виеше свят. Искаше ѝ се да е по-смела, да събуди баба си и да ѝ разкаже какво се случи, но не можеше. Всичко беше объркала! Сви се под одеялото. Ама, че е

страхливка! Как би искала всичко да отминe, но надали щеше да има такъв късмет. Мартина задряма и започнаха да я преследват кошмари, в които Тендай и бандата „Петте звезди“ се бяха съюзили и я преследваха из някаква гора, в която дърветата пламваха в мига, в който минеше край тях. Мартина знаеше, че преследвачите ѝ ще я пощадят само ако им каже къде е белият жираф. Накрая го предаде, а те се смееха, когато я оставиха да лежи на земята изплашена и останала без дъх.

На дрезгавата утринна светлина кошмарите станаха още по-реални. Мартина си представи как Джеми чува свирката и доверчиво следва звука, който го води към гибелта му, и се почувства като най-лошия човек на света. Искаше да умре. Ужасяващи образи продължаваха да се въртят из главата ѝ. Виждаше как одират Джеми и правят от кожата му постелка за пода в къщата на някакъв богаташ, или го бият с камшици и го карат да изпълнява номера в цирка, или го оставят да мръзне до смърт в някой зоопарк в Сибир.

И за всичко беше виновна тя! Нейна задача беше да пази тайната на белия жираф, но лекомислието ѝ попречи. Защо ѝ трябваше да носи свирката в училище и да оставя малката рисунка с образа на Джеми в шкафчето? Как може да е толкова глупава! Сякаш е искала всичко да се разкрие и всички да разберат, че тя е момичето от легендата, тази, която язди белия жираф. След толкова години, в които е била напълно незабележима, сякаш ѝ се беше поискало да покаже колко е специална... Какъв срам!

Мартина реши веднага да напусне Савубона. Не заслужаваше и миг повече да остане тук. Щеше да се върне в Англия с първия възможен полет — щеше да се промъкне незабелязано на борда на самолета, както бе направило едно момче, за което чете във вестника — и господин Грайс щеше да ѝ намери място в детски дом.

На вратата се почука.

— Мартина?

— Остави ме! — извика тя и зарови лице във възглавницата. — Няма да ходя на училище.

Вратата се отвори и баба ѝ влезе в стаята. Седна на края на леглото и каза тихо:

— Знам.

Мартина вдигна глава от възглавницата.

— Знаеш?

— Да, знам. Знам за белия жираф. И ако ти бях казала по-рано, нищо от това нямаше да се случи.

Сърцето на Мартина подскочи.

— Какво е станало?

Гуин Томас въздъхна тежко и ѝ подаде кичур сребристи косми от опашка.

— Тендай ги намери, заплетени на портата на резервата. Снощи някакъв мъж му се обади, че като минавал край резервата, видял няколко бивола да пробиват дупка в оградата и да излизат. Тендай веднага тръгнал към мястото, но там нямало нито дупка, нито биволи. Явно е било номер, за да го отстранят от пътя си. Цял час ги търсил, обикалял да открие следите на браконьерите, но вече било късно. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Мартина, но белият жираф е изчезнал.

Гуин Томас се изправи, заобиколи леглото и застана до прозореца.

— Знаеш ли, Мартина, беше права да ми се сърдиш онази нощ, когато поиска да ти разкажа за майка ти. В Савубона наистина има твърде много тайни. Но мислех, че като мълча, те предпазвам. Мислех, че предпазвам и белия жираф. Сега обаче знам, че обърках всичко.

Гуин Томас се обърна и погледна момичето:

— Толкова съжалявам, че ти причиних болка, дете!

Мартина не разбираше какво става, но почувства облекчение, че някой разговаря с нея. Скочи от леглото и взе ръката на баба си.

— Не си виновна ти — каза тя. — Не говори така, бабо. Не съм съгласна с теб. Аз съм виновна за белия жираф.

Баба ѝ дълго не продума. Когато накрая вдигна очи, на лицето ѝ се четеше мъка.

— Седни — каза тя. — Има нещо, което трябва да ти кажа.

* * *

Мартина седна удобно, а баба ѝ излезе от стаята и след малко се върна с чай, топли кексчета с масло и голям пакет, който пхна между леглото и масата. Едва когато се убеди, че Мартина се е нахранила

добре, Гуин Томас започна да разказва. Първо обаче извади нещо от пакета и го подаде на Мартина:

— Мислех да ти го дам, още когато дойде в Савубона — каза тя, — но все не намирах подходящ момент.

Мартина озадачено пое пакета и го разопакова внимателно. Вътре имаше голям правоъгълен албум, умело направен от ръчно изработен картон, с корици, украсени с изсушени диви цветя от саваната.

— Красив е — обърна се тя към баба си и внимателно разгърна албума. На първата страница имаше няколко снимки на момиченце с чуплива кестенява коса и блестящи зелени очи, което си играеше с малко лъвче.

— Мама! — едва си пое въздух Мартина.

На следващата страница имаше стихотворение, написано от майка ѝ, следваха още нейни снимки — как язди коне из Савубона, как се покланя след училищна пиеса, как се плиска сред вълните на океана. Имаше и сватбени снимки, на които Вероника и Дейвид бяха на почивка, прегърнати и весели. На последната страница на албума имаше снимка, на която родителите ѝ стояха пред къщата в Савубона, а в ръцете им се гушеше малко бебе.

— Това си ти — каза Гуин Томас.

Целият свят на Мартина се преобърна.

— Аз съм родена в Африка?

— Родена си в Савубона.

— Но тогава защо...?

— Това е началото на твоята история, Мартина — започна баба ѝ. — През нощта след твоето раждане дойде Грейс и каза, че имала видение и че ти си детето от африканската легенда, което има власт над всички животни. Каза още, че през следващите няколко години в Савубона ще се роди бял жираф и че съдбата ще се погрижи да ви събере, защото сте сродни души.

На лицето на баба ѝ се появи лека усмивка.

— Е, можеш да си представиш колко бяхме изненадани. Грейс винаги е имала дарбата да предрича, но дотогава не я бяхме чували да предсказва толкова далечно бъдеще и не взехме думите ѝ на сериозно. Първоначално се отнесохме с недоверие, а после ни стана забавно. Вероника се смееше и казваше, че няма търпение да види лицата на

майките в детския клуб, когато дъщеря ѝ се появи на гърба на бял жираф. Но Грейс се ядоса и я предупреди, че не се шегува. Заведе ни до прозореца и видяхме нещо, което няма да забравя, докато съм жива. Лъвове и зебри, леопарди и антилопи, всякакви животни, които обикновено се изяждат помежду си, се бяха подредили до оградата в идеална линия и гледаха към къщата. Сякаш знаеха нещо, което ние не знаехме. След тази гледка повярвахме на думите на Грейс. Тя каза, че наред със силата, която тя наричаше „дарба“, ще дойде и огромна отговорност и че въпреки че ще внесе много красота и щастие в живота ти, ще преживееш много опасности и трудности. Майка ти не беше на себе си. Не искаше да повярва на Грейс, но и се страхуваше да пренебрегне думите ѝ. Стана още по-сложно, когато Грейс настоя, че рано или късно ти ще трябва да посрещнеш съдбата си, независимо дали го искаш или не. Вероника отказваше да го приеме.

Мартина беше смаяна.

— И какво стана после?

— Ами след като го обсъди с баща ти, майка ти реши, че ще може да спре хода на съдбата, като те отведе далеч от Африка, като те държи далеч от всякакви животни и като прекъсне всички връзки със Савубона. Дядо ти и аз бяхме съсипани, но я разбихме — Вероника беше убедена, че това е единственият начин да те предпази от опасността. Помислихме, че планът може да проработи. Затова два-три дни след раждането ти, веднага щом беше в състояние да пътуваш, заминахте за Англия.

— Трябва да ви е било много тежко на теб и на дядо — пророни MARTINA. — Да се сбогувате с мама и татко и да знаете, че може никога повече да не се видите...

— Това беше най-трудното нещо, което съм преживявала, но дълго време си струваше, защото майка ти беше много щастлива. Тя вярваше — ние всички вярвахме — че планът е проработил. После, преди четири месеца, малко преди Коледа, отидох при Грейс на вечеря. Когато пристигнах, тя гадаеше на кости — африканските оракули хвърлят кости по същия начин, по който европейските гадатели използват кристално кълбо или карти Таро. Отвори ми вратата, цялата плувнала в пот. Говореше несвързано и аз помислих, че има треска. Каза ми, че костите показват трагедия, която ще те върне в Савубона. Поиска веднага да звънна на Вероника и да ѝ говоря каквото и да е,

дори да излъжа, че съм болна, ако трябва, само и само да я убедя да се върнете веднага в Савубона. Грейс каза, че ако се върнеш тук по своя воля, боговете може да укротят гнева си и трагедията ще бъде избегната. Аз, разбира се, много се изплаших. И как да не се изплаши човек! Но се опитах да я оборя с „разумни“ аргументи. Казах, че навярно е сгрешила и че нямам намерение да лъжа дъщеря си, и тя едва ли може да очаква цялото ви семейство да прекоси земното кълбо за втори път, само заради нейните видения. В края на краищата не получихме никакво доказателство, че първото ѝ пророчество може да се сбъдне. Накрая се скарахме ужасно. Грейс ми е приятелка, но оттогава не си говорим. Тя винаги е държала на своето — че не е трябвало изобщо да напускаш Савубона. Непрекъснато повтаряше, че предците са предсказали връщането ти тук. А аз я нарекох луда. Ако трябва да съм честна, наистина се надявах да е луда.

Гуин Томас въздъхна тежко и за пръв път, откакто беше дошла в Савубона, Мартина осъзна тежестта на загубата, която е преживяла баба ѝ. Стисна ръката ѝ и в замяна получи усмивка на благодарност.

— Предадох на майка ти думите на Грейс. За Вероника това беше капката, която преля чашата. Обясни ми, че години наред е търпяла болката от раздялата с мен, с баща ѝ и с любимата ѝ Африка, но най-накрая бе намерила спокойствие и щастие. Дейвид имаше хубава работа, ти растеш здрава и весела и всички вие имате много планове за бъдещето. Тя нямаше да те откъсне от средата ти за втори път заради нещо, което вероятно ще се окаже суеверно бръщолевене. Тогава чух майка ти за последно. Няколко дни по-късно ми се обадиха, за да ми кажат, че тя и баща ти са загинали в пожар. Обвинявах себе си. Мислех, че ако бях настоявала и ги бях убедила да се върнат, това никога нямаше да се случи. После отвориха завещанието и ми съобщиха, че съм единственият ти роднина. Бяхме се договорили, че ако нещо се случи с родителите ти, не аз ще бъда твой настойник, защото това означава да се върнеш в Африка. Оказа се обаче, че завещанието е било променено наскоро. Защо Вероника е взела подобно решение, няма да разберем никога. Това е най-голямата ирония: след всичко, което направихме, за да те държим далеч от Савубона, ти все пак се върна тук.

Мартина внезапно осъзна, че едва диша.

— Сега разбирам защо не искаше да идвам.

— Да — каза баба й, — и се срамувам от начина, по който се отнасях с теб. Отначало, да си призная, те отхвърлях. Всеки път, щом те погледнех, ми напомняше, че заради теб загубих майка ти и че не съм я виждала цели единадесет години. По-късно се боях да се сближим — мислех, че ако те обикна и после те загубя, ще бъде като да загубя Вероника отново.

— Ти не си единствената, която загуби мама — тихо каза Мартина.

— Сега разбирам, но докато се съвзема, не те допусках до себе си, отблъсквах те.

— Не си ме отблъснала — увери я Мартина. — Можем да започнем отначало.

Баба й стисна ръката й.

— Ти си много мъдра. Нищо чудно, че предците са избрали именно теб.

При тези думи Мартина изведнъж си спомни ужасните събития от изминалата нощ.

— Ами Джеми? — разтревожи се тя. — Какво имаше предвид, като каза, че като мълчиш, предпазваш Джеми?

Баба й гледаше недоумяващо.

— Кой е Джеми?

— Джеремая. *Жирафът!*

— Жирафът, разбира се! Няколко дни след като браконьерите нападناха дядо ти, вождът на местните зулуси дойде да ме види. Разказа ми, че часове преди ловците да дойдат в Савубона, нашият женски жираф е родил жирафче, бяло като сняг. Майката и мъжкият по-късно загинали, докато се опитвали да го предпазят, но жирафчето успяло да се измъкне невредимо. Може пристигането на Хенри да е разсеяло мъжете. Според вожд, спасила го една слоница, чието малко било мъртвородено. Тя го завела на тайно място. Вождът каза, че жирафчето имало специални сили и че било най-рядкото животно на планетата. По никакъв начин никой не трябва да узнава за него. Предупреди ме, че ако някой някога ме попита за него, трябва да отричам, че съществува. Не можех да кажа дори на Тендай или на майка ти. И когато ти дойде, направих всичко по силите си да ви държа далеч един от друг, за да не се изпълни предсказанието.

— Бабо, Джеми е най-добрият ми приятел — призна Мартина.

— Няма да питам как двамата сте се сближили толкова много — отбеляза сухо баба й. — Предполагам, че това обяснява защо напоследък дрехите ти са покрити с кал и странни растения и защо винаги се прозяваш на път за училище.

— Съжалявам — каза Мартина. — Надявах се, че няма да забележиш. А сега заради мен откраднаха Джеми. Трябва да го намеря. Бабо, можеш ли да ми помогнеш?

— Не — каза Гуин Томас. — Но знам кой може да ти помогне.

21.

Резедавата къща изглеждаше точно както я помнеше Мартина. Олющената реклама на кока-кола се подпираше на едната стена, моравата беше добре окосена и пиленцата все така с надежда почукваха с човчици по верандата под лъчите на слънцето. Беше средата на април и на Мартина ѝ беше трудно да повярва, че са изминали само три месеца, откакто слезе от самолета на летището в Кейптаун. Струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност. Помнеше думите на Грейс, изречени през онзи първи ден: „Дарбата може да бъде благословия, но и проклятие. Мисли внимателно, когато взимаш решения“. Стомахът ѝ отново се сви. Решенията ѝ можеха да струват живота на Джеми.

На входната врата изникна едно момченце.

— Искам да говоря с онази луда старица — викна Гуин Томас. — Вкъщи ли е?

— Ти кого наричаш луда? — рече Грейс, като се подаде зад момчето. Мартина не повярва на очите си. Грейс беше станала още по-дебела отпреди. — Има само една смахната стара жена тук и това е Гуин Томас.

Грейс протегна могъщата си ръка и погали косата на Мартина, без да издава, че съвсем наскоро се бяха виждали.

— Детето има нужда от много и то добра храна. С какво я храниш?

— Не сме дошли, да ни обиждаш — сопна се бабата на Мартина. — Имаме нужда от помощта ти.

— Аха — рече Грейс и сложи ръце на хълбоците си. — Слушам ви.

— Чуй ме, Грейс. Знам, че имяхме разногласия напоследък — започна Гуин Томас. — Не те виня, ако не искаш да говориш с мен. Но ако някога те е било грижа за мен, ще помогнеш на Мартина. Тя загуби нещо, което обича, и ти си единственият човек на света, който може да ѝ помогне да си го върне.

Грейс се усмихна, като откри голяма част от розовите си венци и съвсем малко зъби.

— Стара жено — каза тя, — защо просто не го рече така?

Без да се церемони, Грейс се обърна и влезе в къщата. Мартина и баба ѝ последваха шумоленето на роклята ѝ — смела комбинация от индигово синьо, златистожълто и цвят на прегорял пчелен мед, с ярки африкански щампи върху тях. Тя ги въведе в дневната, която ухаеше на току-що нацепени дърва, качамак и домашно огнище. Старият календар с острова си стоеше на стената, а на земята се изтягаше същата плетена постелка. Красива ваза, пълна с паунови пера, седеше на масата от тиково дърво.

Грейс влезе в кухнята и се появи с две димящи чинии с качамак с извара, канела и тръстикова захар. На Мартина ѝ се гадеше и нямаше апетит, но Грейс потуши протестите ѝ с категоричното:

— Цялата си кожа и кости!

По-късно Мартина беше доволна, че я послуша. Яденето беше превъзходно. То се изля във вените ѝ като разтопена лава, стопли тялото ѝ и проясни ума ѝ. Когато се нахрани, Мартина разказа на Грейс какво се е случило с Джеми и описа с най-големи подробности гонитбата на браконьерите.

— Един въпрос, дете — каза Грейс, когато тя свърши. — Видя ли лицето на някой от тия ловци?

Мартина смутено погледна баба си.

— Говори — подкани я Гуин Томас.

— Ами, всъщност не видях ничие лице, но смятам, че някой от Савубона може да е замесен. Мисля, че може да е... — Мартина се поколеба. Не искаше пак да ядосва баба си. — Може да е Алекс — добави накрая.

— Не! — извика баба ѝ. — Дядо ти би му поверил дори живота си. Не искам да говориш...

— *Достатъчно!* — прекъсна я Грейс — Детето каза. Сега трябва да се вслушаме в отговорите.

Грейс стана от стола и дръпна пердетата. Драсна клечка кибрит, запали свещта и я постави на масата. После седна със сумтене на плетеното килимче — широкото ѝ лице и очите ѝ тайнствено проблясваха. Извади от пазвата си кожена торбичка и я изсипа на пода. По земята се посипаха дребни кости, парче от игла на бодливо свинче,

перо от токачка и два слонски косъма. Грейс затвори очи и започна да припява.

Няколко минути нищо не се случи, но след това от гърдите ѝ се чу ниско, ритмично потропване, като звук на далечен тъпан. Пред изумените очи на Мартина се изви тънка спирала от синкав дим, идваща от предметите на пода. Димът се разстла и в него започнаха да просветват неясни образи, които се движеха твърде бързо, за да може да ги различи. Имаше планини и хора, облечени в лъвски кожи и шапки, големи стада животни и кървави битки. Стори ѝ се, че видя жираф, но той изчезна, преди да е сигурна в това.

Очите на Грейс сякаш побеляха.

— Вода — простена тя. — Виждам синя, синя вода и лодки, които отиват към хоризонта. Мъжете заминават надалеч. Жадни са за силата. Белият жираф е там, но не за дълго. Виждам много болка, много болка, много болка...

— Спри! — извика Гуин Томас.

Димът изчезна. Очите на Грейс възвърнаха нормалния си поглед. Тя трепереше. Погледна Мартина.

— Върви, дете. Скоро ще е твърде късно.

— Но къде? — извика Мартина. — Къде са го отвели?

— Лодки, които отиват към хоризонта, може да означава само едно — доковете на Кейптаун — прекъсна я баба ѝ. — Бързо, Мартина. Искат да го отведат извън страната.

22.

Гуин Томас караше бясно към Кейптаун. Стрелката на скоростомера на допотопния червен датсун трепкаше, сякаш щеше да изскочи. Мартина виждаше колко разтревожена е баба й. Но освен тревога, по лицето й се четеше и решителност. Разбраха се, че ще отидат до доковете, но само до тях.

— Ако Джеремая не е там, ще се обадим в полицията! — каза твърдо баба й.

Всички протести от страна на Мартина бяха напразни.

След час и половина в далечината се появи океанът. За Мартина това беше най-дългото пътуване в живота й. Сякаш всичко беше срещу тях — на пътя имаше полицейска блокада, след това попаднаха в задръстване, трябваше да изчакат един автобус, от който слизаха възрастни хора, а накрая и три крави се шляеха по шосето пред тях...

През цялото време в ума на Мартина се въртеше предсказанието на Грейс: *Белият жираф е там, но не за дълго. Виждам много болка, много болка, много болка...*

Все още се движеха по широк път извън Кейптаун. Но скоро китните лозя със сгушени между тях старовремски бели холандски къщички с алеи, опасани с лавандула, се смениха с бедняшки квартали, напомнящи за онзи Совето, за който Тендай разказа на Мартина. Мила след мила се редяха ръждясали ламаринени и шперплатови бараки, кльоцави кучета и младежи с шарещи, гладни очи. Деца играеха в прахоляка. Тази гледка напомни на Мартина за деня, който двамата с Тендай прекараха в Савубона.

Гуин Томас се отклони от главния път и пое покрай брега на океана към доковете. Зловещите склонове на планината Тейбъл бяха забулени от гъсти облаци. На хоризонта се появиха високи сиви товарни кораби и кранове, които вдигаха контейнери. Гуин Томас намали скоростта и датсунът запъпли. Мартина едва сдържаше тревогата и нетърпението си. После се сети, че само така могат да намерят място, където да скрият колата. Видяха тесен буренясал път.

Гуин Томас внимателно вкара колата сред плевелите и камънака и паркира под една пиния^[1]. После отвори вратата на колата и понечи да излезе. Мартина постави ръка върху нейната.

— Бабо, това е нещо, което трябва да свърша сама.

— Не мисля така — отвърна Гуин Томас с недоволна гримаса. — Ти си едва на единадесет и си на час и половина път с кола от дома си.

Но Мартина не отстъпи.

— Аз съм виновна, че заловиха Джеми, и ако го наранят, пак аз ще съм причината. Трябва сама да го намеря.

Гуин Томас затвори вратата на датсуна. Виждаше се, че води страшна битка със себе си.

— Кога ще свърши всичко това? — въздъхна накрая баба й и Мартина й се стори, че има предвид нещо повече от изчезването на жирафа.

Гуин Томас сложи ръка на рамото на Мартина.

— Добре, иди и потърси своя скъп Джеми. Но ако до четиридесет и пет минути те няма, ще повикам полиция. Няма да рискувам. Болката от загубата на едно дете ми е достатъчна. Няма да понеса да загубя и друго.

Мартина се наведе към баба си и я целуна. С изненада видя, че сините й очи са пълни със сълзи.

— Благодаря за всичко — каза момичето.

После изскочи от колата и хукна към главния път. През тънката й тениска океанският вятър я прониза като с нож, а соленият въздух болезнено нахлу в дробовете й. В подножието на хълма, зад висока ограда с бодлива тел се виждаха доковете и пристанището. Отвъд тях океанът неспокойно се зеленееше с бели гребени от пяна.

На пристанището кипеше живот, отнякъде се чуваше лай на кучета — по всяка вероятност пазачи, помисли Мартина. Тя изчака зад едно дърво да отминат няколко коли. Започваше да съжалява, че не си взе якето. Попипа с ръка торбичката с шишенцата, които Грейс й даде в тайната долина.

В колата на път за насам баба й попита за тях, но Мартина не й каза цялата истина. Обясни само, че са подарък от приятел за късмет. Сега черпеше кураж от тях. Беше взела със себе си и швейцарското ножче от господин Морисън. За всеки случай. Ако се добере до Джеми, можеше да й потрябва.

Щом пътят опустя, Мартина изтича до портала на пристанището и се мушна зад бараката на охраната. Мислеше да помоли да я пуснат, но щом надърна през омазаното прозорче, разбра, че няма да е нужно.

Вътре имаше двама пазачи — единият гледаше ръгби по телевизията, бъркаше с лъжичка чая си, а столът му се клатеше несигурно на задните крака. Другият седеше пред радиостанцията с гръб към прозореца и спореше с някого.

— Ти кого наричаш идиот, а? Край!

Последва силно прашене.

Мартина реши, че няма смисъл да се бави повече. Наведе се и почти пропълзя под бариерата, после хукна към високата редица от сини, червени и сиви контейнери.

На всяка крачка очакваше да чуе гласове, които ѝ крещат да спре, но изглежда никой не я забеляза.

Внезапно се чу ръмжение, което вледени кръвта ѝ. Мартина се закова на място. На пътя ѝ стоеше огромен ротвайлер. Той отново изръмжа и откри ред зъби, по-страшни и от крокодилските.

Въпреки режещия вятър, Мартина плувна в пот. Инстинктивно впи погледа си в жълтите очи на ротвайлера и съсредоточи цялата си сила, за да го накара да ѝ се подчини. После го изкомандва да легне на земята и да я пусне да мине.

За нейно изумление, ротвайлерът легна с жално скимтене и покри очи с лапи. Ако не беше толкова изплашена, Мартина би се разсмяла.

Тя подмина кучето и се запромъква напред. Стигна до едно празно място между два метални контейнера, откъдето се виждаха доковете. В пристанището имаше три сиви кораба и един синьо-бял влекач. Наоколо гъмжеше от работници. Мартина преброи около двадесет и пет сандъка и няколко скъпи автомобили, готови за натоварване. Нямаше и следа от жираф.

Времето изтичаше, а тя не знаеше откъде да започне. Как въобще да претърси три кораба с размери на небостъргачи? Как изобщо можа да си помисли, че е в състояние да го направи? Защо не повика полиция, както предложи баба ѝ? И защо винаги трябваше да прави нещата по трудния начин? Защо е толкова твърдоглава?

Внезапно някой я сграбчи изотзад.

— Пусни ме! — изписка момичето и започна да се дърпа и да крещи като ранено диво прасе.

Двамата с нападателя ѝ се строполиха на земята. Мартина лежеше по очи, притисната здраво, без да може да мръдне.

— Арестувам те за нахлуване в частна собственост — каза ясен младежки глас. — Имаш право да мълчиш...

Мартина се превъртя, като все още дишаше тежко.

— Ти! — изненада се тя.

Две блестящи очи с цвят на топаз, я гледаха спокойно.

— Здравей, Мартина — ухили се Бен.

[1] Пиния — иглолистно дърво с чадърообразна корона. — Б.пр.

23.

Мартина се изправи сама, като се направи, че не забелязва подадената от Бен ръка.

— Можеше да си малко по-внимателен! — сръза го тя.

— Извинявай — отговори Бен, като едва се сдържаше да не се разсмее. — Но те познах едва след като те съборих. Така или иначе, ти си в нарушение, нали знаеш?

— А ти? — обвини го Мартина. — Ти не си ли също в нарушение?

— Баща ми е моряк. — Бен посочи единия от сивите кораби. — Това там е неговият кораб „Аврора“. Имам разрешение да влизам тук, а ти нямаш.

Мартина въздъхна. Май нямаше друг избор, освен да разкаже на Бен за Джеми и да се надява, че той няма да се опита да я спре.

Тя му обясни възможно най-кратко и ясно как бе предала белия жираф, разказа му за ловците и за предсказанието на Грейс, а също и за баба си, която я чака в колата под пинията. Накрая призна колко много обича Джеми и колко отчаяно иска да го спаси.

— Моля те, Бен — каза тя, — моля те, кажи, че няма да ме спреш!

Лицето на Бен беше сериозно.

— От години баща ми подозира, че корабът се използва за незаконно извеждане на редки животни от страната, но не искаше да уведоми властите, преди да има доказателства. Ако жирафът е на борда, ще можем да се доберем до него, но трябва да побързаме. „Аврора“ трябва да отплава след трийсет минути.

Преди още Мартина да успее да възприеме този нов Бен, който говореше, усмихваше се и по нищо не приличаше на затворения особняк от училище, момчето вече крачеше уверено през товарната зона на пристанището, обърна се и й махна с ръка да го последва.

Бен носеше скъсани дънки, тежки обувки и черна тениска без ръкави, ръцете му, макар и слаби, бяха жилави и силни. Мартина хукна

след него.

— Какво мислиш, че правиш? — попита тя задъхано. — Наистина ли смяташ, че ей така ще се качим на кораба и ще си тръгнем с жираф?

— *Ние* не. *Ти* ще го направиш — усмихна се Бен. — Вярвай ми. Понякога най-добрият начин е най-очевидният.

И сякаш, за да докаже правотата му, в този момент на кея настана пълна суматоха. Един контейнер се отвори, докато го товареха на палубата. Старинна маса и няколко много изискани стола се изсипаха на калния зеленикав пристан. Мъжете се развикаха, ругаеха и размахваха юмруци, а две кучета пазачи започнаха бясно да лаят и да се дърпат на веригите си. Бен не им обърна никакво внимание. Качи се спокойно по корабния трап, прекоси палубата и се шмугна в една ниска врата. Мартина го следваше по петите.

Под палубата на кораба се криеше плетеница от каюти и коридори. Двете деца тръгнаха бързо из безкрайния металносив лабиринт от коридори, после се спуснаха по две спирални стълби. Стъпките им кънтяха по металните стъпала като църковни камбани. Накрая стигнаха до някакъв склад, където смугъл мъж се беше навел над един компютър. Когато Бен влезе, мъжът се изправи бързо и изрече нещо на чужд език.

Бен му се усмихна слънчево и каза учтиво:

— Капитан Холуей ви вика горе на палубата. Не знам защо, но изглежда е спешно.

Мъжът го изгледа подозрително и се присегна към радиото.

— Мисля, че наистина е спешно — каза отново Бен.

Мърморейки, човекът грабна някакви документи и изчезна по коридора. Бен изчака мъжът да се скрие и се втурна в помещението.

— Мартина, насам!

Момчето заключи вратата и отвори някакъв шкаф. В него висяха стотици ключове, закачени на кукички. Бен методично започна да ги оглежда, като ги сваляше и ги слагаше на земята. Мартина погледна часовника си. Беше ранен следобед. Корабът щеше да отплава след двайсет минути. Не искаше да си представи какво ще стане, ако дотогава не успеят да намерят Джеми.

На вратата се почука. Бен постави пръст на устните си. Чуването стана блъскане. Мартина загуби ума и дума, но Бен остана спокоен.

Той продължи да оглежда всеки ключ, сякаш имаше на разположение часове и сякаш изобщо не го интересуваше, че участва в опасно спасяване на животно и че някакъв вбесен моряк блъска по вратата с пожарогасител. Блъскането спря. Чуха се стъпки, които се отдалечаваха.

— Моля те, побързай! — паникьосано зашепна Мартина.

— Намерих го — каза победоносно Бен и вдигна ръка с връзка ключове. — Но няма много време.

Момчето отключи вратата и двамата се изстреляха през коридора надолу по две тесни вити стълби. Насреща им се зададоха двама техници, омазани с мазут, но в последния момент децата успяха да се напъхат в един празен шкаф.

Според Мартина вече се намираха почти на дъното на кораба. Въздухът тежеше от изпарения, подът под краката им се разтресе и се чу ниският стържещ рев на включени корабни двигатели.

— Мислиш ли, че ще успеем? — прошепна Мартина.

Бен не отговори. Бяха стигнали до място, където се пресичаха няколко коридора и той се опитваше да реши накъде да тръгнат.

— Охо, охо! — изгърмя един глас. — Я да видим кой е тук!

От мрака се появи загорял от слънцето мъж с безупречно подстригана сива коса. Крачеше към тях със свирепо изражение на лицето.

— Добър ден, сър! — извика весело Бен.

Изражението на човека се промени.

— За бога, Бен — каза той. — Не видях, че си ти.

Мъжът погледна Мартина и се намръщи.

— Знаеш, че вие двамата не бива да сте тук. Това е забранена зона, освен това отплаваме след петнадесет минути.

— Много съжалявам, сър. Показвах кораба на приятелката си Мартина и съм загубил представа за времето. А трябва да си призная, че май се загубихме.

— Това не е в твой стил, Бен — подсмихна се мъжът. — Ти познаваш този кораб почти толкова добре, колкото и баща ти. Ако тръгнеш по този коридор към трюмовете, ще стигнеш до асансьора, който се изкачва на палубата. Побързайте. Не искате да се окажете в Дубай, нали?

Бен му благодари, после децата отново хукнаха по коридора. Скоро стигнаха до голяма стоманена врата. Знак с червени букви предупреждаваше екипажа, че влизането е забранено и че корабните власти не носят отговорност за наранявания, психични травми или смърт, причинени от ухапване, ритане или отравяне от животните, затворени вътре.

Бен пхна ключовете в ръцете на Мартина.

— Аз съм дотук. Баща ми ще загуби работата си, ако ме хванат. Когато излезеш, вземи асансьора до трето ниво — това е палубата, и слез по трапа. Щом стигнеш кея, погледни наляво. Ще видиш пътека, която води нагоре по хълма до ограда с врата в нея. Аз ще имам грижата вратата да е отключена.

Мартина се поколеба. Имаше още нещо.

— Ще можеш ли да се свържеш с баба ми и да й кажеш какво става?

Бен кимна.

— Обещавам. Успех! Сега ти си наред.

* * *

Мартина откри правилния ключ едва на петия опит. През цялото време корабът скърцаше, бумтеше и стенеше като ранен звяр. Най-накрая ключалката щракна. Момичето отвори тежката стоманена врата като я натисна с цялата си тежест и за първи път през този ден усети лека надежда. На влизане един пирон закачи ръкава на тениската ѝ и направи малка дупка. Тя се освободи, почти без да обърне внимание на случилото се.

Вратата се затвори с трясък зад гърба ѝ. Заля я вълна от миризма на мазут, животни, изпражнения и морска вода. Доповръща ѝ се от тази смрад. Намираше се в тесен отсек за товари, осветен от примигващи неонов лампи. Множество сандъци и клетки, повечето покрити с брезент, бяха наредени в редици. Мартина се втурна към тях. Имаше стъклени аквариуми с навити на кълбо змии, кафези, натъпкани с оклюмали папагали, и клетки, пълни със скимтящи майmunки. Имаше и сандъци с животински кожи, рога от антилопи, жито и алкохол, а също и куп унили овце, които трепереха в един

контейнер, очевидно твърде малък за тях. Последен в редицата седеше мъжки павиан. Когато Мартина вдигна капака, той се метна върху решетките на клетката, с оголени жълти зъби, и я изплаши до смърт.

Нямаше и помен от жираф.

Мартина никога не се бе чувствала по-безпомощна. Сърцето я болеше за всички тези създания. Бяха затворени тук, сякаш нямаша чувства и нужди, сякаш не усещаха жажда, глад или болка. Но момичето знаеше, че в момента не може да ги спаси. Вероятността да намери Джеми също намаляваше стремглаво.

Мартина се опита да мисли логично. Не видя етикети върху контейнерите, но това не означаваше, че не са белязани по някакъв начин. Трябва да има система за разпознаването им. Тя огледа сандъците край себе си. На всеки от тях имаше номер, надраскан на долната дясна страна на капака. Внезапна болка в рамото ѝ напомни за пирона, който скъса фланелката ѝ. Погледна драскотината и изведнъж ѝ проблесна — на пирона май висеше някакъв тефтер. Ами ако в него има списъци? Тя хукна към вратата и миг по-късно го намери: №144, жираф, пътека С.

Мартина откри бързо контейнер №144. Ако разсъждаваше по-спокойно, вероятно щеше да го види по-рано. Беше боядисан в черно, по-висок и по-широк от останалите. Втурна се към него и бързо дръпна брезента.

На пода лежеше Джеми — краката му се простираха встрани под неестествен ъгъл. По сребристата му козина имаше рани и засъхнала кръв. Изглеждаше мъртъв.

— Джеми! — изплака Мартина. — О, Джеми. Какво ти сторих?

Джеми вдигна глава при звука на гласа ѝ. Очите му бяха угаснали и празни.

Мартина се отпусна на колене до клетката.

— Джеми, моля те, не умирай! Обичам те!

Белият жираф отново се отпусна тежко, клепачите му се притвориха. Едва дишаше. Мартина разви болтовете на вратата на клетката и коленичи до жирафа. Започна да гали муцуната и шията му и почувства познатата тръпка от допира до животното.

— Моля те, Джеми, събуди се. Моля те!

Джеми не помръдна.

Мартина затвори очи и постави ръцете си на мястото, където се намираше сърцето му. В съзнанието ѝ нахлуха спомени от времето, което двамата бяха прекарвали заедно. Вечерта, когато го видя за пръв път — насред бурята, блестящ като сняг на фона на нощното небе, мигът, когато той постави главата си на рамото ѝ, как лежи на гърба му високо горе на хълма, вперила поглед в Млечния път, разходките им сред хипопотами, слонове и лъвове в Савубона...

През това време ръцете ѝ ставаха все по-горещи и по-горещи и през тях сякаш потече поток от чиста обич.

Тялото на Джеми потръпна силно. От гърдите му се откъсна тежка въздишка, сякаш се опитваше да задържи живота, който изтичаше от него. Очите му се отвориха. В тях се появи светлина и в този миг Мартина разбра, че той още я обича и ѝ вярва.

Момичето притисна лице в кадифеното му тяло и го целуна. Изправи се. С треперещи пръсти зарови из торбичката за едно от онези шишенца, които Грейс ѝ даде. „Против кървене и за притъпяване на всяка болка“ — чу гласа ѝ Мартина. Мислеше си, че никога няма да ѝ се наложи да го използва. Имаше доста обезпокоителен цвят, а миризмата му я караше да повръща. Но точно в този момент нямаше избор. Знаеше, че има силата да лекува, но още не бе сигурна докъде се простира дарбата ѝ. От случилото се с кудуто остана с впечатление, че в определени ситуации ѝ е необходима и помощта на традиционната медицина. Мартина нямаше представа колко е пострадал Джеми и дали изобщо може да ходи, но знаеше, че единственият начин да се измъкнат от тук е той да може да галопира. Махна корковата тапа от шишенцето, стисна носа си с една ръка, а с другата започна да втрива сместа в раните на жирафа. При досега с тях лекарството шупна.

Корабът се наклони и това ѝ напомни, че трябва да побърза. Вдигна часовника си към светлината. До отплаването оставаха шест минути.

Мартина се паникьоса. Нямаха време! Лекарството щеше да действа по пътя. Тя погали белия жираф.

— Джеми — подкани го нежно. — Трябва да вървим.

Сякаш мина цяла вечност, докато най-после жирафът с мъка се изправи на крака. Мартина тръгна към изхода и въздъхна с облекчение, когато Джеми я последва, въпреки че леко залитаеше.

Бяха почти до вратата, когато нещо в златисто и черно проблесна и привлече погледа ѝ. Малки леопардчета! Беше почти сигурна, че и те бяха откраднати от Савубона. Биха могли да бъдат дори и малките, чиито следи Тендай ѝ показва на склона. Но откъдето и да са, няма начин да им помогне сега! Те лежаха скупчени в ъгъла на клетката си — очевидно упоени.

Мартина им хвърли последен поглед, изпълнен с мъка, и поведе Джеми през стоманената врата към товарния асансьор, който беше поне три пъти по-голям от обикновен асансьор, но въпреки това жирафът трябваше да наведе шия, за да влезе. Той изпръхтя неспокойно. Мартина натисна копчето за трето ниво и пое нагоре. В този момент момичето си даде сметка, че не е мислила какво ще прави, след като го изведе. Какво ще прави сама, с един бял жираф, който тича подивял от страх из пристанището, без съмнение преследван от въоръжени мъже... Перспективата не изглеждаше светла. Трябваше да го яхне.

Джеми трепереше в тесния дрънчащ асансьор, но застана мирно, когато Мартина му показва, че ще се опита да го яхне. Използва парапета, за да стъпи и се постара да не докосва раните по врата и раменете му. Мартина се метна на гърба на жирафа точно в мига, когато асансьорът се разтrese и спря. Разполагаха с не повече от минута. Вратите се отвориха.

Пред тях стоеше Алекс дьо Прийс и говореше по мобилния си телефон.

— В края на краищата се оказа по-лесно, отколкото мислехме — казваше той. — Все едно да вземеш бонбон от малко дете...

В същия миг Алекс дьо Прийс видя Мартина и Джеми. Лицето му почервения, той изпусна телефона и се завъртя.

— Вдигайте трапа! — изрева той. — *Спрете ги!!!*

— Тичай, Джеми — извика Мартина, но белият жираф не просто затича, а направо полетя. Прекоси палубата и докато минаваше покрай Алекс, го изрита косо с копито. Мъжът се строполи като пребит тюлен. Чу се силен стържещ звук и трапът започна да се вдига. На пристана хора крещяха, сочеха ги и тичаха във всички посоки. Корабът потегли. Сърцето на Мартина щеше да изхвъркне от гърдите ѝ, но Джеми не се поколеба. Той се засили към издигащия се трап и литна. Мартина погледна надолу. Под тях беше само океанът.

24.

Първото, което Мартина видя, след като се приземиха с Джеми на кея, бяха полицейските коли. Те се носеха към портите на пристанището сред вой на сирени и мигащи светлини. Второто, което видя, беше пътеката, която водеше нагоре по хълма.

— Насам! — извика тя.

Джеми се препъна, докато се приземяваше, а после свърна, за да избегне кучетата. Мартина едва не падна от гърба му. Сега тя сграбчи здраво гривата му, стисна колене, за да се намести и двамата препуснаха нагоре към вратата, за която ѝ беше казал Бен. Наистина беше отворена, точно както ѝ беше обещал. Докато си проправяха път, Мартина зърна Бен зад оградата. На лицето му грееше щастлива усмивка.

Мартина вдигна ръка и също се усмихна.

— Благодаря, Бен, никога няма да забравя за помощта ти!

Докато излизаха от пристанището, Мартина се сети, че не знае пътя към Савубона. Нито пък беше мислила как ще язди диво животно през натовареното движение на Кейптаун. Оказа се, че напразно се тревожи. Инстинктите водеха безпогрешно Джеми към дома. Белият жираф нито за миг не се поколеба. Излезе от града с шумните автомобили и претъпкани плажове, прескочи един поток и запрепуска, сякаш животът му зависеше от това. Кое то, впрочем, си беше вярно.

В началото Мартина очакваше да ги преследват полицейските коли с виещи сирени, но нищо такова не се случи. Чува се само равномерно потропване на копитата на жирафа. Като се изключи краткото спиране до една река, за да пие вода, Джеми тичаше без умора и прескачаше с лекота оградите, които му се изпречваха на пътя. Каквото и да бе забъркала Грейс в гнусно миришещата отвара, чудото стана.

Вече бяха далеч от океана и предградията на Кейптаун. Минаха през прегоряла сива пустош с наперено разхождащи се из шубраците щрауси. Прекошиха ниски хълмове, редуващи се с долини, обсипани с

цветя или с полюшващи се златни жита. Препускаха толкова бързо и толкова тихо, че хората не ги забелязваха. А ако някой все пак ги забележеше, объркано тръсваше глава и продължаваше да работи, убеден, че очите го лъжат.

Едва когато стигнаха до покрайнините на Сторм Кросинг, Джеми забави ход. Слънцето още припичаше, но го закри облак и започна да ръми дъждец. Мартина знаеше от Тендай, че африканците наричат тези красиви дъждовни следобеди „маймунски сватби“.

В далечината Мартина видя голяма тълпа. Когато двамата с Джеми наближиха, от къщите и магазините започнаха да излизат още хора, сочеха ги с ръце, ръкопляскаха и на два пъти на Мартина ѝ се стори, че чува радостни възгласи. Опита се да насочи Джеми по друг път, но той упорито вървеше по главната улица. От двете ѝ страни се бяха наредили мъже, жени и деца. От гърба на жирафа Мартина виждаше стотици метри напред и то във всички посоки. Не забеляза да има парад или шествие. Чак когато група деца започнаха да скандират името ѝ, тя разбра, че цялата шумотевица е заради нея и Джеми.

Трудно ѝ беше да осъзнае какво се случва. Една полицейска кола беше паркирала пред пощата, а отзад седеше Алекс — намръщен и с белезници. Когато Мартина мина край него, той ѝ хвърли злобен поглед. В този момент двама полицаи изведоха от кметството елегантно облечен черен мъж, когото тя разпозна от снимките във вестниците. Това беше бащата на Ксоуза Уошингтън. Докато го водеха, той протестираше и твърдеше, че е невинен. Зад полицейската кола стоеше джипът на Тендай. Отвътре се носеше гневно скимтене. „Малките леопардчета!“ — помисли си Мартина и очите ѝ се навлажниха от щастие.

Вратата на джипа се отвори и се появи Тендай, сияещ и покрит с драскотини. Когато видя Мартина, яхнала белия жираф, той свали шапка и зяпна от удивление.

— Белият жираф — каза Тендай. — Толкова пъти исках... надявах се... Той наистина е създаден от боговете, малката, като кон, изваян от звезди.

Мартина му се усмихна от високото, очите ѝ бяха пълни с радостни сълзи. Единственото, което липсваше, беше баба ѝ.

Тендай сякаш прочете мислите ѝ:

— Баба ти те чака в Савубона, малката. Тя знае, че приятелят ти ще те заведе у дома жива и здрава.

Мартина му благодари и Тендай отново влезе в джипа, за да нагледа леопардчетата. По-късно ѝ разказа, че от година подозирал, че Алекс краде животни от Савубона, но не намирал доказателства.

— Просто не исках да повярвам — довери ѝ той.

След ареста на Алекс се разбра, че той е мозъкът на голяма браконьерска операция, продължила повече от три години. През това време той и съучастниците му — един от които кметът, бащата на Ксоуза Уошингтън, който уреждал износните лицензи — бяха изпратили стотици животни, повечето от тях редки, на колекционери от цял свят, и главно на един петролен магнат от Близкия изток. Той ги искал за частния си парк, където ги отстрелвали и изяждали на екзотични пирове, или ги препарирали и използвали главите и кожата им за украса на стените в имението. Браконьерите, които Алекс така героично беше заловил в Савубона, бяха от конкурентна банда и той с радост се беше отървал от тях.

При разпита Алекс се закле, че смъртта на дядото на Мартина била нещастен случай — една пушка гръмнала, докато Хенри се борел с друг член на бандата. Алекс твърдеше, че се опитал да го спаси, преди да избяга с другите мъже, но не успял. Каза също, че приел работата в Савубона, за да „оправи нещата“. Мартина го слушаше и не можеше да повярва на ушите си.

Разбира се, мина известно време, преди тя да научи подробностите. Сега ѝ стигаше това, че Джеми и малките леопардчета са в безопасност. Един ден зърна двама от бандата „Петте звезди“ — близнаците Ван Хеерден, които откраднали свирката ѝ и така бяха помогнали в отвличането на Джеми. Те се изчервиха и офейкаха сконфузено в една странична уличка.

„Как един ден може да промени всичко“ — помисли си тя.

* * *

Слънцето се канеше да залезе, когато Джеми свърна по песъчливия път към Савубона. В трънаците гукаха гълъби и въздухът миришеше като през първата ѝ нощ в резервата — на домашно

огнище, на диви животни и билки. Златни проблясъци красяха избеляващото небе, на което се извиваше идеална дъга, обрамчила къщата на Гуин Томас.

В гърлото на Мартина заседна буца. С Джеми преживяха толкова много, той беше най-добрият ѝ приятел и верен пазач, и тя го обичаше повече от всичко на света. Но на него му беше нужна свобода. Трябваше да го пусне.

Щом стигнаха портата на резервата, Мартина обви ръце около шията на Джеми.

— Сбогом, красиви мой приятелю. Ще ми липсваш!

Джеми обаче не искаше да тръгне. Издаде своето нежно пръхтене и побутна Мартина с муцуна. Тя прокара ръка по копирената му грива и погали канелените шарки.

— Винаги ще съм тук, ако ти потрябвам, обещавам — прошепна Мартина. — Но сега имаш нужда от почивка и затова трябва да се прибереш у дома в тайната долина.

Мартина гледаше как белият жираф се отдалечава в саваната, докато напълно изчезна от погледа ѝ. Знаеше, че ще се върне.

Когато приближи оградата на къщата, видя Грейс. Сангома седеше на един дънер в своята шарена рокля в цветове на индиго, жълто и прегорял пчелен мед, а на главата си имаше тюрбан. Усмихна се, протегна ръце и прегърна Мартина.

— Добре се справи, дете. Предците ще се гордеят с теб.

Последният тъмен облак в сърцето на Мартина се стопи.

— Благодаря, Грейс — отвърна тя с мъка. — Но все още ме е срам. Разочаровах всички. Джеми ми вярваше, а аз се държах толкова глупаво.

— Всички правим грешки, дете. Човешко е. Но не всеки има кураж да си признае и да се изправи срещу света, за да поправи нещата. Ти си много смела. Както ти рекох, дарбата може да е проклятие, не само благословия. Когато всичко беше речено и сторено, ти направи мъдър избор.

— Но, Грейс, това не може да е причината аз да съм избрана — упорстваше Мартина. — Искам да кажа... знам, че успях да спася Джеми, но вината да го хванат беше моя.

— Права си, дете — отвърна Грейс. — Това не е причината дедите да изберат теб. Случилото се с Джеми беше само изпитание,

нищо повече. Чакат те много нови изпитания. Ти ще пътуваш до края на земята и ще преживееш много приключения. Това не е край, нали разбираш. Това е само началото...

Издание:

Лорън Сейнт Джон. Белият жираф.

Американска. Първо издание

ИК „Фют“, София, 2010

Редактор: Илияна Владимирова, Албена Раленкова

ISBN: 978-954-625-596-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.